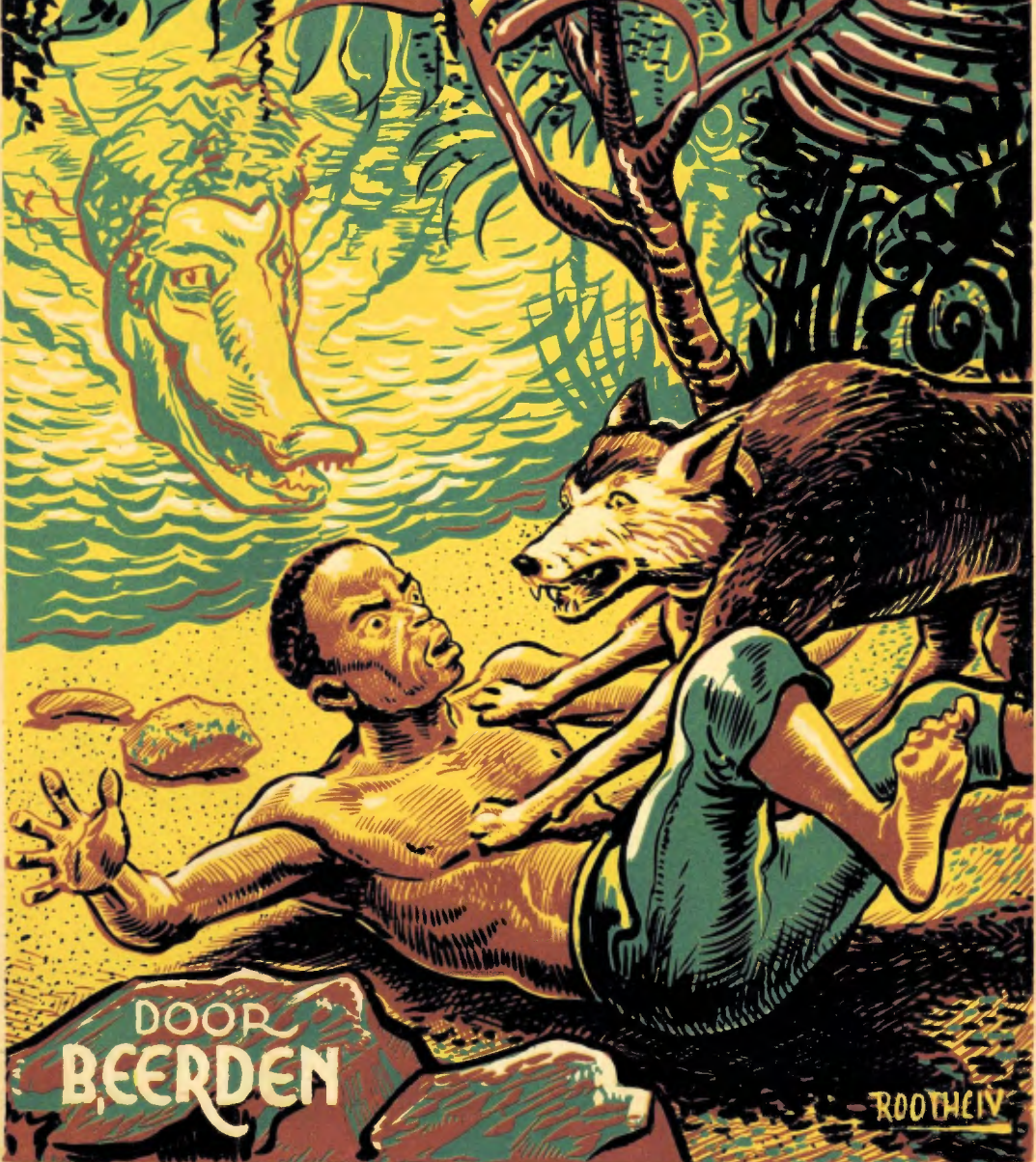

HET GEHEIM VAN HET VERBODEN BOS

DOOR
BEERDEN

ROOITHEIN

HET GEHEIM VAN HET VERBODEN BOS

EEN VERHAAL VOOR DE JEUGD

DOOR

BERNARD EERDEN S. M. A.

OMSLAG EN ILLUSTRATIES

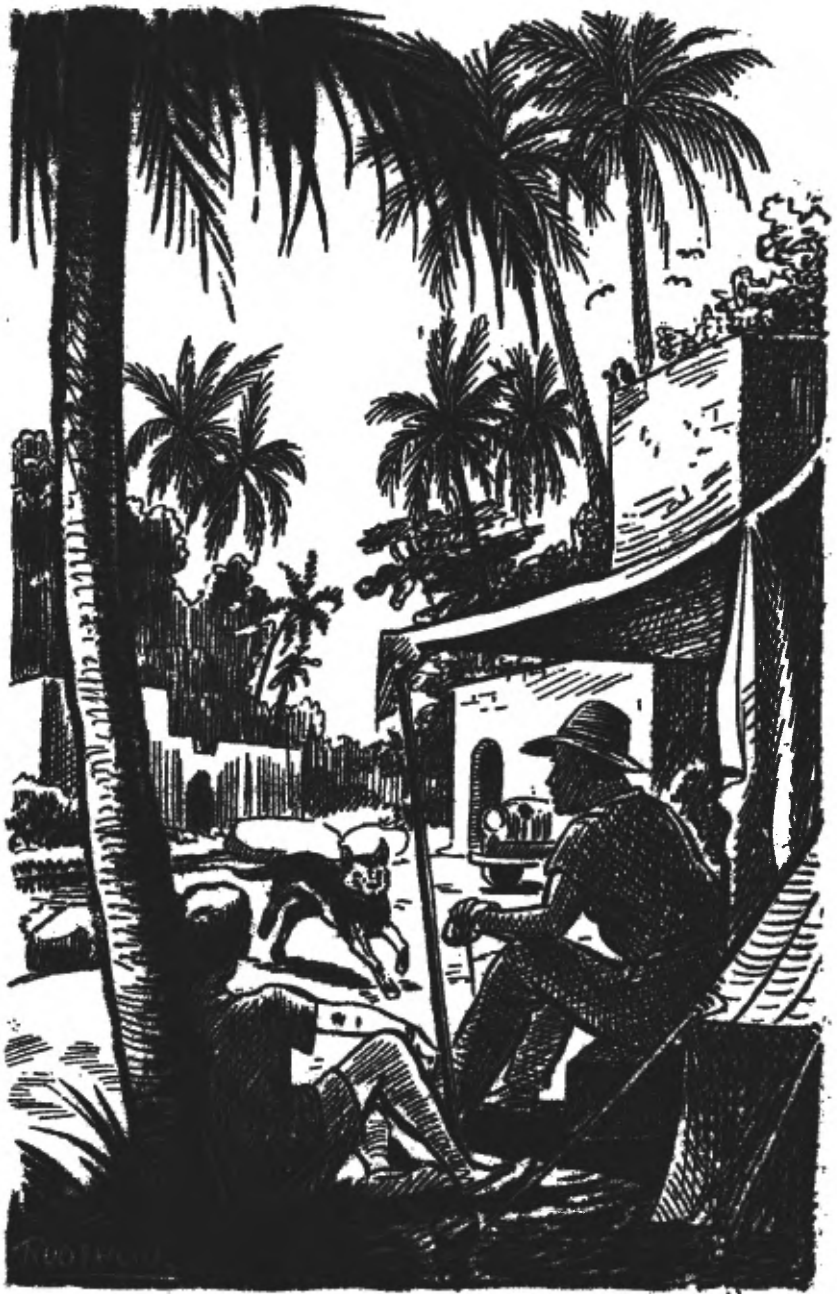
VAN

VIC. VAN SCHOONHOVEN-VAN BEURDEN

UITGAVE VAN DE
SOCIÉTÉIT VOOR AFRIKAANSE MISSIËN (CADIER EN KERR)

BESTELADRES:
ADMINISTRATIE HUIZE „DE TAFELBERG”
OOSTERBEEK (GLD)

Voor de ingang van de tent zaten een man en een jongen. blz. 7.

VOORWOORD.

Vroeger had men geen hoge dunk van de negers in Afrika. Men beschouwde hen als domme en gevaarlijke wilden. Er waren zelfs mensen, die eraan twijfelden, of de zwarten wel een menselijke ziel hadden. Millioenen negers werden uit West-Afrika weggevoerd en als slaven verkocht in Amerika. De behandeling, die zij van de kant van de blanken ontvingen, was mensonterend. Weliswaar kwam er in de 19e eeuw een einde aan de slavenhandel, maar de minachting bleef. Ook nu zijn er velen, die op het zwarte ras neerzien.

Intussen voltrekt zich in vele delen van Afrika een grondige verandering. Afrika ontwaakt! De ontwikkeling onder de negerbevolking neemt hand over hand toe. Aan de Goudkust, bijvoorbeeld, waar de Paters van Cadier en Keer werkzaam zijn, is het land bezaaid met scholen. Tienduizenden jongens en meisjes volgen lager en hoger onderwijs. De achterstand wordt snel ingehaald. Binnenkort krijgt de Goudkust zelfbestuur.

Dit alles is voor een groot gedeelte te danken aan het onvermoeide werk van de missionarissen. Zij brachten niet alleen het Geloof, maar ook de beschaving. Helaas zijn zij te weinig in aantal. Zij kunnen de oogst niet aan. Met ongeduld wachten zij op de komst van vele Nederlandse jongens om het begonnen werk te kunnen voltooien.

Moge de kreet om hulp van onze missionarissen gehoord en verstaan worden door menige edelmoedige jongen.

De schrijver.

Inlichtingen en aanmeldingen: Z. E. P. Rector

Missiecollege O.L. Vrouw.

CADIER EN KEER. L.

1 — DWARS DOOR DE WOESTIJN.

De zon ging onder over de woestijn. De uitgestrekte zandvlakte kleurde zich rood. Er lagen paarse schaduwen tussen de zandheuvelds in de verte. De rust van de avond viel over de oase Titaf. Zacht ritselden de palmbomen. Overal klonk het murmelend geluid van stromend water. Het vloeide door vele kanalen en gootjes naar de tuinen rondom het Arabische stadje.

Kleine, grijze ezels, hoog beladen met trossen dadels, hobbelde over de stoffige paden. Zij werden door donkerogige kinderen naar de stadspoort gedreven. De laatste waterhaalsters repten zich naar huis. Boven de witte huisjes dwarrelde de rook van kookvuren.

Onder een paar palmbomen aan de rand van de tuinen was een tent opgezet. Achter de tent stond een krachtige jeep. Twee opgeschoten jongens met een donkere gelaatskleur waren druk aan het werk. De een dekte de tafel. De ander verzorgde twee kookvuren. Voor de ingang van de tent zaten een man en een jongen. Het waren blanken. Een prachtige herdershond rende uitgelaten heen en weer. De jongen volgde met lachende ogen de wilde sprongen van het dier.

Een op hol geslagen ezeltje rende met klepperende hoeven de tent voorbij. De man floot op zijn vingers. Meteen sneed de hond het ezeltje de pas af. Met enkele snelle bewegingen dreef hij het lastdier terug naar het stadje. Daar werd het opgevangen door een paar jongens.

„Een gewiekste hond,” zei de man goedkeurend.

„Vindt u niet, dat Rex mager geworden is, vader?” vroeg de jongen.

„Ja, nu je het zegt, valt het mij ook op. Dat kan ook haast niet anders. We hebben een lange reis achter de rug. Reken daarbij

nog de hitte. Daar moet zo'n dier aan wennen, net zo goed als wij. Wij zijn er ook niet dikker op geworden, Rudi."

De man keek zijn zoon lachend aan.

„Hoe lang zijn we nu al onderweg, vader?"

„Laat eens kijken," zei Rudi's vader peinzend. „We zijn 16 oktober uit Amsterdam vertrokken. En nu is het de.... De hoeveelste is het eigenlijk vandaag?"

„Vandaag?" Rudi moest even nadenken. „Vandaag is het 9 november."

„We zijn dus al bijna vier weken op reis. Over een paar weken zijn we in het land van de Ivoorkust."

„Er zullen niet veel jongens van mijn leeftijd zijn, die zulk een reis maken," zei Rudi trots.

„Nee, dat is wel zeker. Eigenlijk is het ook geen reis voor kleine jongens. Maar je hebt er niet veel onder geleden. Je zult er beslist niet dommer van worden. En mij helpt deze tocht veel vergeten...."

Rudi's vader leunde met de ellebogen op zijn knieën. Hij raakte in gedachten verzonken.

De dood van zijn vrouw had een grote verandering in zijn leven gebracht. Vader Hekkens was jarenlang bedrijfsleider geweest op een grote houthandel te Amsterdam. Men handelde daar voornamelijk in Afrikaanse houtsoorten. Het lot was hem gunstig geweest. Hij was in goede doen. Hij had een buitengewoon goede vrouw getroffen. Er waren twee kinderen geboren. Rudi was nu twaalf jaar, Marianne moest nog tien worden. De familie woonde een mooi huis even buiten Amsterdam.

Een half jaar geleden werd dit geluk met één slag vernietigd. De vrouw van Hekkens stierf onverwacht. Het was een bijna ondraaglijk leed geweest. Hekkens bleef treuren over het verlies van zijn geliefde vrouw. Vrienden probeerden tevergeefs hem te

troosten. Zijn werk begon er onder te lijden. De directie van de houthandel maakte zich ongerust.

Toen was er een brief uit West-Afrika gekomen, uit de Ivoorkust.

In vroegere jaren had Hekkens meermalen een reis naar West-Afrika gemaakt. Uit dat gedeelte van het zwarte werelddeel werden veel houtsoorten verscheept. Tijdens deze reizen had hij kennis gemaakt met een Fransman in de Ivoorkust. Hij heette Lebrun en had het toezicht op de aankap van bomen in het oerwoud. Tussen de twee mannen was een hechte vriendschap ontstaan. Ook in latere jaren schreven zij elkaar nog geregeld. In zijn hrief stelde Lebrun zijn vriend nu voor naar de Ivoorkust te komen. Lebrun zag zich verplicht Afrika voorlopig te verlaten. Hij keerde naar Frankrijk terug voor een gezondheidskuur van twee jaar.

„Kom me deze twee jaar vervangen, beste kerel,” schreef hij. „Je vakkennis wordt er groter door. Het zal jou zelf goed doen na alles, wat je meegemaakt hebt. Denk er eens over na. Er is geen haast bij. Ik vertrek eerst over enkele maanden. Probeer toestemming te krijgen van je directie. Ik zorg wel, dat hier alles in orde komt.....”

Hekkens aarzelde niet lang. Na een langdurig overleg met zijn directeur stemde deze toe. Hekkens trof meteen de nodige maatregelen voor de reis. Er waren verschillende mogelijkheden. Hij kon per vliegtuig gaan. Hij kon de boot nemen. Het lezen van een boek bracht hem op een gedachte. Er was nog een derde manier. Hij kon dwars door de Sahara naar de Ivoorkust reizen. Deze weg was wel langer, maar zeer aantrekkelijk. De tocht zou zijn gedachten afleiden. Hij besloot tot de derde mogelijkheid. Zijn vrienden raadden hem het plan af. Maar Hekkens zette door. Hij bereidde zijn reis tot in de puntjes voor. Daarna kocht hij

een jeep met een krachtige motor. Zijn twee kinderen vormden echter de grootste moeilijkheid. Rudi was weliswaar een flinke jongen. Maar de reis was lang en vermoeiend. De jongen zelf smeekte zijn vader mee te mogen gaan. Na lang aarzelen had Hekkens toegestemd. Marianne zou per vliegtuig nakomen met een bevriende familie.

Nu zaten ze in het hartje van de Sahara. In Algiers had Hekkens twee jonge Arabieren in dienst genomen. Erg handige bedienden waren het niet. En helemaal te vertrouwen waren ze evenmin. Tot nu toe was echter alles goed gegaan.

„Kijk Rex eens raar doen, vader!” riep Rudi opeens.

De hond stond heftig te blaffen bij enkele door wind en zand uitgeslepen rotsblokken. Hij sprong steeds heen en weer. Af en toe sloeg hij met een poot voor zich uit. Er moest iets tussen de rotsen zitten. Sidi en Arabi stonden ook al te kijken.

„Kom, we gaan eens kijken,” zei vader Hekkens. Ze liepen naar de wild te keer gaande hond. Opeens duwde Hekkens zijn zoon terug.

„Voorzichtig, een slang!”

Uit een holte tussen de stenen kwam een slangenkopje te voorschijn. Met haar boosaardige oogjes volgde de slang iedere beweging van de hond. Wanneer Rex te dichtbij kwam, schoot het kopje bliksemsnel naar voren.

„Rudi, haal jij eens vlug een sterke, dunne twijg! — Rex, achteruit! Lok haar naar buiten.”

De hond scheen zijn baas te verstaan. Hij trok zich langzaam terug. Steeds blaffende bleef hij de aandacht van de slang trekken. Rudi kwam terug met een taai stokje. Met zijn vader ging hij opzij van de rots staan. Langzaam kwam de slang naar buiten. Zij schoot even op de hond af en trok zich weer terug. Toen zij zich weer liet zien, liep Hekkens om de rotsblokken heen.

Voorzichtig naderde hij de slang van achteren. Met een vlugge beweging sloeg hij toe. De slang kronkelde nog even en bleef dan stil liggen.

„Afblijven, Rex! Weg! — Kijk, Rudi, zo kun je kleine slangen met één slag doodslaan. Dit is een gehoornde adder. Kijk maar naar de horentjes op haar kop.”

„Is dit slangetje gevaarlijk, vader?”

„Uiterst gevaarlijk, jongen. Het vergif van deze adder is dodelijk en werkt zeer snel.”

Rudi nam het dier op. Ze liepen naar de tent terug.

„Ik ga de huid afstropen om te bewaren,” zei de jongen.

„Dat zou ik niet doen, Rudi. Eén prikje van de scherpe tandjes kan gevaarlijk zijn. — Wat moeten jullie hier?” Hekkens richtte zich plots tot Sidi en Arabi, die naderbij waren gekomen.

„We wilden even naar de slang kijken, meneer.”

„Aan het werk, luilakken!” zei Hekkens bars. „Zorgt liever, dat het eten op tijd klaar is!”

De bedienden trokken zich snel terug.

„Geef maar hier, Rudi. Ik zal de adder onder het zand stoppen. Dat lijkt me beter.” Met een schop groef hij een gat en gooide de slang erin.

„Ziezo, nu ga ik eens kijken, of we onderhand kunnen gaan eten.”

Rudi slenterde nog wat rond met Rex. Bij de tent hoorde hij zijn vader heftig te keer gaan tegen de boys. De jongen schudde het hoofd. Zijn vader had een hekel aan kleurlingen, aan negers vooral. Rudi vroeg zich af, hoe dat moest gaan in de Ivoorkust. Daar had vader iedere dag weer opnieuw met negers te doen.

De zon zonk weg in de zandzee. De rosse schijn verzachtte het felle wit van de huizen in het stadje. Geen enkel geluid klonk uit de smalle straatjes op.

Ze zitten aan de couscous¹, dacht Rudi. Het wordt voor mij ook tijd om te gaan eten. Ik heb honger. Juist op dat moment riep zijn vader hem. Zij zetten zich aan tafel. Vanaf de minaret weerklonk luid en helder de stem van de muezzin²:

„Allah akbar! Lâ illâha illâ 'llahu!” „God is groot! Er is geen God dan God”. De priester van de Islam riep de gelovigen op tot gebed. Hoog op de trans kon Rudi de witte gestalte zien staan. Terwijl de jongen dromerig op een dadel zat te kauwen, vroeg hij plotseling:

„Overal op de wereld bidden de mensen tot God. Waarom bidden wij nooit, vader?”

Hekkens keek zijn zoon verrast aan.

„Omdat wij niet in God geloven,” antwoordde hij stroef. „Ik in geen geval. Er is geen God. Waarom zou ik dan bidden?”

Zwijgend at Rudi even door.

„Dus al die andere mensen geloven in iets, dat niet bestaat?”

„Zo is het, jongen.”

¹ Couscous: grove griesmeel van tarwe of gierst, die gestoomd wordt voor het gebruik. Hoofdvoeding in de Sahara.

² Muezzin: Mohammedaans tempelbeambte, die van boven uit de minaret de gedsuren afroept.

„Wat gek, vader, dat millioenen mensen zich zo kunnen vergissen.”

„Zo gek is dat niet. Heel vroeger waren alle mensen wild en onbeschaafd. In die tijd stonden ze aan vele gevaren bloot. Daarbij waren ze erg bijgelovig. Toen hebben ze allerlei beschermgoden en geesten uitgedacht. Sommigen geloofden in één God, anderen in velerlei goden. Dat is tot nu toe zo gebleven.”

„Maar vader, er zijn nu toch massa's beschaafde mensen. En heel veel van hen bidden tot God.”

„Nu ja, goed. Zoiets gaat van vader op zoon. Wat vader en moeder geloven, dat geloven de kinderen ook. Dat wordt een soort sleur. Ze weten niet beter. En dan zijn er de priesters van allerlei soort en geloof. Die hebben het steeds over God. Ze moeten ervan leven. Veel mensen hechten waarde aan hun woorden. Maar de echte moderne mens gelooft niet meer. Die weet wel beter.”

„O!” zei Rudi zonder overtuiging.

Ze eindigden de maaltijd met een paar sappige sinaasappelen uit de oase. „We gaan nog een poosje voor de tent zitten en dan naar bed,” zei vader. „Morgen hebben we weer een lange reis te maken.”

De maan kwam groot en vuurrood boven de horizon uit. Zij toverde een roze schijn over het stadje. Sterren fonkelden wit en blauw en groen aan de donkerblauwe hemel. Het bronwater murmelde zacht. De palmen ruisten bijna onhoorbaar. Rex lag met zijn kop op de voorpoten naast zijn baas. De twee boys maakten geruisloos de vaat schoon.

„Wat een wonderschone avond,” zei vader Hekkens. „Zoiets heb je toch alleen maar in de woestijn.”

„Ja,” zei Rudi met een zucht van bewondering. „Wat is de wereld toch mooi! — Ik vraag me wel eens af, waar dit allemaal

vandaan komt. Op onze school in Amsterdam waren enkele katholieke jongens. Ze wisten, dat ik naar geen enkele kerk ging. We praatten wel eens over het geloof. Ik zei, dat er geen God bestond. Dan kwamen ze steeds met de schepping als bewijs voor het tegendeel. Als er geen God is, wie heeft dan alles gemaakt? Dan somden ze alles op: de sterren, de zon en de maan, de planten en de dieren en vooral de mens. Ik antwoordde altijd: dat was alles zo maar vanzelf. Is dat eigenlijk wel een antwoord, vader? Dit alles,” Rudi wees zwaaiend met zijn arm, „kan toch niet vanzelf ontstaan zijn. Zo maar. Hoe is dat eigenlijk, vader?”

„Daar stel je een moeilijke vraag, jongen. Hoe is de wereld ontstaan? De geleerden zijn het onder elkaar niet eens. Hoe zou ik het dan weten? Hoe kan jij het begrijpen? Maar de geleerden zullen er vast en zeker iets op vinden. Daar hebben we God niet voor nodig.”

„Misschien niet,” zei Rudi weifelend. „Ik weet het niet. Toch zou ik het wel willen weten.”

„Och, jongen, waarom zouden we ons daar druk over maken? Eén ding weet ik zeker: voor mij bestaat er geen God. Hoe kon hij anders toestaan, dat ik een goede vrouw en jij een lieve moeder verloor?”

Rudi hoorde de aparte klank in de stem van zijn vader. Hij zuchtte. Vader raakte een gevoelig punt aan. Waarom moest moeder ook zo vroeg heengaan? Waar was ze nu? Zou ze hen kunnen zien? Zou ze horen, wat zij zeiden? Was ze....

Met een ruk kwam Hekkens overeind.

„We gaan slapen, Rudi.”

Hij liep op de boys toe. Ze zaten met hun rug tegen een wiel van de jeep. „We vertrekken morgenvroeg om half zes. Ga slapen,” zei hij nors.

Even later trok hij zich met Rudi terug in de tent.

2 — ZON, ZAND EN ROTSEN.

De wekker liep ratelend af.

„Rudi, het is tijd. Sta op!”

„Ja, vader.”

De jongen kwam slaperig overeind. Hij tastte naar de zeep en de handdoek. Geeuwend kroop hij naar buiten. De morgenlucht was kil. Huiverend liep hij naar een der watergootjes om zich te wassen. Rex liep met hem mee. Het was nog half donker. Maar in het oosten begon het te klaren. Het licht groeide snel.

Sidi en Arabi waren ook wakker. Ze hadden in de laadbak van de jeep geslapen. Er brandde reeds een vuurtje. Rudi kon de koffie ruiken. Heerlijk!

Onder leiding van Hekkens werd de tent opgevouwen en alles opgeruimd. Ze namen een kort ontbijt. Toen waren ze gereed om te vertrekken. Vader en Rudi gingen in de cabine van de jeep zitten. Rex kreeg een plaatsje naast hen. De twee jongens klommen in de laadbak. De jeep zette zich in beweging.

Een gele zon rees juist boven de kim. De glinsterende zandvlakte kreeg een gulden gloed. De rotsen en de zandduinen werden even omljnd door alle kleuren van de regenboog. Als een vurige bal klom de zon hoger en hoger.

Grommend werkte de jeep zich vooruit. Een eigenlijke weg was er niet. Met rotsblokken was een zandbaan afgetekend. Zij verloor zich in de eindeloze verte van de woestijn. Hier en daar rezen hoge rotsen op uit de golvende zandvlakte. De wanden ervan waren door het verstuivende zand uitgeslepen.

„Wat een verschrikkelijk dor land,” zei Rudi. „Hier kan geen sprietje gras groeien.”

„Toch groeit er meer dan je denkt, jongen. Op de zandduinen natuurlijk niet. Die verplaatsen zich geregeld. Maar in de dalen

en op de hellingen groeit altijd nog wel iets. Je moet maar eens kijken naar de kamelen en de ezels. Die vinden altijd wel een schraal gewas, waar ze aan kunnen knabbelen."

„Men zegt, dat de Sahara lang geleden een vruchtbaar land is geweest. Is dat waar, vader?"

„Dat moet wel zo geweest zijn. Men vindt onder het zand hele wouden van versteende bomen. Er hebben hier ook veel rivieren gestroomd. De oude beddingen kan men nu nog zien. En waar water is, daar zijn bomen en gewassen. Kijk maar naar de oasen."

„Wat eigenaardig, dat een land zó veranderen kan."

„Dat is natuurlijk heel langzaam gegaan. Er zijn duizenden jaren mee heengegaan. Maar ook nu nog bevat de Sahara grote watermassa's."

„U bedoelt de oasen?"

„Nee, ik bedoel het water onder de grond, onderaardse meren. Hoe zal ik het zeggen? Het zijn net heel grote kelders vol water. Soms komt dat water borrelend naar boven. Dan ontstaat er een bron. Men kan ook putten door het dak van de kelder slaan. De Franse regering heeft dit veel laten doen. Met die voorraad water zou men grote stukken vruchtbaar kunnen maken. Maar men kan er niet goed bij. — Ho, wat zie ik daar?"

Dwars over de baan lag een hoge rug van zand.

„Daar is niet doorheen te komen," zei vader Hekkens. „We zullen een omweg moeten maken."

De jeep stond stil. Hekkens keek even links en rechts.

„Houdt de schoppen en de matten klaar!" schreeuwde hij de boys toe. Hij schakelde weer in en draaide het stuur een halve slag om. Zwaar grommend werkte de wagen zich door het losse zand.

„Het valt nogal mee," riep vader Hekkens boven het lawaai van de motor uit.

Nauwelijks had hij dit gezegd, of de wagen zonk in het zand weg. De wielen draaiden spinnend rond. De motor loeide en zweeg plotseling.

„We zitten rotsvast. Kom mee.”

Sidi en Arabi gooiden reeds de stalen matten naar buiten. Gewapend met een schop sprongen ze uit de jeep. Hekkens gaf aanwijzingen. De jongens begonnen de wielen uit te graven. Rudi hielp mee de matten uitrollen. De zon was intussen al heet. Het water liep in stralen van zijn gezicht. Geleidelijk kwamen de wielen vrij. De matten werden ervoor gelegd. Vader ging achter het stuur zitten en startte de motor.

„Duwen!” riep hij.

De twee boys zetten hun schouders tegen de laadbak. De motor brulde. De wielen maalden in het zand. Sidi en Arabi moedigden elkaar aan. Met een paar schokken werkte de wagen zich op de matten. Voorzichtig reed Hekkens door tot aan de uiterste punt. De achterste matten werden naar voren gebracht. Weer rolde de auto een paar meter verder.

„Vooruit, schiet wat vlugger op met die matten!” schreeuwde Hekkens de jongens toe.

Door de haast kwam een van de matten scheef te liggen. Weer schoof de jeep in het zand weg. De motor sloeg af. Als een razende kwam Hekkens achter het stuur vandaan. Met zijn ene hand veegde hij zich het zweet van zijn gezicht. Met de andere gaf hij Sidi en Arabi een paar harde klappen.

„Stommerikken, kunnen jullie niet uitkijken. Jullie zijn te lui om even te bukken. Daar zitten we nu weer, kaffers! Vooruit! Graven! En vlug ook.”

Even keken de twee hun baas met fonkelende ogen aan. Toen namen ze hun schoppen op en begonnen weer te graven.

Opnieuw kwamen de wielen vrij. De wagen vorderde meter na

meter over het stuifzand. Eindelijk was men de zandverstuiving voorbij. Iedereen nam zijn plaats weer in. Voort ging het weer.

„Nou, we zijn wel gezegend met die twee lummels,” mopperde vader. „Ze zijn geen knip voor de neus waard.”

„Misschien was het toch beter geweest hen niet te slaan, vader. Dit soort mensen schijnt zoiets niet makkelijk te vergeten.”

„Dat is ook de bedoeling,” antwoordde vader. „Mooie praat heeft hier geen baat.”

Rudi zweeg verder. Hij vond, dat vader de jongens veel te ruw aanpakte. Maar dit hoorde misschien wel zo. Vader was al meer in Afrika geweest. De jongen keek naar de streek, waar ze doorheen reden. Steeds meer rotsen staken hun donkere koppen uit het witte zand. Hier en daar groeide wat schriel gewas. De zon stond hoog en brandend boven de trillende zandzee. Het was nu bijna middag. Vader besloot halt te houden.

Met norske gezichten spanden Sidi en Arabi een zeil aan één kant van de jeep. Er kwam een primustoestel te voorschijn. Spoedig deed men zich te goed aan koffie, brood en dadels. De twee boys zaten in de laadbak druk te fluisteren. Met schuine ogen keken ze naar Hekkens en zijn zoon.

„Wat zitten jullie daar te smoezen?” vroeg Rudi's vader.

„O, niets, meneer.”

„Zo, niets. Babbelen en kletsen kunnen jullie wel. Maar werken, ho maar.”

De jongens zwegen en keken stroef voor zich uit.

Uit de verte klonk een kort geblaf van Rex. Even later kwam de hond aanrennen. Hij dreef een kleine gazelle voor zich uit. Op haar lange, ijle poten rende het ranke dier met een ongelooflijke snelheid voorbij. Rex had geen schijn van kans. Met een zwevende sprong verdween de gazelle achter de top van een zandheuvel. Spoedig kwam Rex hijgend terug. Tot troost kreeg hij een lekker hapje.

Na anderhalf uur rust werd de reis voortgezet. Onder het rijden hing Rex ver buiten de cabine. Zijn jachtlust was opgewekt. Maar behalve enkele vogels was er geen dier te zien.

De vader van Rudi was weer in een goede stemming. De jeep deed het best.

„Als alles goed gaat, zijn we prachtig op tijd te Bidar. We hebben nog een goede honderd kilometer voor de boeg.”

De hitte maakte loom. Onder het rijden werd weinig gesproken.

Opeens leunde Rudi's vader naar voren. Hij luisterde scherp.

„Is er iets, vader?” vroeg Rudi.

„Het geluid van de motor bevalt me niet. Hoor je dat aanhoudend kloppen?”

Rudi luisterde mee.

„Ja, ik hoor een zwaar tikken,” zei hij.

„Als er maar niet iets is met de lagers of met de zuigerstang,” zei vader bezorgd. „Dan ziet het er niet zo mooi uit.”

Ze reden zwijgend verder, de aandacht op de motor gericht. Het tikken scheen erger te worden. Na een poosje werd het opeens nog heviger. Er klonk een kort geratel, een klap, alsof er iets knapte. De motor stakte even en sloeg toen af. Schokkend kwam

de jeep tot stilstand. Hekkens zei een ruw woord en keek Rudi aan.

„Waarschijnlijk de zuigerstang gebroken,” zei hij zuchtend. „Nu is het leed niet te overzien. Hoe is dat mogelijk met zo’n motor!”

Mopperend stapte hij uit en opende de motorkap. Hij keek erin en betastte verschillende onderdelen. Daarna ging hij op zijn rug onder de motor liggen. Rudi keek gespannen toe.

„En?” vroeg hij.

Vader kwam onder de motor vandaan en klopte het zand van zijn kleren.

„We komen vandaag niet meer te Bidar. De motor moet uit elkaar. Er zit niets anders op. Gelukkig heb ik onderdelen meegenomen.”

Sidi en Arabi stonden toe te kijken met een eigenaardige blik in hun ogen.

„Sta niet zo onnozel te gapen,” briepte Hekkens. „Span een zeil boven de motorkap. Ik wil geen zonnesteek oplopen. Schiet op, voor de drommel!”

In de schaduw van het zeil begon Hekkens de motor uit elkaar te nemen. Sidi hielp hem daarbij. Rudi zette intussen met Arabi de tent op. Ze moesten op die plaats overnachten. De zon was reeds ver over het hoogste punt heen.

Hekkens werkte gehaast en driftig. Sidi had het moeilijk. Zijn meester schold en mopperde bij de minste onhandigheid. Toen het donker begon te worden, staakte vader Hekkens het werk. Op een groot zeil lagen alle onderdelen bij elkaar.

„De rest doe ik morgen. Met een beetje geluk ben ik morgen voor de middag klaar.”

Het eten stond gereed. Zij gingen aan tafel. Spoedig daarna lag het kamp in diepe rust.....

3 — EEN ZANDSTORM.

Het eerste licht drong aarzelend door het tentzeil. Rudi hoorde zijn vader stommelend naar buiten gaan. Even later klonk zijn stem:

„Sidi! Arabi! Opstaan!”

Er volgde een luid gebonk op de laadbak en daarna een kreet van verrassing.

Rudi haastte zich naar buiten.

„Waar zijn de boys?” vroeg zijn vader. „Ik zie die vervloekte luilakken niet.”

„Misschien zijn ze even de zandduinen ingelopen,” veronderstelde Rudi. Beiden zetten ze hun handen als een trechter voor de mond:

„Sidi! Arabi!”

Ze schreeuwden enkele malen, maar er kwam geen antwoord.

„Je zou er verdorie dorst van krijgen,” zei vader Hekkens. Hij ging naar de plaats waar de waterzak hing.

„Wel heb ik van mijn leven! De waterzak is weg!”

Snel klom hij in de laadbak.

„Ook een gedeelte van onze mondvoorraad is verdwenen! Ze zijn er vandoor, die smeerlappen! O, die bruin gebakken doerakken! Zie je nu wel, dat je ze niet vertrouwen kunt.”

„Ik begrijp niet, dat Rex niets gemerkt heeft,” zei Rudi. „Waar is de hond?”

De jongen liep om de jeep heen. Achter een der wielen lag Rex met gestrekte poten in het zand. Rudi gaf een schreeuw.

„Vader! Vader! Hier ligt Rex. Hij beweegt zich niet meer. Ik geloof, dat hij....”

Zijn vader hurkte bij de hond neer.

Zijn vader hurkte bij de hond neer. blz. 21.

„Nee, hij is niet dood. Hij leeft nog. Maar ze hebben hem iets ingegeven, dat tuig. Help eens even.”

Ze tilden Rex op en legden hem op een mat in de laadbak. De hond hief even zijn kop op. Heel zwakjes kwispelde hij met zijn staart en ging weer onbeweeglijk liggen.

„Wacht,” zei vader, „we zullen hem een braakmiddel ingeven.”

Snel opende hij de medicijnkist en maakte een drankje klaar.

De hond verzette zich niet, toen hij het dier liet drinken.

„Leg deze oude lap onder zijn kop. En nu ga ik gauw aan het werk. We moeten beslist vandaag te Bidar zien te komen. Anders vergaan we van dorst. Natuurlijk is er nog het koelwater in de radiator. Maar dat heeft de motor nodig. Je mag alleen maar een beetje aftappen om koffie te zetten.”

Rudi nam een kan en kroop onder de radiator.

„Vader! Er zit geen druppel water meer in. Ze hebben de kraan opengezet!”

„Wel allemachtig! Dat is het toppunt! Ze hebben geen half werk gedaan, de ellendelingen. Nu zitten we helemaal zonder. We kunnen niet eens rijden, ook al is de motor gemaakt. En jij vond het nog wel erg, dat ik die nikkers een klap gegeven heb. Als ik ze ooit weer in handen krijg, sla ik hun de ogen dicht.”

„Dus geen koffie,” zei Rudi kalm.

„Daar in die kist zitten busjes met vruchten. We kunnen het sap drinken. Dan hebben we voorlopig iets. Ik blijf aan het werk, water of geen water.”

Rudi zocht een bus abrikozen uit. Ze aten de vruchten en dronken het sap. Dit verlichtte de opkomende dorst enigszins.

„Ik ga eens kijken, hoe Rex het maakt,” zei Rudi. Onderwijl boog zijn vader zich weer over de motor.

De hond lag met de kop over de rand van de jeep. Hij keek op

en kwispelde met zijn staart. Het braakmiddel scheen hem goed gedaan te hebben. Rudi haalde hem aan.

„Rex, kom, we gaan kijken, of we water kunnen vinden.”

De hond richtte zich moeizaam op. Hij liep langzaam van de ene kant naar de andere.

„Kom, Rex!”

Rex weifelde even en sprong toen van de auto. Hij liep eerst nog wat onzeker. Maar spoedig kreeg hij zijn oude speurzin terug. Rudi beklom een hoge zandheuvel. De hond volgde met de neus aan de grond. Op de top van de heuvel bleef de jongen staan. Het licht van de opkomende zon leek hem niet zoals anders. In het oosten hing een waas, dat steeds dichter scheen te worden. Mist in de woestijn? Dat kon toch haast niet. Nieuwsgierig bleef de jongen toekijken. Er vormde zich een donkergrijze wolk. De wolk werd steeds groter. Een zachte windvlaag streek over de heuveltop. Rudi keek nog even. Toen rende hij de heuvel af.

„Vader! Vader! Er is iets met het weer. Een storm of een onweer. Ziet u het niet? Kijk, ginder!”

Hekkens veegde zijn handen af en kwam onder het zeil vandaan. Op dat moment werd de zon verduisterd.

„Wat is dat?” Hij keek even verbaasd naar het grijze gordijn, dat voor de zon schoof. „Ik ben bang, jongen, dat we een zandstorm krijgen. Dat zou er nog net aan mankeren.”

Hij bleef nog een poosje turen.

„Ja hoor. Daar nadert iets en het is niet veel goeds.”

Hij keek naar de jeep en naar de tent.

„De tent staat aan de goede kant,” zij hij. „Sla de haringen van de tent nog eens stevig aan. Span hier en daar een extra touw. Breng de schoppen en een voorraad busjes naar binnen. Onderwijl dek ik de wagen af tegen het zand, al zal het niet veel baten. We moeten vlug zijn. De wind steekt al op.”

Beiden liepen ze gehaast heen en weer. Hekkens dekte met een groot zeil de gehele wagen af. De motor kreeg een extra zeil. Onderwijl zorgde Rudi voor de tent en de voorraden.

De wind werd feller en feller. Op de toppen van de duinen vormden zich warrelende pluimen van zand. Ook in de vlakte kwam het fijne stofzand in beweging. De wind joeg het op en nam het mee als een beweeglijke sluier. Een paar heftige stoten gierden over het kamp. De bries zwol aan tot een storm. In de verte kwam een torenhoge, warrelende massa aanstuiven. Een ruisend geluid werd sterker en sterker.

„Het spel is begonnen, Rudi”, schreeuwde vader. „Kom mee, de tent in!”

Ze kropen vlug in de tent met Rex achter zich aan. Het zeil werd aan alle kanten zorgvuldig dicht getrokken.

Het baatte niet. Door onzichtbare kieren drong het zand naar binnen. Vader en Rudi trachtten met lappen en stukken zeil de stroom te stuiten. Het was tevergeefs. Het opgejaagde zand vond zijn weg. Het drong overal door tot in oren, neus en mond. Spoedig was de vloer bedekt met een zachte, witte laag. Buiten raasde de storm met volle kracht. Hij gierde onder de jeep door en floot in de touwen. Het daglicht had plaats gemaakt voor een akelige schemer.

„Het is hier binnen om te stikken. Maar laten we hopen, dat de tent het houdt. Anders zijn we verloren.”

„Je krijgt er zo'n afschuwelijke dorst van, vader.” Rudi streek met de tong over zijn droge lippen. Tussen zijn tanden knarste het zand. „Ja, we zullen wel dorst moeten lijden. We hebben geen druppel water. Met het vruchtensap moeten we heel zuinig omspringen. Bedek je hoofd met een doek. Dan krijg je niet zoveel zand binnen.”

Als Arabieren hulden zij zich in doeken. Zwijgend zaten zij bijeen in de donkere tent. Ze luisterden naar het ruisen en schuren van het voortgedreven zand. Onophoudelijk huilde de wind. Rex lag weggedoken in een hoek. Rudi bedekte hem met een lap.

Uur na uur verstreek. De storm verminderde niet. Het zand hoopte zich op rondom het kamp. Binnen werd de laag dikker en dikker. De dorst nam steeds toe.

„Vader, kunnen we niet iets drinken? Al is het maar een mondvol. Zo houd ik het niet langer uit.”

„We zullen een bus openen. Het zal nu wel middag zijn,” zei vader. Hij keek op zijn horloge. Het stond stil.

„Loopt jouw horloge nog, Rudi? Kijk eens, hoe laat het is.”

Dat van Rudi liep al evenmin meer.

„Er zal stuifzand in gekomen zijn,” veronderstelde de jongen.

Ze roerden de dikke, witte laag op de vloer opzij. Van onder een dekzeil haalde vader een bus abrikozen te voorschijn. Hij zocht en vond een stuk brood. Ze aten weinig en dronken slokje na slokje het sap.

„Is er nog kans, vader, dat we hier veilig uitkomen?”

„Welzeker, jongen. Het ligt eraan, hoe lang deze storm voortraast.”

„Maar u krijgt de motor nooit goed in elkaar met al dat zand. En we hebben geen druppel koelwater.”

„Dat is zo. Maar je vergeet één ding. De woestijnpost te Bidar is gewaarschuwd, dat we onderweg zijn. Ik heb te Titaf de borgsom betaald, zoals het de gewoonte is. Men zal ons komen zoeken. Eerst moet die storm voorbij zijn.”

Rudi liet Rex het laatste vocht uit de bus likken.

„Ik hoop dat ze werkelijk naar ons zullen zoeken en.... dat ze ons vinden. Anders.... Op de mensen kun je zo weinig aan. Weet

u, vader, nu zou ik echt behoefte hebben om te bidden. Maar ik weet niet tot welke God”.

„Spaar je die moeite, jongen. We hebben meer aan een redingsploeg, dan aan een of andere god,” bromde vader.

Buiten loeide de wind en hoopte het zand zich op.....

Rudi werd wakker uit een onrustige slaap. De doeken rondom zijn hoofd maakten een regelmatige ademhaling moeilijk. Hij schoof ze van zijn gezicht weg. Zijn mond zat vol zand en was droog als een kurk. Hij probeerde zich op te richten en zag, dat hij half onder het zand lag. De jongen veegde het zand uit zijn ogen en nieste. Hij wilde het zand uitspuwen, maar kon geen speeksel vormen.

Toen eerst zag hij de spleet licht in de nok van de tent. Waar deze niet met bezand bedekt was, scheen de zon naar binnen. Op eens beseftte hij, wat dit betekende. De zandstorm was over!

„Vader! Vader! Het stormt niet meer! De zon schijnt!”

Naast hem kwam er leven in een vormeloze hoop. Vader dook uit het zand op en kreunde.

„Foei! Wat een dorst! Wat een drommelse dorst! Zei je wat, jongen?”

„Kijk eens naar boven,” wees Rudi opgewekt.

„Verduiveld, de zon schijnt. Dan moet de storm over zijn. Ik dacht anders al, dat we nooit geen zon meer zouden zien. Laten we proberen, of we naar buiten kunnen komen.”

Ze maakten het zeil aan de voorkant open. Meteen schoof een golf fijn zand naar binnen.

„We zijn waarachtig ondergesneeuwd,” zei vader met vrolijke stem. Op handen en voeten kropen ze naar buiten. Even sloten zij de ogen tegen het felle zonlicht. Rex kwam ook naar buiten. Hij rekte zich en schudde het zand van zich af.

„Nou, nou, kijk eens!”, zei vader.

Rondom en vooral achter de jeep had zich een enorme zandhoop gevormd. Alleen de uiterste top van de tent stak er nog boven uit. Maar boven hun hoofd stond een stralende zon. Aan de

blauwe hemel was geen wolkje te zien. Ze liepen ploeterend rondom de jeep. Van de wielen was niets meer te zien. De cabine en de laadbak waren bijna geheel gevuld met zand. Vader opende de motorkap en liet hem meteen weer dichtvallen.

„Zand en nog eens zand!” zei hij verdrietig. „Toch zullen we er iets aan moeten doen. Als de reddingsploeg komt opdagen..... Hoe lang hebben we eigenlijk in de tent opgesloten gezeten?”

„Een dag en een nacht, vermoed ik,” zei Rudi. „Het is nu....” hij keek op zijn horloge — „o, dat is waar ook; het loopt niet meer.”

„Het doet er ook niet toe, jongen; het voornaamste is, dat we hier weer uitkomen.”

Vader dacht even na.

„We spreiden het grote dekzeil op de grond uit. Daar leggen we ons hele hebben en houden op. Daarna kunnen we de tent en de jeep uitgraven en schoonmaken. Maar we zullen eerst iets moeten eten en drinken. Eten is er genoeg. We hebben echter nog maar twee busjes met vruchten. Daar moeten we heel zuinig mee zijn. Daarom nemen we ieder maar één vrucht en één slok.”

„Ik heb meer dorst dan honger, vader,” zei Rudi.

„Toch moet je een kleinigheid eten, jongen. Hoe wil je anders het werken volhouden?” Vader wees op de zandhoop vóór hen.

Met moeite aten ze een stukje brood. Met een slokje vocht probeerden ze het weg te spoelen.

„Dat doen we strakjes nog een keer,” zei vader en hij sloot de bus af. „En nu, aan het werk!”

Vader belastte zich met de jeep, Rudi met de tent. Maar het werken viel tegen. Ze voelden zich zwakker dan ze eerst gedacht hadden. Onderwijl steeg de zon hoger en hoger. De jeep en de tent waren nu ontruimd. Ze gingen aan het graven. De hitte nam hand over hand toe. Het zweet liep in stralen over hun lichaam. De

dorst werd ondraaglijk. Rudi kreeg visioenen van murmelende beken en spuitende fonteinen. Op het laatst gooide hij de schop van zich af.

„Zo gaat het niet langer. Ik verga van de dorst. Ik kan niet meer werken. Geef me iets te drinken, vader.”

„Dat gaat niet, arme jongen. We hebben bijna niets meer te drinken. En wie weet hoelang....”

„Kunnen we dan niet naar water gaan zoeken? Water! Water!”

„Volgens mijn kaart is in de gehele omtrek geen water te vinden. We zouden naar Bidar kunnen lopen. Maar zonder water betekent dat een zekere dood. Als die vervloekte smeerlappen ons niet.... We móéten wachten op hulp. Sterk zijn, jongen. Anders is het afgelopen.”

Rudi ging door met scheppen. Maar iedere schop zand woog als lood.

„Wat heeft het voor zin, vader? Als er een reddingsploeg komt, dan zal die ons wel uitgraven. Komt er geen hulp, dan is al dit graven nutteloos.”

„Weet je wat je doet, Rudi? Ga maar in de tent liggen. Ik graaf wel verder”.

Rudi ging languit in de tent liggen. Rex had daar zijn oude plaats al weer opgezocht. De tong hing uit zijn bek. Hij keek Rudi verwachtend aan. „Arme Rex, ik kan je niet te drinken geven. Ik heb zelf niets.”

Spoedig kwam vader eveneens de tent binnen.

„Je hebt gelijk, jongen. Dat is niet uit te houden. We kunnen maar één ding doen: wachten op hulp.”

Beiden lagen op hun rug en staarden zwijgend naar boven. Na enige tijd vloog vader overeind.

„Dat is zo niet langer uit te houden,” zei hij. „Erop of eronder!” Zijn koortsige handen zochten naar de laatste bus.

„Drink, jongen. Drink!”

Maar Rudi stak zijn hand niet uit. Hij keek naar Rex. De hond had zijn kop opgeheven en scheen te luisteren. In de stilte, die volgde, klonk ver weg het zwakke geluid van een ronkende motor! Vader krabbelde overeind en ging naar buiten. Rudi voegde zich bij hem. Met de handen boven de ogen tuurden ze over de zandvlakte. In het zuiden even boven de horizon was een donker streepje zichtbaar.

„Een vliegtuig! Een vliegtuig!” schreeuwde Rudi opgewonden.
„Kijk, daar! Daar!”

Het was inderdaad een klein vliegtuig. Zigzag vliegend volgde het de woestijnweg. Onmiddellijk greep vader een doek en begon wild te zwaaien. Het vliegtuig kwam slechts langzaam dichterbij. Het geronk van de motor was nu duidelijker hoorbaar. Al zwaaiende klom vader boven op de jeep. Hij stak nu scherp af tegen het glinsterende zand. De machine beschreef de ene bocht na de andere. Opeens kwamen de vleugels horizontaal te liggen. De piloot scheen hen gezien te hebben. In rechte lijn kwam het vliegtuig op hen af. In een grote bocht vloog het om de gestrande jeep. Weer kwam het laag vliegend terug. Rudi nam vlug een

schop. In grote letters schreef hij twee woorden in het zand: water! hulp!

Met een loeiend geluid kwam de machine over. De piloot zwaaide naar de twee mensen beneden. Toen het vliegtuig voor de derde maal overkwam, viel dichtbij hen iets in het zand. Gevolgd door een luid blaffende Rex rende Rudi er op af. Het was een ijzeren moer. Er zat een briefje omheen. Met trillende vingers maakte Rudi het touwtje los en las: Kan niet landen. Ga hulp vragen. Zal water brengen.

Als een dolleman met het briefje zwaaiend holde de jongen naar zijn vader terug.

„We zijn gered! Hij gaat hulp halen en we krijgen water. Lees maar!”

„Gelukkig! We hebben het ergste gehad, zoonlief. Met wat geluk kunnen we voor de avond nog in Bidar zijn.”

Gerustgesteld gingen ze in de schaduw van de jeep zitten. Hun ogen bleven gericht op het punt, waar het vliegtuig verdwenen was. Na verloop van een uur hoorden ze weer motorgebrom. Het vliegtuig vloog nu hoger.

„Kijk, vader, hij gooit iets uit. Dat zal het drinkwater zijn.”

Een wit wolkje werd zichtbaar. Het spreidde zich uit tot een valscherf. Er bengelde een donker voorwerp aan.

Weer schreef Rudi enkele letters in het zand: Dank U! Het vliegtuig schommelde even met de vleugels. Na een korte bocht verdween het in zuidelijke richting.

Het valscherf zweefde op de adem van de wind en daalde langzaam. Voorafgegaan door Rex renden vader en zoon het achterna.

„Rex, kom hier! Afblijven!”

Maar de hond sprong hoog op en pakte een der touwen beet.

Met een zachte plof viel een met water gevulde zak in het zand. Er was een briefje bij: Reddingsploeg is onderweg.

Vader had de waterzak al geopend.

„Haal eens vlug een paar bekers.”

Ze dronken van het heerlijke, koele vocht. Langzaam, teug na teug.

„Ik heb nooit geweten, dat water zo lekker kon zijn,” zei vader hijgend.

„Wat heerlijk! Wat heerlijk!” herhaalde Rudi. „Toe vader, geef me nog een beker.”

„Niet teveel ineens, jongen. Dat zou je slecht kunnen bekoemen. — Hier Rex, jij zult ook wel dorst hebben.”

Schrokkerig viel de hond op het water aan. De zak werd naar de jeep gedragen. Ze gingen zitten om wat te eten. Dat viel hun nu veel gemakkelijker. Ze voelden langzaam hun krachten terugkeren.

„Nu kan ik weer werken, vader,” zei Rudi na enige tijd.

„Mooi zo. Ruim jij de tent op. Dan graaf ik de jeep uit. Daarna kunnen we alles inladen. Dan zijn we klaar, als de hulpploeg komt.”

In de namiddag vernamen zij het zware gebrom van een dieselmotor. Er was echter nog geen wagen te zien. Maar het geluid werd steeds duidelijker hoorbaar. Ze hadden bijna alles opgeladen, toen de verwachte wagen uit een ondiep dal opdook. Het was een zware vrachtwagen. Hij stond hoog op de wielen en had een dubbel stel achterbanden. Aan het stuur zat een neger. Naast hem zaten een blanke en een Arabier. Grommend kwam de wagen dichterbij en stopte vlak voor de jeep. De blanke, een kleine Fransman met een gebronsd gezicht, kwam meteen op Hekkens toe.

„Hier zijn we, monsieur. We komen u halen. Uw motor zit natuurlijk dik onder het zand. Dat wordt dus slepen.”

Hij vroeg nergens naar en sprak, alsof er niets aan de hand was. Hekkens meende een uitleg te moeten geven.

„Ja, ik kreeg pech en heb de motor uit elkaar gegooid. De boys, die ik had, gingen er vandoor. Toen kwam die zandstorm. Monsieur, het was verschrikkelijk. We waren zeker.....”

„Ja, ja,” onderbrak hem de kleine Fransman. „Zoiets is geen grapje. Maar we moeten aan het werk. Anders komen we voor de avond niet thuis.”

„Laat ik u eerst hartelijk danken voor uw hulp.”

„Geen dank, monsieur. We worden ervoor betaald. Het is niet de eerste keer, dat ik iemand ophaal.”

Een sleepkabel werd te voorschijn gehaald. Stalen matten lagen spoedig klaar. Langzaam trok de vrachtwagen op. De wielen maalden even in het losse zand. Maar onweerstaanbaar trok de zware diesel de gestrande jeep uit het zand. Nog enkele malen werden de matten verlegd. Toen zocht iedereen zijn plaats op. Met een rustig gangetje rolde de sleep in de richting van de oase Bidar.

5 — OPROER IN EEN STADJE.

„Weet je, wat ik wel eens zou willen weten?”

„Wat dan, vader?” vroeg Rudi.

„Of Sidi en Arabi ook hier te Bidar zijn. Dat moet wel. Waar zouden ze anders heengegaan zijn? Bidar lag het dichtst bij, toen ze vluchtten. Ze hadden voldoende water en proviand om de reis te maken”.

„Wat wou u dan doen?”

„Als ik die twee tegenkwam? Ik zou ze ofwel voor de Franse commandant brengen, ofwel zelf een stevig pak rammel toedienen!”

Dit was hun eerste dag te Bidar. Na hun aankomst had de kleine Fransman de jeep nagekeken. Hij verklaarde acht dagen nodig te hebben om de wagen te herstellen.

Vader en Rudi hadden een kamer genomen in een groot hotel. Dat hadden de Fransen daar gebouwd. Maar meestal stond het leeg. Nu waren ze op weg naar de werkplaats van de Fransman en maakten tevens een wandeling door het oasestadje met Rex aan de riem.

De witgekalkte huizen waren alle van verschillende vorm en grootte. In het midden stond een moskee met een koepeldak en een slanke toren. Boven het stadje lag een sterk gebouwd fort.

Op hun gemak slenterden vader en Rudi door een doolhof van smalle straatjes. Ze werden nieuwsgierig nagestaard door de bewoners. Een groepje vuilgeklede kinderen kwam bedelend achter hen aan. Er waren weinig vrouwen te zien. Enkele donkergekleurde meisjes kwamen terug van de bron. Hier en daar op een binnenplaats zaten gesluisde vrouwen bijeen.

Honden blaften opgewonden, als ze voorbijkwamen. Dan rukte

Rex heftig aan de riem. Maar vader liet hem niet gaan. Want Rex wilde gaan vechten met de andere honden.

Op een ruim binnenhof waren mannen bezig twee kamelen te beladen. De grote dieren schenen dit niet aangenaam te vinden. Ze beten links en rechts van zich af. Iedere keer, als hun last werd verzwaard, brulden ze luid. In de smalle steegjes werd de weg af en toe versperd door zwaar beladen ezeltjes.

Bij een kruispunt van straatjes bleef Rudi opeens staan.

„Vader, ik geloof..... Ja, hij is het. Sidi. Daar!”

Inderdaad stond Sidi in een portaal met een man te praten.

„Waarachtig,” zei vader. „Daar hebben we een van die schoften. Wacht, we zullen hem zijn verdiende loon geven.”

Ze drukten zich in de schaduw tegen een muur en slopen naderbij. Toen ze dicht bij het portaal waren, sprongen ze te voorschijn. Sidi gaf een verschrikte gil. Voordat vader Hekkens hem kon pakken, keerde hij zich snel om en rende de nauwe straat in. Ogenblikkelijk ging Hekkens er achter aan. Rex rook opgejaagd wild. Eer vader het kon verhinderen, rukte hij zich los. Met grote sprongen rende hij de vluchteling achterna. De leren riem sleepte achter hem aan.

Vader en Rudi liepen wat ze konden. Ze naderden een klein pleintje, waar markt gehouden werd. Vader zag, dat Rex de boy had ingehaald en boven op diens rug sprong. Sidi verloor het evenwicht en viel languit op de grond. Meteen greep Rex hem bij zijn lange, witte kleed. Toen de jongen wilde opstaan, gromde de hond vervaarlijk. De arme Sidi durfde zich niet meer te bewegen.

Vader Hekkens kwam toeren. Hij pakte Sidi bij zijn schouder en trok hem overeind.

„Af Rex!”

De hond liet direct los. Vader ontstak in hevige woede, toen hij

voor zijn vroegere boy stond en gaf Sidi de ene oorvijs na de andere.

„Hier, schobbejak, vuile nikker. Hier en hier!”

Intussen kwam het marktvolk toelopen. Sidi schreeuwde als een gekeeld varken. Hij smeekte de omstanders hem te beschermen tegen deze christenhond. Maar vader bleef slaan.

• „Jij wou ons laten omkomen, he, ellendeling! Moordenaar!” Sidi durfde niet terug te slaan om Rex. Hij kon alleen maar jammeren. Het toekijkende volk begon partij voor hem te trekken. Er klonken verontwaardigde uitroepen. Dreigend kwamen enkele mannen nader. Rex trok zijn bovenlip op en gromde woedend. De mannen weken terug. Hier en daar ging een hand naar het gevest van een dolk.

Rudi zag het gevaar, dat hen bedreigde.

„Vader, pas op. Ze willen u aanvallen. Laat los, vader!”

Vader liet los. Hij keek om zich heen en zag de dreigende gezichten.

„Deze lummel heeft ons bestolen,” begon hij. „Hij heeft....”

Sidi schudde verontwaardigd het hoofd en riep:

„Niet waar! Niet waar! Deze christenhond heeft mij behandeld als een beest. Hij haat me. Hij haat ons allen!”

De kring rondom de twee blanken werd nauwer. Alleen het nijldige gegrom van Rex hield de mensen terug. Men schreeuwde allerlei beledigingen. Vader kon zich niet meer verstaanbaar maken. Hij besloot zich terug te trekken. Nog hard scheldend greep hij de leren riem van Rex.

„Vooruit Rex, maak ruimte!”

Verwoed begon de hond te blaffen. Hij sprong als een razende heen en weer. De menigte week uiteen. Vader en Rudi trokken zich zo snel mogelijk terug. Rex vormde de achterhoede. Ze bereikten weer de ingang van het straatje. Het volk begon hen met allerlei voorwerpen te bekogelen.

„Lopen Rudi! Kom Rex!”

Ze renden aan één stuk door. Een man stak zijn been uit om hen te laten vallen. Maar Rex deed een uitval en scheurde de wijde broek van de man aan stukken. Met de witte flarden in zijn bek rende hij verder. Na allerlei stegen doorgelopen te hebben kwamen Vader en Rudi op een groot plein. Daar stond hun hotel. Snel gingen zij naar binnen. Voor het raam bleven zij staan kijken. Maar niet één van de achtervolgers verscheen op het plein. Vader foeterde aan één stuk door.

„Wat heb ik je gezegd? Naar volk is het, of ze nu zwart of bruin of geel zijn. Nu wilde ik die lage lummel zijn verdiende loon geven. Wat gebeurt er? Iedereen keert zich tegen ons. Wilden zijn het! Gevaarlijke wilden! Ba! Ik wou, dat we hier maar weg konden.”

Maar dat ging niet. Ze moesten op de jeep wachten. Ze durfden zich niet meer in het stadje te vertonen en konden alleen maar korte wandelingen maken. Af en toe gingen zij langs een om-

weg naar de garage van de kleine Fransman. Toen deze hun avontuur vernam, werd hij kwaad.

„Hoe kon u ook zo onverstandig zijn, monsieur, die rel uit te lokken.”

„Maar.... maar....” zei vader, „die knul had toch een pak slaag verdiend!”

„Zeker, uw bedienden waren schoften. Maar de lui hier trekken allemaal partij voor elkaar. U mag blij zijn, dat u het er zo goed afgebracht hebt. Laat u zich voortaan maar zo weinig mogelijk zien. Anders krijgt u nog een mes tussen de ribben.

Het herstel van de jeep vorderde snel. Vader wist niet goed, wat hij doen zou. Moest hij andere bedienden meenemen of niet? Hij sprak er met de kleine Fransman over.

„U moet de reis niet zonder bedienden vervolgen,” raadde deze aan. „Het moeten natuurlijk een paar betrouwbare jongens zijn. Misschien heb ik er wel een paar voor u. Kom morgen maar eens terug.”

De volgende dag wees de man hem twee boys. Ze waren zo zwart als roet. Hun tanden waren tot scherpe punten bijgevild. „Wat?” barstte vader los, „wil je die menseneters met mij op reis sturen? Het lijken wel krokodillen!”

De twee zwarten grinnikten schaapachtig.

„Ik sta er voor in, dat het twee goede jongens zijn,” zei de Fransman. Misschien wat onbeholpen, maar eerlijk. Bovendien zijn ze afkomstig uit de Ivoorkust. Ze zullen dus in geen geval weglopen. Want ze verlangen naar hun land terug.”

Na enig praten nam vader ze aan. Het waren twee stevige boys. Ze hadden een platte neus en een laag voorhoofd. Maar hun ogen lachten vrolijk als die van kinderen. Ze hadden echte negernamen: Apro en Sabakoum.

De laatste dag gingen vader en Rudi enkele inkopen doen. Alle regelingen voor de reis waren getroffen. Ze gingen die avond vroeg naar bed, want de volgende morgen in alle vroegte zouden ze verder trekken. Naar het zuiden.....

6 — EEN AVONTUUR AAN DE NIGER.

„Wat ben ik blij, dat we weer op weg zijn,” zei vader Hekkens. „Die acht dagen hebben vreselijk lang geduurd.”

Zijn handen lagen vast om het stuur. Met handige zwenkingen verreed hij de keien, die op de weg lagen.

„Het voornaamste is, dat de jeep weer in orde is, vader.”

„Ja, die doet het goed. De kleine Fransman heeft wel verstand van motoren”.

Zij reden door een dal met een vlakke bodem. Aan weerszijden verhieven zich rotsen, waarvan de wanden sterk waren uitgesleten. De kloof slingerde zich door lage heuvels.

„Als hier water in stond, zou het een prachtige rivier kunnen zijn,” merkte Rudi op.

„Hier heeft vroeger inderdaad een rivier gestroomd,” zei vader. „We rijden nu door een droge rivierbedding. Men noemt ze oued. Zo zijn er veel in de Sahara. Ik heb je immers al verteld, dat de Sahara niet altijd een woestijn is geweest. Vroeger stroomden er grote rivieren doorheen.”

„Is het waar, vader, dat deze oueds zich soms weer met water vullen?”

„Dat kan heel goed en het gebeurt ook. In het gebergte, in de Atlas vooral, valt van tijd tot tijd veel regen. Dat regenwater verdwijnt onder het zand en stroomt verder. Dan opeens komt het water hier of daar weer te voorschijn in een oude rivierbedding. Je ziet eerst het zand nat worden. Dan vormen zich plassen. In korte tijd vormen die plassen een beek, een rivier. Met geweld stroomt het kolkende water door de bedding. Naderhand verdwijnt het weer in het zand.”

„Wat eigenaardig!” zei Rudi. „Ik heb altijd gedacht, dat er in de Sahara zo goed als geen water te bekennen was.”

Zij groetten met een voornaam gebaar. blz. 43.

„Zo denken de meeste mensen er over, jongen. Ook op het gebied van planten en dieren....”

Rex begon opeens te brommen. Van achter een scherpe bocht in de oued kwamen twee ruiters hen tegemoet. Ze zaten hoog op witte kamelen. Hun kleding had een donkerblauwe kleur. De gezichten waren bedekt met een doek. Alleen de ogen bleven zichtbaar. Een lang slagzwaard stak in een roodleren schede. Het gevest van het zwaard had de vorm van een kruis. De ruiters zagen er indrukwekkend uit.

„Wat zijn dat voor mannen?” vroeg Rudi.

„Dat zijn Touaregs. Ze horen thuis in het Hoggarergebergte. De Touaregs vormen een heel aparte stam. Vroeger waren zij de schrik van de Sahara.”

De ruiters waren nu dichtbij. Rudi keek er met angstige ogen naar. Rex stak zijn kop uit de cabine om te blaffen. Maar Rudi trok hem snel naar binnen. De twee ruiters glimlachten. Zij groetten met een voornaam gebaar. Toen waren ze voorbij.

„Het lijken me trotse en toch niet onvriendelijke mensen,” zei vader.

„Ze zagen er net uit als ridders,” voegde Rudi eraan toe.

„Dat zijn ze lang geleden misschien ook wel geweest, jongen. Men wil beweren, dat de Touaregs afkomstig zijn uit Atlantis.”

„Atlantis? Wat is dat?”

„Atlantis zou vroeger een apart werelddeel geweest zijn. Door een aard- of zeebeving verdween het in de Atlantische Oceaan...”

„Maar hoe kunnen de Touaregs dan afstammelingen zijn van....”

„Wacht even. Ik ben nog niet klaar. Over Atlantis heerste een machtige koningin. Zij heette Antinea. Zij en de adel zagen het gevaar aankomen. Zij verlieten Atlantis, voordat het door de zee werd verzwolgen. Antinea en haar gevolg trokken dwars door de

Sahara. Zij vestigden zich in het Hoggargebergte. De afstammelingen heten nu Touaregs."

„Zou dat echt gebeurd zijn, vader?"

„Ik weet het niet, jongen. De een beweert van wel, de ander van niet. Wie weet.....?"

Achter hen klonk een luid gebonk en geschreeuw. Een zwart hoofd verscheen om de rand van de cabine.

„Doorrijden, massa. Harder, veel meer. Wij achtervolgd worden door geesten!"

„Wat zeg je me nu?" vroeg vader beduusd.

„Geesten dansen op die zand. Achter ons. Kijk maar!" schreeuwde Apro. Ze hoorden Sabakoum gillen van angst.

„Wat is er toch gaande, jandorie?" Vader stopte en sprong met Rudi uit de wagen. Hun blik volgde de bevende, wijzende arm van Apro. Op het zand tolden drie gestalten wild in het rond. Ze waren wit en bijna doorzichtig. De lichte bries duwde hen vooruit en achteruit, omhoog en omlaag. Ze werden lang en dun, dan weer dik en breed. Opeens verdwenen ze in het zand en vlogen dichterbij weer op. En alsmaar dansten zij heen en weer, op en neer.

Vader keek even en brulde toen ineens van het lachen. Apro en Sabakoum keken hem met uitpuilende ogen aan. Rudi dacht, dat zijn vader gek geworden was. Hijzelf had met schrik in het hart naar de wervelende geesten gekeken.

„Geesten!" gierde vader. „Om je dood te lachen. Echt iets voor die bijgelovige nikkers uit de Ivoorkust."

„Zijn het dan geen geesten, vader?"

„Welneen, jongen, hoe kun je zoiets vragen? Wat je daar ziet, is niets anders dan zand. Het wordt door de wind opgezogen in een dunne kolom. Het zweeft en danst op de adem van de wind.

Als de wind gaat liggen, worden die geesten weer gewoon zand. Kom, laten we gauw verder rijden.”

Maar de twee zwarte boys vertrouwden het niet. Ze keken nog menigmaal achterom.

Sinds hun vertrek uit Bidar duurde de tocht al weer dagen en dagen. Ze waren nu voorbij Kadil. Het landschap veranderde. Naarmate de reis naar het zuiden vorderde, kwam er meer begroeiing. De woestijn maakte plaats voor de steppen. De gewassen werden minder zeldzaam. Er groeiden kleine, groene struiken en aan de horizon verschenen lage bomen. De bevolking was ook niet dezelfde. De reizigers zagen meer zwarte dan bruine inboorlingen. De Niger kon niet ver meer af zijn.

Eindelijk, na een vermoeiende reis dwars door de Sahara bereikten zij de bovenloop van deze machtige rivier. Het was prettig na een wekenlange reis door dorre gebieden uit te kijken over de koele stroom. Maar de oerwouden van de zuidelijke Ivoorkust waren nog veraf. Hekkens had haast om over de rivier gezet te worden. Aan de andere oever lag een soort pont. Het was een samenvoegsel van kano's. Men had er balken en planken overheen gelegd.

Het was middag en zeer heet. De veerlui lieten zich niet zien. Hekkens riep een paar maal, maar er kwam niemand.

„Die luilakken doen zeker hun middagdutje. Ja, ja, we komen nu in het land van de echte luiwammesen. We zullen ze even wakker maken. Hij ging naar de jeep en drukte op de claxon. Een loeiend geluid verstoorde de zwoele middagstilte. Eindelijk kwam er leven aan de andere kant. Twee mannen kropen onder een struik vandaan. Langs een kabel trokken zij de pont over de rivier. Langzaam. Heel langzaam.

Intussen hadden zich meer reizigers op de oever verzameld. De blanken met hun jeep trokken ieders aandacht. Men bekeek de wagen van binnen en van buiten. Een troep kinderen verzamelden zich rondom vader en Rudi. Giechelend wezen ze elkaar op de eigenaardigheden van de vreemde reizigers. Voor Rex hadden ze grote eerbied. De hond lag in de cabine vastgebonden. Hij gromde, wanneer iemand te dichtbij kwam.

Rudi van zijn kant bekeek met nieuwsgierigheid dit onbekende volk. Het waren merendeels pikzwarte mensen met kroeshaar en platte neuzen. De moeders droegen haar kind in een doek op de rug. Rudi vond de baby's alleraardigst. Ze hadden grote, donkere ogen en heel fijn krulhaar.

Hekkens stond zich te verbijten. De pont schoot maar niet op. Eindelijk legde het vaartuig aan. Vader liep meteen naar de mannen op de pont.

„Zeg, kerels, kunnen jullie niet een beetje opschieten. Ik sta hier al meer dan een uur te wachten. Maak toch wat meer haast.”

„De dag nog lang zijn, monsieur. Morgen weer een andere komen,” lachte de veerman. De witte tanden glansden in zijn donker gezicht. Hij riep zijn maat. Samen legden zij twee planken uit.

„Monsieur hij kan komen!”

Voorzichtig reed Hekkens de pont op. De veerlui keken toe en wenkten behulpzaam met de handen. De pont helde zwaar naar één kant over. Rudi keek bezorgd toe. Maar de aaneengebonden kano's droegen de zware wagen met gemak. Toen de jeep stil stond, begonnen de veerlui hard te schreeuwen tegen de wachters de inlanders.

„Vooruit jullie! Waarop jullie wachten? Opschieten! De blanke haast hebben. Allez.”

De mensen trokken er zich niet veel van aan. Ze namen hun

manden en pakken op het hoofd en schuifelden op hun gemak de pont op.

Men stak van wal. Iedereen nam er rustig de tijd voor om de vreemde machine nog eens goed te bekijken. Enkele mannen hielden de veerluis de pont naar de andere kant te trekken. Langzaam zeulde het vaartuig over de traag stromende rivier. Men had bijna de ander oever bereikt, toen er iets voorviel. Rudi zag het voor zijn ogen gebeuren. Een klein meisje in een lang, wit jurkje zat op de uiterste rand van de pont te spelen. Een man, die bewonderend om de jeep heen liep, gaf haar per ongeluk een duwtje. Met een angstgil viel het kind overboord.

Meteen was de pont vol beweging. Een vrouw drong zich wild schreeuwend naar voren. Zij wilde zich in de rivier werpen om haar kind te redden. Maar enkele mannen hielden haar tegen. Zij wezen op een zandbank verder stroomafwaarts. Daar lagen enkele donkere gestalten op de oever te zonnen. De vrouw gilde onophoudelijk.

„Help! Help! Mijn kind verdrinkt. O, mijn arme kind!”

Het meisje dreef intussen steeds verder af. Zij stak hulpeloos haar armen boven het water uit. De mannen liepen radeloos van het ene eind naar het andere. Vanuit de laadbak keken Apro en Sabakoum angstig toe.

Met een paar passen was Rudi bij de cabine. Hij maakte de riem van Rex los.

„Wat doe je?” vroeg zijn vader.

„Dat kind verdrinkt, als we niet helpen!”

„Maar jongen, zie je die krokodillen dan niet? Wou je deze prachtige hond opofferen om....”

Maar Rudi luisterde niet eens meer. Hij greep de hond bij de halsband en bracht hem naar de rand van de pont.

„Rex! Pak ze!” riep hij op het kind wijzend.

Ogenblikkelijk sprong Rex in het water. Snel zwom hij achter het zinkende kind aan. Kreten van verbazing gingen uit de troep van inlanders op. Iedereen keek met spanning toe. Onderwijl moedigde Rudi de hond aan.

„Vooruit, Rex! Mooi zo, Rex!”

Het lange kleed van het meisje werd zwaar van het water. Het trok haar naar de diepte. Rex zwom als een razende om nog op tijd te zijn. Hij kwam snel dichterbij. Nog eenmaal hief het kind de armpjes op. Toen zonk het weg. Met een hevige krachtsinspanning wierp de hond zich naar voren. Hij wist de mouw te grijpen. Het meisje kwam weer boven.

Tot dan toe had iedereen op het kind en de hond gelet. Opeens ging er een kreet van afschuw op. Twee van de lui liggende krokodillen kwamen in beweging. Zij waggelden haastig het water in en zwommen in de richting van de hond.

Op dat ogenblik stootte de pont tegen de wal. Vader kwam haastig uit de cabine. Hij sprong op de oever. Rudi en enkele mannen volgden. Ze holden stroomafwaarts. Onderweg raaptten zij stenen en stukken hout op.

Onderwijl zwom Rex met zijn last moeizaam naar de oever. Het meisje had nog de kracht zich aan zijn vacht vast te klampen. Achter de hond kwamen enkele donkere gedaanten snel aanzetten. Schreeuwend en tierend begonnen de mannen de krokodillen te bekogelen. Rudi riep onophoudelijk de hond toe.

„Volhouden, Rex! Brave hond!”

Door al het geplons raakten de krokodillen in verwarring. Dit betekende de redding van het meisje en van de hond. Rex wist zijn voorsprong te vergroten. Achter hem viel een regen van stenen in de rivier. Nog even spande de hond zich tot het uiterste in. Toen raakten zijn poten de grond.

Dadelijk was de moeder erbij om het meisje over te nemen. Rex schudde zich eens flink het water af. Hijgend en met hangende tong keek hij zijn meester aan.

Vader en Rudi streelden en prezen de hond. De inlanders keken bewonderend naar het dier. Ze raakten niet uitgepraat over die slimme, dappere hond. Een van hen gaf hem een gedroogd visje. Maar Rex nam het niet aan. Van vreemden nam hij nooit iets aan. Hij keek rond, alsof hij zeggen wilde: waarom maken jullie je zo druk?

Inplaats van in de cabine moest hij in de laadbak om te drogen. Apro en Sabakoum vonden dat niet zo prettig. Ze hadden nog steeds angst voor het dier.

De moeder van het geredde kind bedankte vader en Rudi met veel gebaren. Ze kende maar twee woorden Frans: „Merci, monsieur, merci!”

Even later reed de jeep van de pont af. Alle mensen wuifden de reizigers dankbaar na.

7 — EEN GEEST EN EEN LEEUW.

De weg, waarover ze nu reden, was geheel anders dan voorheen. Het zand was verdwenen. Het wegdek bestond uit harde, bruine leem. De regens hadden er diepe gleuven in uitgesleten. Het vereiste veel handigheid om de wagen op de weg te houden.

De woestijn en ook de steppen lagen achter hen. Zij waren nu in de savanne doorgedrongen. Inplaats van dwergbomen zagen ze nu de ruime kruinen van broodbomen en kaasbomen. Gehele gedeelten waren bedekt met dichte doornstruiken. Op vele plaatsen stond metershoog gras, het zogenaamde olifantengras.

Het wemelde er van klein wild: hazen, antilopen, korhoenders, bergeenden. Soms zagen ze ook groot wild: olifanten, kuddes buffels en eenmaal een leeuw. Rex lag weer aan zijn riem vastgebonden. Hij was bij het zien van een antilope uit de rijdende jeep gesprongen. Vader was bang, dat hij een van zijn poten zou breken.

De reizigers zagen nu slechts zwarte mensen. Hun dorpen waren geheel anders dan die van de Arabieren. De hutten waren rond en van bruine leem gemaakt. Het dak bestond uit een dikke laag stro. Rondom de dorpen waren meestal omheiningen gemaakt om de wilde dieren buiten te houden. De nederzettingen zagen er vaak zeer armoedig uit. Maar de mensen waren vriendelijk. Zij spraken alleen maar inlands. Apro en Sabakoum moesten vaak als tolk optreden.

Op de derde avond na het oversteken van de Niger werd halt gehouden bij een groot dorp. Veel inwoners kwamen toelopen om de blanken te zien. Vader Hekkens vroeg, waar het opperhoofd woonde. Iedereen was bereid hem de weg te wijzen. Direkt werd iemand vooruit gestuurd om het bezoek aan te kondigen. Rudi en

de twee boys gingen mee. Een troep kinderen en nieuwsgierigen vergezelden hen.

Het opperhoofd ontving hen zeer welwillend. Hij was omringd door enkele oude negers. De begroeting had plaats, waarbij men elkaar de hand drukte en diep boog. Vader hield echter niet van deze „kunsten”, zoals hij het noemde. Hij vroeg het opperhoofd botweg in het dorp te mogen overnachten.

„Mijn dorp staat open voor iedereen, die geen kwaad in de zin heeft,” sprak het dorpshef. „De blanke man is welkom met zijn zoon. Ik zal een van de beste hutten laten vrijmaken.”

„Wij hebben ons eigen huis meegebracht,” antwoordde vader. „Ik vraag alleen om een plaats, waar ik mijn tent kan opslaan.”

Rudi boog zich fluisterend naar zijn vader.

„Laat ons deze keer in een hut slapen, vader. Dat lijkt mij veel aardiger”.

Hekkens richtte zich weer tot het opperhoofd.

„Mijn zoon wil graag in een hut slapen. Ik zal dus uw aanbod aanvaarden.”

Glimlachend keek het opperhoofd naar de jongen.

„De zoon van de blanke man is ook mijn zoon. Mijn hart is verheugd, dat hij de gastvrijheid van dit dorp op prijs stelt.”

„Geloof maar niet, dat ik in dat vlooiennest kruip,” fluisterde Hekkens zijn zoon toe. „Zie jij maar, wat je doet.”

Hij maakte een einde aan het onderhoud door op te staan. Maar enkele negers spraken op zachte toon tot het opperhoofd. Deze knikte verschillende malen. Hij keek naar Hekkens, alsof hij iets wilde zeggen. Doch hij bedacht zich en hervatte even het gesprek met zijn raadsleden.

Toen sprak hij:

„Indien de blanke man het mij vergunt, zal ik hem straks gaarne komen bezoeken.”

„U bent welkom,” antwoordde Hekkens kortaf, want het begon hem te vervelen. Dan ging hij met Rudi terug naar de jeep.

Het dorp was omringd door een lemen muur. De wagen kon juist door de smalle poort. Een lange neger ging voor hen uit. Hij wees hun de weg naar een hut dicht bij de ingang.

Rudi ging meteen in de hut kijken.

„Ik wil hier best slapen, vader. Heerlijk donker en koel.”

„Doe maar, zoals je wilt, zoon. Ik kruip in geen geval in dat hol. Ik ga in de tent slapen.”

„Goed, dan slaap ik met Apro en Sabakoum in de hut.”

„Als je beslist een ziekte wilt oplopen, ga je gang, jongen.”

De auto werd uitgeladen. De tent opgezet naast de hut. Met grote ogen keken de dorpsbewoners naar al de wonderlijke dingen van de blanken. De kinderen drongen naar voren om alles goed te kunnen zien. Ze trokken zich schielijk weer terug, toen Hekkens ze afsnauwde.

„Waarom doet u zo lelijk, vader. Ze komen toch nergens aan.”

„Ik vertrouw ze voor geen halve cent. Als je niet oppast, ratsen ze alles weg, wat blinkt.”

„Daar zien ze echt niet naar uit, vader.”

„Jongen, je moet nog veel leren. — Ga eens kijken, of het eten al klaar is.”

Toen ze gingen eten, trokken alle nieuwsgierigen zich beleefd terug.

Later op de avond verscheen plotseling het opperhoofd met zijn raadsleden bij de hut. Hij bracht geschenken mee. Voor vader een prachtige luipaardhuid en voor Rudi een stevige boog met een gevulde pijlenkoker. Vader dankte beleefd en Rudi was in de wolken. Hekkens bood ieder een handvol rooktabak aan. Spoedig zat men midden in een geurige wolk. Toch wilde het gesprek niet vlotten. Het was, alsof het opperhoofd iets te zeggen had. Hij

scheen te wachten op een goede kans. Die kans kwam, toen hij een kijkje mocht nemen in de tent. Daar stonden twee geweren. Het opperhoofd keek er aandachtig naar. Hij voerde een fluisterend gesprek met zijn gevolg. Eindelijk kwam hij met zijn verzoek.

„Ik heb de blanke man iets te vragen,” begon hij. „Alleen weet ik niet, of de man uit Europa ons helpen kan en wil.”

„Laat het opperhoofd zijn gedachten uitspreken,” zei Hekkens.

„Blanke man uit verre landen, in ons dorp is niemand rijk. Maar we leven gelukkig en tevreden. Althans tot voor enige tijd terug. Sinds kort is de zon van ons geluk verduisterd. Een boze geest kuurt zijn woede uit op ons allen.”

„En moet ik dit dorp soms van die kwade geest verlossen?” vroeg Hekkens spottend.

„Zo is het, blanke man.”

„Is dat niet het werk van uw medicijnman?”

„Zijn medicijnen zijn machteloos. Alleen de donkere vlam uit een van deze vuurstokken” — hij wees op de geweren — „kan de geest onschadelijk maken.”

„Wat bedoelt het opperhoofd eigenlijk?” vroeg vader, die er niets van begreep. „Ik kan toch geen jacht maken op geesten. Deze zijn niet van vlees en been.”

„De blanke heeft juist gesproken. Maar deze geest heeft een zichtbare gestalte aangenomen. Hij verstoort onze rust. Hij rooft ons vee, onze vrouwen en kinderen.”

„En wat doet die geest daarmee?”

„Opeten, blanke man.”

„Nu wordt het me toch te erg,” bromde vader. „Laat het opperhoofd nu eens precies zeggen, wat er van mij verlangd wordt. Een buffel of een leeuw doodschieten, goed, dat is te proberen. Maar achter een geest aangaan....”

„Het is een leeuw, man uit het noorden.”

„Een leeuw?” vroeg vader, nu helemaal in de war. „Wel heb ik van mijn leven! Het opperhoofd zei zo juist, dat het een geest was.” De stem van Hekkens klonk ongeduldig.

„Het is ook een geest,” legde het dorps­hoofd geduldig uit, „een geest, die bezit genomen heeft van een leeuw. Het is een oude leeuw, een menseneter. Bijna iedere nacht zwerft het dier rondom ons dorp.”

„Aha, nu zijn we er. Eindelijk!” zuchtte Hekkens.

„Maar zijn hier dan geen jagers, die de leeuw kunnen doden?”

„We hebben er jacht op gemaakt. Maar telkens was de leeuw ons te slim af. De medicijnman werd geraadpleegd. Onze komfo¹ beweerde, dat een geest bezit had genomen van de leeuw. Direct daarop werden enkele mannen door het dier overvallen. Zij werden verschrikkelijk toegetakeld. Een van hen stierf. Sindsdien durft niemand meer op jacht te gaan.”

„En nu moet ik die leeuw doden?”

„Wij hopen, dat de blanke man een poging zal willen wagen.”

„Nu, daar voel ik weinig voor. Ik ben geen jager. Daarenboven heb ik geen tijd. Wij hebben nog een lange reis voor de boeg.”

Rudi had het gehele gesprek gevolgd. Hij zag de teleurstelling op de gezichten van de inlanders.

„Hoeveel mensen heeft deze leeuw tot nu toe gedood?” vroeg hij.

Het opperhoofd hield even ruggespraak met zijn raadsleden en antwoordde toen:

„Acht of negen. Meestal kinderen.”

„Hooft u het, vader? We móéten die mensen helpen.”

„Maar jongen, we kunnen hier toch geen dagen, misschien weken blijven hangen. Laat ze zelf hun boontjes doppen.”

¹ Komfo: medicijnman; tovenaar.

„Misschien heeft u hem heel gauw te pakken. Dan maakt u al deze mensen gelukkig.”

Vader dacht onwillig na. Het dorps hoofd wachtte met spanning op zijn antwoord.

„Nu, goed dan,” zei Hekkens eindelijk. „Maar ik blijf hier niet langer dan vier dagen. En ik ben niet van plan achter de leeuw aan te gaan. Ik wacht hem hier af. Het opperhoofd zei toch, dat de leeuw bijna iedere nacht het dorp bezoekt?”

„Zo is het, blanke man.”

Hekkens vroeg nog naar enkele bijzonderheden. De leeuw moest enorm groot en zeer geslepen zijn. Hij sprong met gemak over de omheining rondom het dorp.

Onder veel dankbetuigingen trokken de dorpingen weg. Het dorps hoofd gaf nog een laatste waarschuwing.

„Man uit het noorden, het is gevaarlijk in dit linnen huis te slapen. De leeuw scheurt met één slag van zijn klauw het dak open.”

„Het opperhoofd hoeft zich geen zorgen om mij te maken. Mocht de leeuw komen, dan zal ik hem warm ontvangen.”

Rudi wilde eveneens, dat zijn vader in de hut zou slapen. Maar Hekkens weigerde koppig.

„Ik heb twee geweren bij me en Rex slaapt bij mij in de tent. Dus.....”

De eerste nacht gebeurde er niets. De volgende dag was vader uit zijn humeur. Zijn belofte dwong hem vier dagen in het dorp te blijven.

„In dit gat is het niet eens één dag uit te houden”, zei hij mopperend, „waren we maar doorgereden.”

„Och, waarom vader? Als we deze mensen kunnen helpen.”

Het opperhoofd liet een paar korhoenders en een haas brengen. De kwade bui van Hekkens zakte iets.

„Nu hebben we tenminste vers vlees te eten”, zei hij.

De tweede nacht werd Hekkens wakker, doordat Rex hem over de arm krabde. De hond huilde zacht. Hekkens ging overeind zitten en luisterde. Buiten het dorp klonk een kort gebrul.

„Koest, Rex! Ik ga eens kijken. Blijf jij stil liggen!”

Hekkens bond de hond stevig vast aan een paaltje. In het donker kleepte hij zich aan. Daarna bond hij zijn elektrische jachtlantaarn op zijn voorhoofd. Gewapend met zijn zwaarste geweer kroop hij naar buiten.

De nacht was stikdonker. Maar zijn ogen wendden gauw aan de duisternis. Hij luisterde even aan de ingang van de hut. Het was er doodstil. Rudi en de boys sliepen. Hekkens ging even na, of het houten poortje goed vast zat. Toen richtte hij zich op. Op dat ogenblik klonk weer een schor gebrul. Op zijn kousevoeten liep hij onhoorbaar in de richting van het geluid. Hij volgde enkele kronkelige straatjes. Al gauw was hij de richting kwijt. Het zware gegrom herhaalde zich. Hekkens sloeg een hoek om. Hij kwam terecht in een steegje, dat op de omheining uitkwam. Langzaam sloop hij voort. Af en toe stond hij stil om te luisteren. Vóór hem stak de omheining donker af tegen de sterrenhemel.

Er kraakten takjes in de richting van de omheining. Hekkens dook achter de lage muur van een binnenplaats. Het geweer lag klaar in zijn hand. Buiten de omheining klonken nauwelijks hoorbare schuifelende geluiden. Het leek alsof een dier naderbij sloop. Even was het stil. Weer bewoog er iets. Boven de omheining uit verscheen een reusachtige, donkere gedaante. Eén ogenblik maar. Hekkens zag wapperende manen, gestrekte poten. Zijn hand bewoog naar de trekker van zijn geweer. Met een zachte plof kwam de leeuw in het straatje neer. In gedachten mat

Hekkens de afstand: tien meter. De lamp boven zijn ogen flitste aan. In het witte licht zag hij de gloeiende ogen in de machtige kop. Hij mikte tussen de twee lichtpunten en haalde de trekker over.

Tussen de hutten klonk de knal als een ontploffing. Een woedend gebrul ging op. Even kwam de leeuw met klauwende poten overeind. Toen viel hij reutelend neer. Het werd weer stil.

Hekkens laadde opnieuw zijn geweer en kwam voorzichtig naderbij. De leeuw was morsdood. Door het gehele dorp klonken verwarde geluiden. Verschrikte mensen met toortsen in de hand doken op. De eersten zagen de dode leeuw liggen. Zij gaven een schreeuw van blijdschap. Het nieuws ging van mond tot mond. Spoedig liepen alle dorpelingen te hoop. Rudi en de boys kwamen eveneens aanrennen. Iedereen wenste vader geluk. Vooral het opperhoofd toonde zich zeer dankbaar. Hij beloofde blij een dansfeest voor de volgende dag.

Onder gejuich werd de leeuw weggesleept.

Een trotse vader en een trotse zoon liepen er achter aan. Apro en Sabakoum zetten een borst op, alsof ze met hun blote handen de leeuw gedood hadden.

8 — OP DE PLAATS VAN BESTEMMING.

Het oerwoud van de Ivoorkust maakte een geweldige indruk op Rudi. Hij had er veel over gelezen. Nu zag hij het met eigen ogen. Vol ontzag keek hij op naar de enorme woudreuzen. Ze staken hun machtige kruinen hemelhoog in de lucht. De bomen vormden een groene koepel ver boven zijn hoofd. Het zonlicht slaagde er nauwelijks in zich door dit dak van bladeren te boren. Tussen de reusachtige stammen groeide een overdaad aan struiken en woekerplanten. Met de neerhangende lianen vormden zij een ondoordringbaar gordijn.

Dit was de laatste dag van hun wekenlange reis. Men hoopte tegen de avond het dorp Dalo, het eindpunt van de tocht, te bereiken. Na de zandstorm in de woestijn was hun reis voorspoedig verlopen. De jeep deed het prachtig. Iedereen was in de beste stemming. Alleen Rex was zeer opgewonden. Hij had die morgen te doen gehad met een troep apen. Tijdens een kort oponthoud was Rex op speurtocht gegaan in het woud. Een gezelschap kleine apen ontdekte hem. Meteen begon het lawaai. De apen slingerden zich gillend van de ene tak op de andere. Ze kwamen uit de bomen en krijsten afschuwelijk om de hond te verjagen. Rex nam dat niet. Hij sprong en rende heen en weer als een wilde. Blaffend deed hij uitval op uitval. Maar de apen waren zo vlug als water. Zij wisten iedere keer aan zijn scherpe tanden te ontsnappen. De woudbewoners werden steeds woedender. Zij bekogelden Rex met takken en kluiten aarde. Op het laatst wist de hond niet meer, waar hij het zoeken moest. Achtervolgd door een waanzinnig gillende troep blies hij een smadelijke aftocht.

Nu zat hij geregeld naar de toppen van de bomen te kijken. Hij blafte en jankte iedere keer, als hij een donkere gestalte tussen de takken ontwaarde.

De weg voerde over verschillende smalle rivieren. Dan was het oppassen. De bruggen bestonden enkel uit twee zware boomstammen. Deze waren van boven vlak gemaakt. Het was nu de kunst om de wielen aan iedere kant op een boomstam te houden. Anders ging men onverbiddeijk de rivier in.

Hekkens maakte er een sport van deze bruggen zo snel mogelijk te nemen. Het lukte hem goed, hoewel Rudi wel eens zijn hart vasthield.

Ze passeerden verschillende dorpen. De bewoners waren overal vriendelijk.

„In deze streken zien de negers ons niet meer aan voor een soort wondermensen,” zei Rudi. „Dat was in de noordelijke dorpen wel het geval.”

„Ze zien hier meer blanken,” antwoordde vader. „Ze zijn er gewoon aan geraakt.”

„Men ziet hier ook veel zwarten, die Europese kleding dragen,” merkte de jongen op.

„O ja, daar zijn ze vreselijk trots op. Met een broek of een hemd aan vinden zij zich al heel beschaafd. Net kleine kinderen. Eigenlijk zijn het ook maar kinderen. Vaak lastig en daarbij zeer lui.”

„Dat ligt ook wel aan het warme klimaat, dacht u niet, vader?”

„Daar is wel iets van waar. Maar het zit ook in het ras. Enfin, we zullen ze wel leren werken. Wacht maar.”

De dag verliep vlug. Omstreeks vijf uur in de namiddag bereikten zij Dalo. Monsieur Lebrun woonde op een heuvel even buiten het dorp. Een goed onderhouden weg leidde naar zijn bungalow.

Lebrun had hen zien aankomen. Hij kwam naar buiten, toen de jeep stopte.

De twee vrienden begroetten elkaar op uitbundige wijze.

„Zo, en is dat je zoon?“ blz. 61.

„Zo, en is dat je zoon?”

„Ja, dat is Rudi, de oudste. Marianne komt later per vliegtuig.”

„Ja, dat weet ik. Maar kom binnen. Laat alles hier maar staan. De boys zorgen voor de bagage.”

Monsieur Lebrun was een kleine, levendige man. Zijn gezicht droeg duidelijk de sporen van zijn verblijf in de tropen. Het was gebronsd en mager, met diepliggende ogen. Een klein snorretje gaf hem een militair uiterlijk. Hij leidde zijn gasten naar binnen. Hij gaf hun de gelegenheid een bad te nemen en zich te verkleeden. Nadat zij de inwendige mens hadden versterkt, zei Lebrun:

„Ik zal u eerst de bungalow laten zien. Want daar zult u een paar jaar in moeten huizen.”

Ze liepen op hun gemak het gebouw door, dat uit beton en hout was opgetrokken. Het was aan alle kanten omringd door een ruime veranda. Alle vertrekken lagen gelijkvloers. De bungalow was gerieflijk ingericht. Er was een ijskast en de meubels waren afkomstig uit Europa.

„Het zal hier best uit te houden zijn,” merkte Hekkens op. „Heb je ook bedienden?”

„Ja, drie. Maar twee ervan gaan weg. Alleen de kok blijft.”

„Dan komen onze twee menseneters goed van pas, Rudi.”

„Zeker, het zijn uitstekende boys.”

„Nu ja, uitstekend.....”

Hekkens richtte zich weer tot zijn vriend Lebrun.

„Ik heb onderweg twee jongens uit de Ivoorkust in dienst genomen. Eerst had ik een paar Arabieren, maar die hebben mij een lelijke poets gebakken.”

Hij vertelde, wat hem in de woestijn overkomen was, en deed verder het hele relaas van zijn reis. Onderwijl schonk Lebrun het ene glas bier na het andere in. Toen het donker begon te worden,

werd een suizende benzinelamp binnen gebracht. Men ging aan tafel.

Na het eten werd het werk besproken.

„Je zult al direct moeten aanpakken,” zei Lebrun. „Over vier dagen vertrekt mijn boot naar Europa.”

„Dat geeft niet. Daarvoor ben ik gekomen.”

Hekkens kreeg alle nodige inlichtingen. Papieren en bescheiden werden hem overhandigd. De lijst van het materiaal werd nagegaan.

„Morgen zal ik je alles laten zien,” zei Lebrun. „We rijden langs de loods van de trekkers en de vrachtwagens. Ik breng je naar het werkterrein in het bos. Kijk alles maar eens rustig af. Je hebt twee dagen de tijd. Denk je na die twee dagen het werk aan te kunnen?”

„Dat zal wel gaan,” antwoordde Hekkens. „Je zult trouwens wel een voorman hebben. Die kan mij altijd nog verder inlichten.”

„Ja, ik heb een voorman, maar geen beste. Hij is nogal lui uitgevallen. Daarbij weet ik niet, of hij te vertrouwen is.”

„Zijn de lui hier nogal gewillig?”

„Dat ligt eraan, hoe ze aangepakt worden.”

„Juist, juist,” zei Hekkens, „men moet ze onder de duim houden. Desnoods hard optreden.”

„Dat wil ik nu juist niet zeggen,” antwoordde zijn vriend. „De tijden zijn veranderd sinds je laatste verblijf in de Ivoorkust. De mensen ook. Ze zijn niet zo handelbaar meer.”

„Nu reken maar, dat ik ze flink zal aanpakken. Een ferme hand, daar bereik je hier alles mee.”

„Toch moet ik je manen tot een zekere voorzichtigheid. Het is hier een apart slag volk. Ze hebben zo van die bijzondere dingen....”

„Je bedoelt gewoonten en zo?”

„Ja, vooral op het gebied van bijgeloof en afgoderij.”

Lebrun vertelde enkele van zijn ondervindingen. Het waren verhalen vol geheimzinnigheid. Rudi luisterde gespannen toe.

„Ja,” eindigde Lebrun. „Negers zijn een eigenaardig soort volk. Van de ene kant zijn het grote kinderen. Van de andere kant kunnen ze erg wreed zijn. Vooral wanneer er bijgeloof aan te pas komt.”

„Laten we zeggen: een stel wilden,” zei Rudi’s vader.

„Och, dat zou ik nu ook weer niet willen beweren. Ze zijn gastvrij, behulpzaam en....”

„We zullen wel zien,” onderbrak Hekkens zijn vriend. „Er is nog iets, waarover ik met je wil praten. Je hebt me geschreven, dat hier een school is. Wat voor soort school is dat? Rudi en Marianne kunnen natuurlijk niet de hele dag door de bossen dwalen. Ze moeten naar school.”

„Wel, ik kan zeggen, dat we hier een goede school hebben. Een katholieke missieschool.”

„Een katholieke school?” vroeg vader, het voorhoofd fronsend. „Dat is niets voor mijn kinderen.”

„O, dat is waar ook. Je bent.... Nu ja, ik zou zeggen: als de school maar goed is. De jongen heeft het voordeel, dat de pater hier een Nederlander is. Wat wil je anders? De jongen naar Abidjan sturen? Dat is een kleine honderd kilometer hier vandaan.”

„Toch voel ik niets voor een katholieke school. Je weet, hoe ik denk over al die geloofszaken.”

„Ja, je hebt vroeger wel eens een en ander losgelaten. Toen dacht ik er ook net zo over als jij. Maar ik heb sindsdien zoveel gezien en meegemaakt. Ik denk nu heel anders over veel dingen. Maar je moet zelf weten, wat je doet.”

„Ik zal er nog eens over nadenken.”

„Ik heb er helemaal niets op tegen naar een katholieke school te gaan, vader,” zei Rudi.

„Best mogelijk, jongen, maar ik wel. We zullen zien. — Ik geloof dat het tijd wordt, dat we naar bed gaan.”

9 — RUDI WINT EEN VRIENDJE.

Dalo was een groot dorp. Het lag temidden van uitgestrekte oerwouden aan de rivier de Bando. De hutten waren van leem, en vierkant gebouwd. De meeste hadden een dak van stro. Sommige waren bedekt met golfijzeren platen. Een netwerk van straten en stegen voerde in alle richtingen door het dorp. In het midden lag de kerk met ernaast het huis van de missionaris. Niet ver daar vandaan stonden de schoolgebouwen.

Monsieur Lebrun was naar de kust vertrokken. Hekkens had het werk van hem overgenomen. Het werd nu tijd, dat Rudi naar school ging. Een week na hun aankomst ging vader Hekkens met zijn zoon naar het huis van de missionaris. De woning van de priester was helder wit gekalkt. Aan één kant was een brede veranda gebouwd. Daar werden ze door de sofo¹ ontvangen. Hij stelde zich voor: Pater van Dijk.

Hekkens nam onmiddellijk het woord:

„Eerwaarde, het is niet mijn bedoeling u een beleefdheidsbezoek te brengen. Ik kom voor mijn zoon Rudi. U weet misschien wel, dat wij ons sinds kort hier gevestigd hebben.”

Pater van Dijk knikte.

„U bent van harte welkom in ons dorp, mijnheer....?”

„Hekkens,” vulde Rudi's vader aan.

„Ik hoop, dat het u hier bevallen zal,” ging de priester voort.

„Dank u. Zoals ik reeds zei, kom ik voor mijn zoon. Hij is 12 jaar en hij moet naar school. Laat ik u meteen openhartig zeggen, dat ik met grote tegenzin bij u kom. Ik ben ongelovig. Eigenlijk stuur ik mijn jongen niet graag naar een katholieke school.

¹ Sofo: priester.

Maar het kan nu eenmaal niet anders. Vindt u het goed, dat de jongen uw school bezoekt?"

„Vanzelfsprekend, mijnheer Hekkens."

„Dank u. Maar dan zie ik mij verplicht u een paar voorwaarden te stellen. De jongen mag in geen geval godsdienstonderricht ontvangen. Ook ben ik er absoluut op tegen, dat hij in de kerk komt. Kunt u daar voor instaan?"

„Natuurlijk zal ik rekening houden met uw wensen. We hebben op school meer jongens, die niet katholiek zijn. Voor hen bestaat geen enkele verplichting catechismuslessen of wat ook te volgen. Daar behoeft u zich niet ongerust over te maken."

Intussen zat Rudi naar de missionaris te kijken. Pater van Dijk was een grote man van ongeveer veertig jaar. Aan de slapen begon zijn haar reeds te grijzen. Zijn gladgeschoren gezicht was enigszins ingevallen. Er lagen diepe groeven in. Onder een hoog voorhoofd stonden een paar rustige, vriendelijke ogen. De man bevalt me, dacht Rudi.

De schoolkwestie was afgehandeld. De priester begon een gesprek over Nederland. Hekkens beantwoordde stroef een paar vragen. Toen stond hij schielijk op.

„Neem me niet kwalijk, eerwaarde. Ik heb nog veel te regelen. — Kom, Rudi!"

Rudi had graag iets langer willen blijven. Maar zijn vader nam vormelijk afscheid en zij vertrokken.

De volgende morgen reeds stapte Rudi het schoolplein op. Het krioelde er van zwarte jongens. Er waren kleine dreumesen bij, maar ook grote lummels. Dezen wilden op latere leeftijd nog wat kennis opdoen. Op een plein naast dat van de jongens wemelde het van meisjes.

Rudi voelde zich eerst wat onwennig tussen al die negerjongens.

Zij droegen allen hun boeken en zelfs de inktpot op het hoofd. In hun kroeshaar staken pennen en potloden. Veel paren zwarte ogen namen de blanke nieuweling op. Sommige jongens kwamen meteen een praatje maken.

Rudi vroeg naar de hoofdonderwijzer, toen opeens rumoer ontstond in een hoek van de speelplaats. Alle jongens stormden er opaf. Rudi ging zelf ook kijken. Twee jongens waren slaags geraakt. De ene was een grote, dikke knaap met een brutaal gezicht. De ander was klein maar lenig. De in een grote kring toekijkende jongens moedigden de kemphanen aan.

„Vooruit, Amari, laat je niet kisten door die kleine aap!” riep sommigen.

„Niet bang zijn, Dago! Geef hem er van langs!” schreeuwden anderen de kleinere jongen toe.

Rudi nam het meteen op voor de kleinste. Het gezicht van de ander stond hem niet aan. Verschillende malen probeerde de dikke zijn tegenstander in zijn gespierde armen te klemmen. Maar Dago was zo glad als een aal en wist iedere keer te ontsnappen. Hij ging zelfs tot de aanval over. Zijn snelheid overrompelde de ander. Amari kreeg hier een stomp, daar een slag. Hij was te

plomp om vat te krijgen op Dago. Onverwachts sprong deze als een tijger zijn vijand op de rug. Amari sloeg voorover en Dago ging meteen schrijlings op zijn rug zitten. Het gevecht was gewonnen. Maar opeens trad een grote lummel, waarschijnlijk een vriend van de verslagene, in de kring. Hij gaf Dago een venijnige trap in de rug. Een gejoel van afkeuring ging uit de omstanders op.

„Foei, Atea, dat is niet eerlijk.”

Rudi kon zich opeens niet meer inhouden.

„Dat is gemeen! Dat is laf! Twee tegen één!” schreeuwde hij. Met één sprong stond hij in de ring. Dago had zich intussen opgericht om het tegen zijn tweede tegenstander op te nemen.

„Laat maar, die lafbek is voor mij!” schreeuwde Rudi.

De grote lummel keek hem smalend aan.

„Zo, bleke vis,” riep hij, „wou jij met mij vechten? Kom dan maar op!”

Rudi had bokslessen gehad van zijn vader. Zonder zich te bedenken, plaatste hij snel een paar harde meppen op de platte neus van zijn tegenstander. Deze brulde van pijn en stormde wild op Rudi af. Rudi stapte snel opzij. Atea schoot hem voorbij en kreeg meteen een hevige stomp op zijn oor. Hij wankelde even en Rudi was er als de weerlicht bij. Een serie korte stoten roffelde op de ribben van Atea.

Op dat ogenblik drong een woedende onderwijzer in de kring. Hij wierp zich tussen de vechtenden.

„Naar de klaslokalen, jullie. Heb het hart nog eens te vechten. Jullie horen er wel meer van. Naar de klassen!”

De bel luidde. Bij de ingang van de school kwam Dago naar Rudi toe. Hij drukte hem de hand.

„Merci, mon ami!”

Rudi glimlachte hijgend zonder iets te zeggen.

De school begon. Rudi werd in de zesde klas geplaatst. Alle onderwijzers waren zwarten. Het begin was erg moeilijk. De lessen werden in het Frans gegeven. Rudi was die taal niet voldoende machtig. Zijn vader had hem geregeld lessen gegeven. Gedurende de reis had hij veel bijgeleerd. Maar nu in de school merkte hij, hoe weinig Frans hij kende. De onderwijzer zag het beteuterde gezicht van de jongen.

„Wees niet bang, kleine blanke man. Ik zal zorgen, dat je extra lessen krijgt.”

Voor de rest beviel het Rudi goed en de dag verliep snel. Wel moest hij even wennen aan de eigenaardige lijfgeur van de zwarte jongens. Het was een ranzige reuk.

Na schooltijd ging Rudi regelrecht naar huis. Dat wilde zijn vader zo.

„Ik wil niet, dat jij je ophoudt met die zwarte snuiters,” had hij gezegd. „Wij zijn blanken, zij zijn zwarten. Dat gaat niet samen.”

Thuis gekomen trok Rudi zijn oude plunje aan. Hij was van plan te gaan oefenen met pijl en boog. Zijn vader zou wat later thuis komen. Terwijl Rudi op zijn kamer was, kwam een van de boys binnen. Hij kwam zeggen, dat buiten een jongen stond te wachten. Rudi ging naar de veranda. Een aantal krijsende geluiden klonk hem tegemoet.

Een rauwe stem zei:

„Dago, Dago, Dago aardige jongen! Saprístie! Holala!”

Rudi keek verwonderd over de leuning. Onder aan de trap stond Dago. Op zijn schouder zat een papegaai. Toen de vogel Rudi zag, stiet hij allerlei onverstaanbare geluiden uit.

Snel liep Rudi de trap af.

„Is die vogel van jou?” vroeg hij.

Dago keek hem glimlachend aan.

„Ja. Dat wil zeggen, hij is van mij geweest. Ik kwam namelijk hier om jou deze vogel te geven, omdat je mij vanmiddag geholpen hebt.”

„Maar, Dago, dat is helemaal niet nodig.”

„Ik zou het fijn vinden, als je hem aannam. Ik ben wel geen blanke. Maar misschien kunnen we toch vrienden zijn.”

„Ik vind het erg leuk, Dago. Ik wil graag je vriend zijn.

„Dus je neemt hem aan?”

„Heel graag!”

De vogel verwisselde van eigenaar. Hij scheen dat niet aardig te vinden, want hij schreeuwde en fladderde. Dago sprak hem kalmerend toe.

Even later zat hij rustig op Rudi's schouder. De papegaai was effen grijs en had een prachtige, rode staart.

„Heeft hij ook een naam?” vroeg Rudi.

„Jawel, hij luistert naar de naam Ekoo. Dat betekent: Babbelkous,” legde Dago uit. „Hoe heet jij eigenlijk?”

„Ik heet Rudi. Jouw naam weet ik al.”

„Dago aardige jongen,” kraste de papegaai zacht.

„Neeen,” zei Dago tot de vogel, „nu is het Rudi. Zeg eens Rudi. Rudi.”

„Rrrru.....rrruudi.... di, di, di!” oefende de vogel plechtig.

De jongens lachten.

„Zou hij niet naar jou terug vliegen?” vroeg Rudi.

„Daar is wel kans op. Je moet hem een paar dagen opsluiten en dikwijls iets lekkers brengen. Dan went hij heel gauw.”

„Dago, ik ben er geweldig mee in mijn schik. Hartelijk dank, hoor. Kom mee naar boven. Dan drinken we een glas limonade.”

Ze gingen naar binnen. Dago keek bedeesd en bewonderend om zich heen. Het was de eerste keer, dat hij het huis van een blanke betrad. Rudi ging even weg en kwam terug met een padvindersmes.

„Dit is voor jou, Dago. Ik hoop, dat we altijd vrienden zullen blijven.”

„O, wat een prachtig mes. Dank je wel, Rudi.”

Rudi riep een boy.

„Limonade, Apro.”

De boy kwam terug met één glas en zette het voor Rudi neer.

„Twee glazen, Apro. Twee. Dit is mijn vriendje Dago.”

Apro keek naar Dago, snoof misprijzend en bracht een tweede glas. Rudi zag, dat het gezicht van zijn vriendje betrok, en hij zei:

„Apro is niet erg snugger, weet je. — Zeg, ik wilde net gaan oefenen met pijl en boog, toen jij kwam.”

„Kun je nog niet schieten?” vroeg Dago.

„Nee, ik heb het nooit gedaan. Maar ik heb een boog cadeau gekregen en nu wilde ik graag leren schieten.”

„Dan zal ik je helpen. Wacht even, ik ga meteen mijn boog halen.” Dago rende weg en kwam spoedig terug met een eenvoudige boog. Rudi had intussen de zijne voor de dag gehaald.

„Wat een prachtige boog,” zei Dago bewonderend. „De mijne is maar heel gewoon. Maar hij doet het best. Kom mee, dan beginnen we meteen.”

Ze dronken hun glazen leeg en Rudi sloot de papegaai in zijn

.....en legde een arm om zijn vaders hals. blz. 74.

kamer op. Juist toen ze de trap afgingen, kwam vader naar boven. Hij keek afkeurend van Dago naar Rudi.

„Wat moet die snuiter hier?” vroeg hij streng.

„O, vader, dit is mijn vriendje Dago. Ik heb hem vandaag op school leren kennen. Hij heeft mij een prachtige papegaai gegeven. Die kan heel goed....”

„Rudi, ik heb je verboden vriendschap te sluiten met negerjongens. Dat is nergens goed voor.”

Hij maakte een handgebaar.

„Mars!” zei hij kortaf tegen Dago.

De jongen keek eerst heel verbaasd. Toen boog hij het hoofd en liep de trap af.

Onder het avondeten was Rudi erg stil. Zijn ogen waren rood omrand. Soms slikte hij moeilijk. Zijn vader merkte het wel, maar deed, alsof hij het niet zag. Hij praatte over de voorman, die hij ontslagen had, en schold op hem. Rudi luisterde nauwelijks. Op eens kon hij zich niet meer inhouden. Hij legde zijn vork neer. Zijn hoofd zonk op een arm. Hij begon hevig te snikken.

„Wel heb ik van mijn leven!” zei vader. „Wat krijgen we nu?”

„Waarom moest u Dago zo weggagen? Mag ik dan geen vriendje hebben? Moet ik hier altijd alleen blijven?”

Rudi huilde en huilde zonder ophouden. Vader keek beteuterd voor zich uit. Na een poosje zei hij:

„Binnenkort komt Marianne. Dan heb je een speelkame-raadje.”

„Marianne is een meisje en ik ben een jongen. Zij kan geen echt vriendje voor me zijn.”

„In ieder geval kun je beter met haar spelen dan met die zwarte knul uit het dorp.”

„Ik wil niet steeds met Marianne spelen. Ik wil een vriend!”

zei Rudi heftig. „Dago is een aardige en nette jongen. Hij is toch ook een mens, al is hij zwart!”

„Kalm, kalm, jongen. Het lijkt allemaal heel aardig. Maar je weet nooit, hoever je zo'n jongen vertrouwen kunt. Je vader heeft méér ondervinding dan jij. Veronderstel eens, dat Marianne ook een zwart vriendinnetje wil hebben. Dan krijgen we een huis vol nikkers. En dat wil ik niet.”

„Dus ik moet maar steeds met Marianne spelen en zij met mij. Daar komt ruzie van, vader, voortdurende ruzie. Vindt u dat dan beter?”

„Een kibbelpartijtje af en toe is niet zo erg als een voortdurende omgang met die halve wilden.”

„Dago is geen halve wilde. Als moeder nog leefde, mocht ik vast en zeker met hem omgaan.”

Rudi had een gevoelige snaar geraakt. Zijn vader zat lange tijd te peinzen. Toen vroeg hij:

„Hoe heb je die jongen leren kennen?”

Rudi vertelde, wat er op het schoolplein was voorgevallen. En hoe Dago later gekomen was om zijn dankbaarheid te betuigen.

„En nu moet ik die papegaai weer teruggeven.” Rudi's ogen schoten weer vol tranen.

Vader Hekkens keek even droevig voor zich uit.

„Nee, jongen, die mag je houden. En Dago mag je vriendje blijven, als je maar zorgt, dat hij hier de deur niet plat loopt.”

„Is het werkelijk, vader?” Rudi sprong op. Hij liep om de tafel heen en legde een arm om zijn vaders hals.

„Dank u, vadertje.”

Vader trok de jongen tegen zich aan.

„Je moet je moeder wel erg missen, jongen. Met je vader is het al net zo. Maar kom,” zei hij met een zucht, “neem de lamp. Dan gaan we naar de loods. Er mankeert iets aan een tractor.”

10 — RUDI LEERT BOOGSCHieten.

De volgende dag vond Rudi het padvindersmes van Dago op de onderste trede van de verandatrap. Op school vertoonde de jongen zich niet in zijn buurt. In de namiddag ging Rudi hem in het dorp opzoeken. Evenals de andere negers woonden de ouders van Dago in een vierkante hut. Een binnenhofje lag aan de achterkant. Daar trof Rudi zijn vriendje aan. Dago zat op een mat en speelde met zijn broertjes en zusjes. Hij ontving Rudi nogal koel.

„Ik meende, dat jij niet met nikkers mocht spelen,” merkte hij op.

„Achteraf heeft vader toch goed gevonden, dat we vrienden zijn,” zei Rudi.

Dago keek trots voor zich uit.

„Als je vader meent, dat ik te min voor jou ben, dan is het uit tussen ons. Ik heb vrienden genoeg hier in het dorp.”

„Zo moet je het niet opnemen, Dago. Vader is wel eens moeilijk, vooral sinds moeder gestorven is.”

„Heb jij geen moeder meer?” vroeg Dago met meer hartelijkheid in zijn stem.

„Nee,” zei Rudi. Hij boog het hoofd. Zijn lippen trilden. Maar hij hield zich in en zei:

„Daarom ook al wilde ik jou graag als vriend hebben, maar als jij niet wilt.....”

Meteen was Dago overeind en bij Rudi.

„Je vader was erg krenkend. Maar jij meent het goed, Rudi. Daarom: we zijn vrienden en we blijven vrienden, hoor.”

„Dat vind ik erg fijn, Dago. Je moet het vader maar niet....”

„Laten we er niet langer over praten. We gaan nu doen, wat we gisteren wilden doen: boogschieten. Ga je boog maar halen.”

„Ik zou het leuker vinden, Dago, als jij mee naar ons ging. Dan is alles weer bij het oude.”

Dago weifelde even.

„Goed”, zei hij toen. „Ik ga gauw mijn boog en pijlen halen.”

Samen gingen de vrienden op weg naar de bungalow. Daar brachten zij eerst de papegaai een lekker hapje. Ekoo zat op een stoelleuning in Rudi's kamer.

„Sapristie!” zei hij. „Rruudi, aardige jongen. Woef! Woef!”

„Dat laatste heeft hij van Rex geleerd,” zei Rudi.

„Wie is Rex?” vroeg Dago.

„Dat is onze hond. Je zult hem straks wel zien”. Rudi pakte zijn boog en pijlenkoker. „Gaan we nu?”

De jongens zochten een geschikte plek in de tuin.

„Waarop zullen we schieten?” vroeg Dago. „Op een sinaasappel?”

„Hemeltje, Dago, die raak ik in geen honderd jaar!”

„Goed, dan nemen we een grote papawvrucht.”

Ze vonden een papawvrucht, die zo groot was als een voetbal. Zonder lang te mikken schoot Dago zijn pijl in het hart van de vrucht. Rudi was zenuwachtig. Hij mikte veel te lang. De pijl ging er meer dan een meter langs.

„Je mikt veel te lang, Rudi. Wacht, ik zal je alles voordoen. Kijk, je moet zó gaan staan. De boog stevig vasthouden. De pees met twee vingers uittrekken, zó. Over de pijlpunt mikken en loslaten. Heel eenvoudig.”

„Voor jou is het natuurlijk eenvoudig. Maar voor mij is het niet zo makkelijk.”

„Proberen, Rudi. Oefenen. Steeds maar oefenen.”

Na een uur slaagde Rudi er in keer op keer de vrucht te raken. „Zie je wel”, zei Dago. „Het gaat al veel beter. En nu een sinaasappel.”

Met de sinaasappel ging het Rudi niet zo best af. Dago daar-entegen miste bijna nooit.

„Wat kun jij zuiver schieten!” zei Rudi bewonderend. Ik zal heel wat moeten oefenen, voordat ik ook zo ver ben. Zullen we morgenavond weer....?”

„Ik vind het best. Maar ik weet iets beters. Overmorgen hebben we een vrije dag. Als we dan eens samen gingen vissen en jagen met een paar andere jongens. Ik ken een paar heel nette jongens. Ze zijn ook op de katholieke school.”

„Ben jij katholiek?” vroeg Rudi.

„Ja zeker. Jij dan niet?”

„Neen,” zei Rudi.

„Protestant?”

„Neen. Helemaal niets. Vader is ongelovig. Ik mocht nooit naar een of andere kerk.”

„O,” zei Dago na enig nadenken. — „Maar goed, gaan we overmorgen de rivier op en het bos in?”

„Ik wil dolgraag. Maar ik moet het eerst aan vader vragen.”

In de verte klonk het geblaf van Rex.

„Vader komt juist terug van het werk. Kom mee, dan kun je meteen kennis maken met Rex.”

„Ik geloof, dat ik beter doe meteen weg te gaan,” zei Dago.

„Waarom?” vroeg Rudi.

Dago antwoordde niet.

„O, ik begrijp het al. Je wilt vader liever niet ontmoeten. Ben je bang vóór hem?”

Dago knikte zonder iets te zeggen.

„Kom mee, Dago. Je mag je gerust laten zien.”

Bij de trap van de bungalow troffen ze vader. Hij keek Dago aandachtig aan.

„Zo, is dat weer die.... die vriend van je,” zei hij toen tot Rudi.
Vader sprak Nederlands.

„Waarom zegt u dat zo smalend, vader? Vindt u Dago geen nette jongen?”

„O, ik bedoel het helemaal niet smalend. Hij ziet er niet onaardig uit. Maar het is en blijft een nikker. Enfin, je moet het zelf weten.”

Dago verstond niet, wat er gezegd werd. Hij begreep echter wel, dat er over hem gesproken werd. Enigszins schuw keek hij van de een naar de ander.

„Werkt je vader ook bij mij in het bos?” vroeg Hekkens hem.

„Jawel, monsieur.”

„Hoe heet je vader?”

„Mijn vader heet Nomou Okota, monsieur.”

„Hè, dat is toevallig. Dan heb ik je vader zojuist benoemd tot voorman. De vorige was een luilak.” De toon van Hekkens' stem was iets vriendelijker.

„Dank u, monsieur. Ik weet zeker, dat u over vader niet te klagen zult hebben.”

Daar kwam Rex aanhollen. Hij stoof op Rudi af en blafte uitbundig. Rudi zag, dat Dago een paar passen achteruit ging en zijn boog klaar hield.

„Je hoeft niet bang te zijn, Dago. — Kom eens hier, Rex! Kijk, dat is mijn beste vriend. Je moet lief voor hem zijn, hoor.”

Rex liep op Dago toe.

„Blijf maar rustig staan,” zei Rudi.

De hond draaide om de jongen heen. Hij besnuffelde hem van alle kanten.

„Streel hem maar over zijn kop.”

Dago stak voorzichtig een hand uit en streelde de hond. Rex liet het zich welgevalen. Hij begon met zijn staart te kwispelen.

„Zie je wel, Dago. — Mooi zo, Rex brave jongen. Je zult zien, jullie worden dikke vrienden.”

Vader was intussen naar binnen gegaan.

„Ik vraag hem strakjes wel, of ik overmorgen mee mag,” zei Rudi fluisterend. „Ik denk wel, dat het lukken zal.”

„We spreken dus morgen af op school. Dan kun je meteen zien, welke jongens meegaan,” zei Dago.

„Mooi! Afgesproken!”

Met z'n vieren zaten de jongens op een rotsblok aan de Bando-rivier. Rudi had verlof gekregen van zijn vader. Het was niet van harte gegaan, maar het was toch gelukt.

In de vroege morgen waren ze in een kano gestapt. Nu bevonden zij zich stroomopwaarts ver van het dorp. Heel in de verte konden ze de geluiden van het houtkappen horen. Bijlslagen weerklonken en motoren gromden. Rudi droeg zijn boog en de pijlenkoker krijgshaftig over de schouder. Hij had ook zijn hengel uit Nederland meegenomen. Dago en de twee andere jongens hadden werpnetten bij zich. Zij begrepen niet, wat Rudi met al die stokken wilde.

„Dat zal ik je laten zien,” zei Rudi. Hij schoof de delen van zijn hengel in elkaar en maakte zijn simmetje vast.

„Kijk,” zei hij, „hier zit de haak. Ik doe er een worm of een vlieg aan en de visjes happen.”

De zwarte jongens keken elkaar aan, terwijl Rudi in gooide. Het dobbertje dreef rustig met de stroom mee.

„Wie weet, komen we wel met een krokodil thuis,” zei Dago plagend. De andere jongens schoten in een lach. Het was een prettige lach, vond Rudi. Hij deed zelf met de spot mee:

„We hebben ook nog kans op een nijlpaard. Dan mogen jullie erop naar huis rijden.”

Rudi vond de twee vrienden van Dago leuke jongens. Helemaal niet van die halve wilden, zoals vader meende.

„Het kurkje lacht ook al,” zei Dago.

Inderdaad danste het dobbertje op en neer. Een paar rukjes en het verdween onder water. Met een schielijke ruk haalde Rudi op. Een heel klein visje bengelde spartelend aan de haak.

„Het jongste zootje van de krokodil,” zei een van de jongens.
Ze lachten allen onbedaarlijk.

„Wacht maar,” zei Rudi. „Er komt nog wel iets anders.”

Hij schoof het dobbertje omhoog en zocht een mooi gekleurde worm uit. De dobber stond nauwelijks recht, of hij verdween met één ruk onder water. Weer sloeg Rudi op. De hengel stond gespannen als een boog. Het snoer sneed zwierend door het water van links naar rechts. Rudi hield de hengel stevig vast.

„De oudste zoon van de krokodil,” zei hij droog.

Het werd een waar gevecht. De anderen keken gespannen toe.

„Dat dunne draadje houdt het nooit,” zei Dago.

„Dat zal best meevallen. Nylon. IJzersterk.”

De vis raakte uitgeput. Rudi pakte zijn schepnet. Langzaam trok hij de buit naar zich toe. Het was een prachtige vis van bijna een halve meter lengte.

„Zie je nu, dat je met die stokken vis kunt vangen?”

Zijn vrienden moesten het toegeven.

„Maar,” merkte Dago op, „je kunt er maar één tegelijk vangen. Met dit net vang je er soms tien, twintig tegelijk.”

„Toch niet zulke grote.”

„Nu ja, wacht maar eens af.”

Rudi begon opnieuw. Binnen een uur had hij zes kanjers op de wal liggen.

„Ziezo, nu laten jullie maar eens zien, wat je kunt,” zei hij.

„Goed, dan gaan we met de kano naar die zandbank ginds.”

Toen het bootje op het zand schoof, wees Rudi verder stroomopwaarts.

„Kunnen we het daar niet beter proberen?”

De zwarte jongens keken elkaar aan.

„We gaan nooit verder dan hier,” zei Dago. „Het bos daarginder is verboden gebied.”

„Verboden gebied?” vroeg Rudi.

„Ja, daar ligt het bos van de fetisch.” Dago zag Rudi's vragende blik. „Van de afgod,” voegde hij eraan toe. „De medicijnman en de ouderen van het dorp waken er streng over. Niemand mag erin, behalve enkele ingewijden. Wij noemen dit „Het Verboden Bos”.”

„Staat daar een beeld of zoiets?” vroeg Rudi.

„Dat weet ik niet. Alles wordt zeer geheim gehouden. — Maar kom, ik ga beginnen.”

Met een sierlijke zwaai wierp Dago zijn net uit. Het viel als een grote, doorzichtige parasol over het water. Nadat het gezonken was, begon de jongen het voorzichtig in te halen. Hij trok het net op het zand. Het blonk van glinsterende, spartelende vissen.

„O, wat een boel vissen!” riep Rudi.

„Ja”, zei Dago, „maar er is niet één grote bij.”

Weer ontvouwde het net zich over het spiegelende water. Rudi en de andere jongens groeven een kuil. Ze legden de gevangen vissen erin en bedekten ze met takken tegen de felle zon.

„Laat mij het ook eens proberen,” vroeg Rudi aan Dago.

Dago legde hem uit, hoe hij te werk moest gaan. De eerste keer viel het net als een verward hoopje vodden in het water.

„Opnieuw!” zei Dago.

Spoedig had Rudi de slag te pakken.

„Ik ga het ginder eens proberen, daar onder die hoge rots,” zei hij. De jongens liepen naar de andere zijde van de zandbank en Rudi begon. Juist spreidde het net zich prachtig uit, toen een groot stuk steen naar beneden suisde. Rudi hoorde het net scheuren, voordat het onder water verdween.

Verbaasd keken de jongens naar boven. Eerst zagen ze niets. Maar een hagel van keien en aardkluiten kwam rondom hen neer. Over de rand van de rots verschenen de smalende gezichten van Amarie en Atea. Dat waren de jongens, met wie Dago en Rudi gevochten hadden. Even later vertoonden zich nog twee andere knapen.

„Kom ons maar halen!” schreeuwden zij overmoedig.

Wéér regende het stenen. Rudi was wit van drift. Hij begon terug te gooien. Maar Dago trok hem mee.

„We gaan! Kom mee!”

„Ga jij op de vlucht voor die laffe lummels?”

„Kom nu mee!” fluisterde Dago. „Ik leg je dadelijk alles uit.”

Met tegenzin haastte Rudi zich met zijn vrienden naar de kano. Achter hen klonk een honend schaterlachen.

„De dapperen trekken zich terug. Ze slaan op de vlucht! Hier, neemt dit nog mee!”

Grote keien vlogen door de lucht.

Zonder om te kijken pagaaide Dago stroomafwaarts. Rudi was woest.

„Wat is dat nu?” zei hij. „We hadden ze een pak rammel moeten geven, dat ze bont en blauw zagen.”

„Dat krijgen ze ook,” zei Dago rustig. „We gaan eerst je hengel ophalen.” Hij legde aan op de plaats, waar Rudi had zitten vissen. Deze wilde zijn hengel opnemen. Hij kon slechts één woord uitbrengen:

„Schoften!”

Zijn vrienden kwamen kijken. De mooie hengel was in kleine stukken gebroken. Het vistuig was eraf gerukt.

„Dit is het werk van Atea,” zei Dago. „Hij is de oudste zoon van de voorman, die door je vader werd ontslagen. Hiermee heeft hij zich willen wreken.”

„En willen jullie nu nog op de vlucht gaan voor dat gespuis?” schreeuwde Rudi trillend van drift. „Dan ga ik alléén terug!”

„We gaan met z'n allen terug. Maar langs een omweg,” zei Dago zacht. „Kom! Dacht jij, dat ik bang was voor die knapen?”

Ze deden, alsof ze de rivier afvoeren. Maar voorbij een bocht dreef Dago de kano tussen de stuiken.

„Help me even de boot op de wal trekken,” zei hij. „Geen geluid maken!”

De jongens gehoorzaamden snel.

„Luister nu,” zei Dago. „Die rots is aan de rivierkant veel te steil om de vlegels daar aan te vallen. Daarom wilde ik ze van achteren besluipen. Geloof maar, dat wij ze van katoen zullen geven, die smeerlappen. We moeten echter geruisloos te werk gaan. Dan kunnen wij ze prachtig verrassen.”

„Nemen we nog iets mee?” vroeg Rudi.

„Neen, we vechten het uit met onze blote vuisten.”

Dago ging voorop. De anderen volgden. Ze spraken niet en maakten niet het minste geluid. Na enige tijd hoorden ze druk praten en lachen. Dago keerde zich even om met de vinger op de mond. Toen sloop hij weer verder. Spoedig konden ze door het

struikgewas een zijkant van de rots zien. Ze verstonden nu duidelijk, wat hun vijanden bespraken.

„Wat was die witvis nijdig!” zei Atea. „Zo moeten we het precies hebben. Waarom moest zijn vader, die bullebak, mijn vader ontslaan? Wat doen die blanken eigenlijk hier? Laten ze in hun eigen land blijven!”

Rudi's handen balden zich tot vuisten. Maar Dago gaf een teken halt te houden. Hij verdween als een kat tussen de struiken en kwam even later terug.

„Ze zijn met z'n vieren,” fluisterde hij. „De dommerikken vermoeden niet het minste onraad. Prachtig! We kruipen nu onder de struiken door en omsingelen de rots. Maar jullie mogen niet aanvallen, vóórdát ik een teken geef. Zo gauw ik het gesnater van een eend naboots, bestormen we de rots. Ik neem Amari voor mijn rekening. Jij, Rudi, zorgt, dat Atea het zijne krijgt. Jullie tweeën pakken ieder één van de anderen aan. Vooruit nu en ga geruisloos te werk.”

Kruipend op handen en voeten verspreidden de jongens zich onder de takken. Rudi had zijn sandalen uitgedaan. Als een slang kronkelde hij zich door het struikgewas. Hij wist ongezien de voet van de rots te bereiken. Met zijn buik op de grond keek hij onder de struiken door. Links en rechts stelden de anderen zich op. Hij steunde met de ellebogen op de grond en wachtte op het sein. Boven zijn hoofd hoorde hij de smalende opmerkingen en het gelach van zijn vijanden. Met geweld hield hij zich in bedwang. Waar wachtte Dago nu nog op? Hoe kon die jongen zo kalm blijven?

Daar klonk het gesnater van een eend! In het struikgewas rondom de rotspartij ging een geweldig gebrul op. Het was, alsof honderd krijgers tegelijk aanvielen. Vier rappe gestalten stormden tegen de steile helling op. De vijanden daarboven kregen geen

tijd om zich van de schrik te herstellen. Reeds stonden hun getergde tegenstanders op de top.

„We komen jullie halen!” schreeuwde Rudi en meteen viel hij Atea aan. Dago stiet een ijzingwekkende gil uit en wierp zich op Amari. De twee andere plaaggeesten wisten van de verwarring gebruik te maken. Zij deden een schielijke uitval. Met enkele sprongen bereikten zij de rand van de rots en verdwenen in het bos. Maar Dago's beide vrienden zetten onmiddellijk de achtervolging in.

Boven op de rotspartij werd het gevecht al heviger. Als nijldige honden rolden de jongens over elkaar heen. Keer op keer probeerden Amari en Atea hun tegenstanders over de rand van de hoogte in de rivier te duwen. Maar Rudi en Dago vochten verbeten. Rudi's tegenstander was sterk. De woede gaf Rudi echter dubbele krachten. Toch had hij het zwaar te verduren. Atea wist zijn dikke armen om hem heen te slaan. Geleidelijk drong hij Rudi naar de kant van de rivier. Rudi weerde zich als een wildeman. De rand van de rots was nu dichtbij. Hij zag het water onder zich glinsteren. Reeds begon Atea hatelijk te grinniken. Hij lag boven op zijn tegenstander. Met een wanhopige beweging wist Rudi zich om te gooien. Atea's greep verslaptte even. Tegelijk kwamen de twee vechtende overeind. Rudi's voet haakte echter in een spleet. Op dat moment sprong Atea toe. Tuimelend sloeg Rudi achterover. Maar hij sleepte Atea in zijn val mee. Beiden rolden van de rots af en kwamen in de struiken terecht. Rudi zag zijn kans. In een oogwenk zat hij op zijn tegenstander. Hij drukte zijn knieën samen, zodat Atea bijna geen adem meer kon halen. Hij hoorde Dago schreeuwen:

„Hoe is het, Rudi? Ik heb de mijne te pakken!”

„Ik ook!” antwoordde Rudi. „Maar wat nu?”

„Waar zijn onze twee vrienden?” vroeg Dago.

Op dat ogenblik kraakte het struikgewas.

„Daar komen ze juist aan!” riep Rudi.

„Jongens, helpen jullie eens een handje!” zei Dago. „Dan gaan we iets moois beleven”.

Op bevel van Dago werden de twee overwonnen vijanden aan handen en voeten gebonden. Zij kregen een plaats op het uiterste randje boven de rivier. Geen van beiden zei een woord.

„We zullen hun een lesje geven,” zei Dago. „We gooien ze als een baal pinda's in de rivier. In het dorp lachen ze zich krom, als ze het horen.”

„Maar dan verdrinken ze toch!” zei Rudi.

„Nee, dat mag

natuurlijk niet. Jij en ik pakken er ieder een op. Jullie tweeën snijden de lianen door. En dan hopla!”

Zo gebeurde het. In een fraaie boog en met een geweldige plons verdwenen Amari en Atea in de rivier. Beiden zwommen zo snel mogelijk naar de kant.

„Komen jullie ons maar halen!” schreeuwden Dago en zijn vrienden en zij gooiden hun een handvol stenen achterna. Maar de twee verslagen vijanden verdwenen zonder om te kijken tussen de bomen.

„Hoe is het jullie vergaan?” vroeg Dago aan zijn twee zwarte vrienden.

„We hebben de beide anderen in het bos achterhaald en een flink pak slaag gegeven.”

„Mooi zo!”

„Met dat al ben ik mijn hengel kwijt,” merkte Rudi op. „Maar het geeft niet. Ze hebben in ieder geval hun vet gehad.”

„Maak je geen zorgen om de hengel, Rudi,” zei Dago. „Wij zullen wel zorgen, dat jij een werpnet krijgt.”

De jongens liepen terug naar hun kano. Ze haalden de vissen en het gescheurde net en roeiden naar huis.

Toen Rudi thuis kwam, stond zijn vader op hem te wachten.

„Wat zie je er verschrikkelijk uit. En waar is je nieuwe hengel?”

Rudi vertelde open en eerlijk, wat er gebeurd was.

„Nou, wat heb ik je gezegd?” zei vader meteen. „Alleen halve wilden kunnen zo’n vuile streek uithalen. Ik heb je wel gewaar-schuid.”

„Vader,” antwoordde Rudi, „u weet meer dan ik. Maar dan moet u ook weten, dat er overal goede en slechte mensen zijn.”

Hekkens bleef nijdig voor zich uit kijken. Maar toen Rudi even de deur uit was, kon zijn vader toch niet nalaten te glimlachen.

12 — EEN BLIJ WEERZIEN EN EEN DROEVIG VERMOEDEN.

Er was feest in de bungalow van mijnheer Hekkens. Zijn dochtertje was aangekomen. Marianne was een levendig meisje van tien jaar. Ze had een wipneusje vol sproeten. Een paar Franse vrienden hadden haar gebracht. Vader onderhield zich druk met de gasten. Onderwijl zaten Rudi en Marianne in een hoekje bij elkaar. Zij hadden elkaar veel te vertellen, want zij waren maandenlang van elkaar gescheiden geweest.

Marianne deed het verhaal van haar reis per vliegtuig. Rudi somde al zijn avonturen op.

„Wil je de papegaai eens zien, die ik van Dago gekregen heb?” vroeg hij.

„O, graag. Ja, wat leuk!”

„Dan ga ik hem halen. De eerste dagen heeft hij vast gezeten. Maar nu is hij helemaal aan mij en aan dit huis gewend.”

Rudi ging weg en kwam terug met Ekoo op zijn schouder. Eerst voelde de papegaai zich niet op zijn gemak. Iedereen streek hem met veel lieve woorden over zijn kopje. Maar Ekoo zei geen stom woord.

„Kom, we gaan weer ginder in de hoek zitten. Dan begint hij wel te praten,” zei Rudi tot zijn zusje.

Ze gingen naar hun oude plaats terug. De papegaai begon zich fiks te krabben. Toen keek hij met zijn kleine oogjes Rudi aan.

„Wat is Rudi, Ekoo?” vroeg de jongen.

Ekoo brabbelde iets onverstaanbaars en floot een keertje. Toen zei hij opeens voluit:

„Rrrudi is een aardige jongen.”

„Wat zegt hij toch?” vroeg Marianne.

Hij zette zijn voorpoten op de knieën van Rudi. blz. 91.

Hij zegt: „Rudi is een aardige jongen.”

„Och, wat lief. Kent hij ook al een paar woorden Nederlands?”

„Die ben ik hem aan het leren. Je weet wel, vader heeft zo van die stopwoorden, zoals „drommels!” en „Wel, heb ik van mijn leven!”

Rex duwde met zijn neus de deur open en kwam binnen.

„Waf! Waf!” zei Ekoo meteen.

Verbluft bleef de hond bij deur staan.

„Miauw! Miauw!”

Rex rende door de kamer. Opeens zag hij de papegaai. Met schuin gehouden kop keek hij naar de vreemde vogel.

„Miauw! Miauw! Waf! Waf!” zei Ekoo weer.

De hond begon te grommen en te blaffen.

„Niet kwaad worden, Rex!” zei Rudi. „Kijk, Ekoo, dit is Rex. Zeg eens: Rex.”

„Rrrrex! Waf! Waf!”

Iedereen lachte. De hond kwam dichterbij. Hij zette zijn voorpoten op de knieën van Rudi. Voorzichtig stak hij zijn kop naar voren om de vogel goed te kunnen bekijken. Ekoo werd er onrustig van. Met zoete woorden kalmeerde Rudi de beide dieren.

„Veronderstel eens, dat die twee goede vrienden worden,” zei Marianne. „Dát zou leuk zijn.”

Op dat ogenblik klonk buiten de schreeuw van een boombeertje.

„O, daar is Dago, mijn vriendje uit het dorp. Ga je mee, Marianne?”

Dago zat op de verandatrap te wachten.

„Ik heb gehoord, dat je zusje aangekomen is,” zei hij. „Ik kom haar even goedendag zeggen.”

„Dat is aardig van je, Dago. Hier is ze. Zij heet Marianne.”

Dago gaf het meisje een hand.

„Rudi is mijn vriend. Ik hoop dat wij ook goede vrienden zullen zijn.”

„O, aan mij zal het niet liggen,” zei Marianne levendig. „Heb jij ook zusjes?”

„O ja,” antwoordde Dago. „Ik heb er vier. Drie ervan zijn nog klein.”

„Hoe heet de oudste?”

„Zij heet Tika en is elf jaar oud.”

„Misschien is zij wel de ware vriendin voor mij”, zei Marianne.

De kinderen gingen bij elkaar op de trap zitten.

„Je mag eerst wel met vader overleggen”, merkte Rudi op. „Je weet, hoe vader is. Hij wilde eerst niet, dat Dago mijn vriendje werd, omdat de jongen een neger is. Wat maakt dat voor verschil?”

„O, maar nu jij een vriend hebt, mag ik toch zeker wel een vriendin hebben!”

„Nu ja... vraag het eerst maar.”

Dago zei geen woord. Het gesprek scheen hem niet te bevallen.

„Er is weer een kind verdwenen,” zei hij opeens, alsof hij niet geluisterd had.

„Een kind verdwenen?” vroeg Rudi. „Wat bedoel je daarmee?”

„Nu ja,.... vermist.”

„Weggelopen? Verdwaald?”

„Nee. Er verdwijnen bij tijden kinderen uit ons dorp. Als die allemaal verdwaald waren, moest toch een spoor gevonden worden. En dat is nog nooit gebeurd.”

„Ze worden dus geroofd?”

„Vermoedelijk wel.”

„Verschrikkelijk!” zuchtte Marianne. „Alleen baby's, of ook oudere kinderen?”

„Van alle leeftijden. Het laatste was negen jaar oud. Vaak zijn het gebrekkige kinderen.”

„Komt zo'n..... roof dikwijls voor?”

„Soms hoor je er lange tijd niets van. Dan opeens verdwijnen er een paar achter elkaar. Het eigenaardige is, dat meestal een geheimzinnig nachtelijk gebrul aan zo'n roof voorafgaat. Men noemt dit de stem van Afwi.”

„En heeft men nooit ontdekt, wie die rover is? Weet het Franse bestuur, dat hier zoiets voorvalt?”

„Er is wel eens een blanke hier geweest. Hij heeft een onderzoek ingesteld. Trouwens in veel dorpen hier gebeurt zoiets. De blanke sofo schijnt wel iets te vermoeden. Maar hij kan niets bewijzen. Dat heeft hij eens aan mijn vader verteld.”

„Wat vermoedt die blanke priester dan wel?” vroeg Rudi.

„Dat vertel ik je later wel eens,” zei Dago met een schuine blik naar Marianne. Het meisje zat met de zoom van haar rokje te spelen.

Rudi begreep, dat zijn vriend het niet zeggen wou in het bijzijn van zijn zusje.

„Ik vind het maar griezelig,” zei Marianne.

„Wat kun je er aan doen?” antwoordde Dago. „De meeste mensen hier zijn heidenen. En zij houden er rare gewoonten op na.”

„Wat zijn heidenen?” vroeg Marianne.

„Nu ja,.... mensen, die de ware God niet aanbidden. Ze houden er allerlei afgoden op na. Ze bidden niet en gaan niet naar de kerk, zoals..... wij.”

„Zijn wij dan ook heidenen, Rudi?” vroeg Marianne weer. „Wij bidden toch ook nooit. Ik ben nog nooit in een kerk geweest.”

„Wij zijn ongelovigen, zegt vader.”

„Is dat dan niet hetzelfde?”

„Kind, weet ik dat? Laten we over iets anders praten. — Jij gaat toch mee morgen, he Dago? Vader vindt het goed.”

„Ik ben al eens meer die kant uit geweest. Maar ik ga toch graag mee.”

„Waar gaan jullie heen?” vroeg Marianne.

„Wij gaan met vader naar het kappen van bomen kijken.”

„Mag ik dan ook mee?” vroeg het meisje gretig.

„Dat zal niet gaan, zusje. Jij moet morgen meteen naar school om je te laten inschrijven. En dan, door het oerwoud zwerven is geen meisjeswerk. Ga morgen naar het dorp om Tika.....”

„Marianne, Rudi, komen jullie afscheid nemen. Onze Franse gasten gaan vertrekken.”

„Wij komen, vader.”

„Dus tot morgenvroeg acht uur, Dago,” zei Rudi snel.

„Afgesproken!”

Rudi en Dago zaten met Rex in de laadbak van de jeep. Vader stuurde de wagen handig over de hobbelige bosweg. Op regelmatige afstanden liepen zijwegen het bos in.

„Waar gaan al die wegen heen?” vroeg Rudi.

„Die zijn aangelegd door de houthakkers. Anders krijgen ze de gekapte bomen nooit het bos uit.”

„Maar in dit gedeelte is toch niet gekapt. Alle bomen staan er nog.”

„Nee, Rudi, dat lijkt maar zo. Iemand van de blanke regering zoekt een aantal bomen uit. Die mogen gekapt worden. Maar de andere niet.”

„O ja, dat is om het bos te sparen. Dat is waar ook. Bij ons in Nederland bestaan ook van die wetten. — Zeg, wat wilde jij gisteren vertellen over die geroofde kinderen. Wat weet de blanke priester eigenlijk?”

„Ja, gisteren kon ik er niet verder op ingaan. Marianne was erbij en het is een nogal gruwelijke geschiedenis. De blanke priester meent, dat de geroofde kinderen levend aan een of andere afgod geofferd worden.”

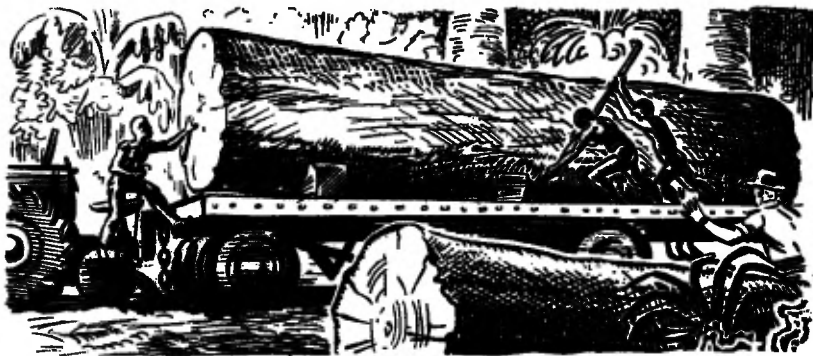
„Maar, Dago,.....” begon Rudi. „Dat kan toch niet. Dat is te afgrijselijk.”

„Toch moet het wel zo zijn. Mijn vader zegt, dat alle mensen van ons dorp het weten. Maar zij durven er geen woord over te reppen, vooral niet tegenover blanken.”

„Waarom niet?” vroeg Rudi verbaasd.

„Ze zijn bang, dat ze vergiftigd zullen worden door de medicijnman of zijn handlangers.”

„Hoe is het mogelijk! Je zei, dat zoiets ook in andere dorpen gebeurt.”

„Dat is ook het geval. De heidenen menen, dat een afgod af en toe om een mensenoffer vraagt. Zo zijn die mensen nu eenmaal. Ze weten niet beter. Daarom juist is de blanke priester hier gekomen. Om hun dat af te leren.”

Rudi zweeg lange tijd.

„Wat erg! Wat erg!” zei hij tenslotte.

De jeep stopte. Ze waren op de houtkapplaats aangekomen. De jongens werden meteen in beslag genomen door wat er te zien was. Trekkers sleepten grommend zware boomstammen uit het bos. Op een open plaats waren werklui bezig de stammen van de schors te ontdoen. Een lange trailer stond klaar om geladen te worden.

„Kijk, daar is mijn vader,” zei Dago. „Daar bij die wagen.”

Rudi zag een lange forse neger, die druk bevelen gaf voor het opladen.

„O juist,” zei Rudi. „Hij is nu voorman, hé?”

„Ja.”

„Wat doet de vorige nu? De vader van Atea?”

„Dat weet ik niet. Wel heb ik mijn vader horen zeggen, dat ze met die kerel nog niet klaar zijn.”

„Hoezo?” vroeg Rudi.

„Nu, dat hij zich vroeg of laat zal wreken over dat ontslag.”

„Dat is wel mogelijk. Hij schijnt een gemene kerel te zijn. — Kijk, ze rollen een stam op de trailer. Wat een kanjer van een boom!”

Over een schuin liggende brug werd een zware stam op de wagen gewerkt. Hekkens stond toe te kijken.

„Hup!” riepen de werklui in koor. „Hup! Hup!” Bij iedere schreeuw rolde de boom een stukje verder. Hij lag nu gelijk met het laadvlak van de wagen.

„Kalm aan nu!” Schreeuwde Hekkens. „Kalm aan!”

De waarschuwing kwam te laat. De laatste duw was iets te hard. Met een dreunende bonk sloeg de zware boomstam op de trailer. Het voertuig schudde en kraakte. De boom rolde langzaam verder en dreigde aan de andere kant van de wagen te rollen. Vliegensvlug rende Dago's vader om de wagen heen. Hij schoof snel een klamp onder de bewegende stam. Het gevaar was bezworen. Maar Hekkens stooft vloekend op de werklui af.

„Stomme nikkers! Lelijke zwarte kaffers! Kunnen jullie niet wat voorzichtiger aan doen? Daar staan jullie nu te kijken, elendige apekoppen, luilakken! Willen jullie mijn wagen naar de bliksem helpen? O, wat moet ik beginnen met zo'n stel idioten?”

Hekkens raasde en schold maar door. Ook Dago's vader kreeg de volle laag. De werklui keken stroef voor zich uit. Rudi schaamde zich een beetje voor zijn vader. Hij keek naar Dago. Zijn vriend schudde het hoofd.

„Ginder wordt een boom gekapt,” fluisterde Rudi. „Kom, we gaan kijken.”

Zwijgend liepen ze verder het bos in. Rondom een geweldige woudreus was een stelling van twee meter hoogte opgetrokken. Zij bestond uit dunne stammen, die met lianen aaneen gebonden waren. Boven op dit zwiepende platform stonden de houthakkers. Ze

zwaaiden krachtig hun blinkende bijlen. Bij iedere slag vlogen de spaanders in het rond.

„Waarom kappen ze de bomen zo hoog boven de grond?” vroeg Rudi. „Op deze manier gaat het onderste stuk verloren.”

„Het zou teveel moeite kosten vlak boven de grond te beginnen,” antwoordde Dago. „Kijk eens, hoever die wortels uit elkaar groeien.”

Rudi moest toegeven, dat het een hele dag zou duren om een boom op die manier te kappen. Vader Hekkens kwam naar hen toe. Zijn hoofd zag nog rood.

„Komt deze kant op,” zei hij nors. „Je staat daar gevaarlijk. De boom kan ieder ogenblik vallen.”

De jongens gingen op een afstand staan. Daar zag Rudi pas, hoe geweldig dik en hoog de boom was.

„Hoe hoog zou hij wel zijn?” vroeg Rudi op de boom wijzend. „Veertig tot vijftig meter.”

Gespannen keken ze toe. De houthakkers werkten rustig door. Af en toe keken ze even langs de stam naar boven. De boom steunde nu nog slechts op een smalle punt. Even later weerklonk een zacht gekraak. Een fluitje snerpte. De houthakkers sprongen allen aan één kant van de stellage af.

Er kwam beweging in de reus. Langzaam helde hij over. Met toenemende vaart suisde de enorme stam naar beneden. De machtige kruin ruiste zwaar. Takken zwiepten en kraakten. Een doffe slag weerklonk. De boom kwam tot rust.

„Wat een prachtig gezicht!” zei Rudi.

Iets verderop in het bos begon Rex opeens heftig te blaffen.

„Hij heeft het zeker weer aan de stok met de apen,” zei Rudi. „Zullen we gaan kijken?”

„Loop niet te ver weg, Rudi.”

„Neen, vader.”

De jongens drongen voorzichtig door de dichte plantengroei heen. Het blaffen klonk steeds uit dezelfde richting.

„Ik denk, dat hij achter een rat aan zit,” zei Dago.

„Dat geloof ik niet. Dan blafte hij niet op zo’n rare manier.”

Eindelijk konden ze de hond zien. Wild blaffend sprong Rex om een grote struik heen. Af en toe deed hij woeste schijnaanval- len. Maar het beest in de struik liet zich niet van de wijs brengen.

Rudi boog voorzichtig de takken opzij.

„Ba, wat griezelig! Kom eens kijken, Dago. Wat voor beest is dat?”

Dago keek en lachte.

„Een doodgewoon stekelvarken.”

„Noem jij dat gewoon? Zijn die beesten dan zó groot?”

„Dat lijkt maar zo, omdat de stekelvarkens hier zulke lange stekels hebben” zei Dago. „Wacht maar eens.”

Met een stok dreef hij het dier uit de struik. Het stekelvarken rolde zich meteen op tot een bal. Rex sprong er als dol omheen. Hij sloeg er met zijn voorpoten naar. Maar hij durfde niet toe te bijten. De stekels waren tien tot twintig centimeter lang.

„We zullen hem meenemen,” zei Dago.

„Wat wou je met dat beest doen?”

„Opeten. Het vlees is heerlijk.”

„Ba, ik zou er niets van lusten,” griezeld Rudi.

Maar Dago was al bezig een soort mand te vlechten. Hij rolde het stekelvarken erin. Gevolgd door een opgewonden Rex, gingen zij terug naar de jeep.

Het liep tegen de avond. Rudi zat op de veranda. Zijn vader bla- derde in een tijdschrift. Marianne speelde met een grote pop. Met een elleboog over de leuning van de veranda zat de jongen naar buiten te kijken. In de keuken rammelde de kok met het vaat-

In het voorbijgaan stak de priester groetend een hand op. blz. 101.

werk. De boys, Apro en Sabakoum, dekten de tafel in de eetkamer.

Rudi zag een kleine stoet uit het omliggende bos komen. Hij zette een hand boven de ogen tegen het late zonlicht.

„Wie komen daar ginder aan, vader?”

Zijn vader keek even op.

„Als ik mij niet vergis, dan is het die pater uit het dorp.”

Hij ging door met lezen.

Vader had gelijk. Nu zag Rudi het zelf ook. Vier zwarte boys met kisten en pakken op het hoofd liepen voor de missionaris uit. Het pad leidde dicht langs de bungalow. Rudi zag, dat de priester niet in toog was. Hij had een khaki broek aan en een licht overhemd. Het was te zien, dat de man doodop was. Hij sleepte met zijn voeten. Zijn kleding zat onder het stof. Het zweet liep tappelings over zijn gezicht.

„Kijk eens, vader, hoe vermoeid die man is. Hij moet wel een lange tocht gemaakt hebben.”

„Ja, dat zal wel,” zei vader zonder op te kijken.

In het voorbijgaan stak de priester groetend een hand op. Hij lachte tegen de jongen.

„Moeten we hem niet even binnen roepen, vader? Een glas bier zou hem goed doen.”

„Och, waarom? De man is bijna thuis.”

Een oude negerin kwam de veranda op. Hekkens had de vrouw in dienst genomen, toen Marianne gekomen was.

„Marianne,” riep ze, „jij in het bad moeten. Meekomen.”

„Ja ik kom, mammie. Ik moet nog even de pop aankleden.”

De vrouw slofte weg. Intussen bleef Rudi de priester nakijken.

„Zo iemand moet er toch heel wat voor over hebben,” opperde hij peinzend.

„Nu ja, jongen, we moeten allemaal werken. Ik ook!”

„Maar u wordt ervoor betaald, vader.”

„Goed. Ik verricht dan ook nuttig werk. Wat die man daar doet, is volslagen nutteloos. Hij brengt deze mensen een geloof, waaraan ze geen behoefte hebben. Hij neemt ze de ene onzin af en geeft ze een andere. Laat die mensen in hun oude geloof blijven. Niemand heeft er last van.”

„Behalve dan die kinderen,” zei Rudi opeens.

„Welke kinderen?”

„De kinderen, die geroofd worden en aan de afgod geofferd.”

„Hoe kom jij aan die onzin?”

„Dago heeft het mij verteld, vader. Gisteren nog is er een kind verdwenen. De sofo uit het dorp schijnt gezegd te hebben.....”

„Klets, jongen. De priesters moeten wel zoiets zeggen. Anders krijgen ze geen geld los voor hun werk. Laat je toch niet zo gauw opdraaien, jongen.”

Sabakoum stak zijn zwarte hoofd om de deur van de eetkamer.

„Monsieur, het eten zijn opgediend.”

Rudi zei niets meer. Maar het beeld van een onschuldig lachend kind stond steeds voor zijn ogen.

14 — ONRUST IN HET DORP.

„Drommels, Rrrex! Rrrex!”

Rex liep voorzichtig de veranda op en neer. Af en toe keek hij om. Op zijn rug zat Ekoo. De papegaai klemde zich schommelend en fladderend vast aan de harige vacht van de hond. De vogel schetterde opgewonden.

„Rrrex! Waf! Waf! Kukelekuuu!”

De hond scheen het spelletje niet onaardig te vinden.

In een hoekje speelde Marianne met Tika, het zusje van Dago. Vader had eerst beslist niet gewild, dat zijn dochtertje met een zwart meisje omging. Marianne had toen haar toevlucht gezocht tot een geweldige huilbui. Tenslotte had vader toegegeven. Sindsdien verscheen Tika geregeld op de veranda.

In de tuin klonken de stemmen van Rudi en Dago.

„De boog iets verder van je afhouden, Rudi. Iets hoger mikken.”

De jongens waren aan het boogschieten. Rudi ging nu handig met de boog om. Maar deze middag vond hij geen plezier in het schieten. Dago was niet zoals anders. Hij zei weinig en was met

zijn gedachten niet bij het spel. Rudi had al gevraagd, wat eraan scheelde. Maar Dago had steeds afwezig geantwoord, dat er niets aan de hand was. Na een poosje legde Rudi zijn boog en pijlenkoker in het gras.

„Nu heb ik er genoeg van! Ik verschiet niet één pijl meer! Je moet me eerst vertellen, wat je dwars zit.”

„Och, wat zou ik te vertellen hebben?”

„Jij hebt iets? Dago. Je wilt het me niet vertellen. Maar ik ben je vriend en ik wil weten, wat het is. Kom hier zitten.”

Rudi trok zijn vriend op een tuinbank. Dago zuchtte.

„Is het zo erg?” vroeg Rudi.

„Erg, erg. Prettig is het in geen geval. Ik vertel het je niet graag, want je vader is erin betrokken.”

„Mijn vader? Waarin is hij betrokken?” vroeg Rudi verbaasd.

„Goed dan. Ik zal het je maar zeggen. Je weet, dat jouw vader nogal hardhandig optreedt tegen zijn werklui. Je hebt het een dezer dagen zelf meegemaakt. Nu hoorde ik mijn vader zeggen, dat de mensen ontevreden worden. Ze willen niet als slaven behandeld worden. Vroeger verdroeg men dit, maar nu niet meer. De blanken zijn geen heer en meester meer over de zwarten. De mensen zeggen ook, dat je vader de negers haat.”

„Haten is wel heel sterk gezegd, Dago,” zei Rudi heftig. „Ik weet, dat vader wel eens ruw en snauwerig is. Hij is nu eenmaal een driftig mens. Maar ik geloof niet, dat hij het allemaal zo bedoelt.”

„Dat is mogelijk, Rudi. Maar de mensen hier letten op wat hij zegt en doet. Zij kunnen zijn bedoelingen niet raden. Daarbij komt nog, dat Koti, de weggejaagde ploegbaas, de werklui opruit. Hij kan je vader niet uitstaan. En je weet, hoe zijn zoon Atea tegenover jou staat.”

„Goed, dat weet ik,” zei Rudi. „Maar nu begrijp ik nog niet,

waarom jij je daar druk over maakt. Waarom ben je eigenlijk in zo'n vervelende stemming?"

„Van het een komt het ander, Rudi. In het dorp beginnen de jongens al te smalen, omdat ik jouw vriend ben. Ze denken, dat ik alles wat je vader zegt en doet, goedkeur. En dat is niet waar. Ik vind ook, dat jouw vader ons zwarten meer behandelt als wilden, dan als mensen.”

In zijn hart moest Rudi zijn vriend gelijk geven. Maar hij wilde zijn vader niet afvallen.

„Ben je bang, dat wij op deze manier geen vrienden kunnen blijven?" vroeg hij.

„Natuurlijk blijven we vrienden, ook al plagen en pesten ze mij nog zo veel. Maar het zou wel eens heel erg kunnen worden voor je vader en voor jou!"

„Nou, nou, Dago. Zie je het niet te donker in? Mijn vader is toch geen beul. Wat zou men tegen hem willen beginnen. En achteraf heb ik er helemaal niets mee te maken.”

„Je vergeet, Rudi, dat Atea's vader grote invloed heeft in het dorp. Niet openlijk, maar stiekem. De medicijnman houdt geen enkele vergadering, zonder dat die kerel er bij is. En wat zullen Atea en zijn vriend Amari doen? Ons het leven zuur maken zoveel ze kunnen.”

„Laat ze dat maar eens proberen,” zei Rudi driftig. „Wij zijn mans genoeg om ze aan te kunnen. Wij slaan hun grote bekken dicht als het moet.”

Dago glimlachte even om de heftige woorden van zijn vriend.

„We kunnen toch niet aan het ruziemaken blijven, Rudi. Daarmee is de zaak niet verholpen. Ik wou, dat je vader wat menselijker optrad. Dan kwam er spoedig een einde aan al die praatjes.”

Rudi antwoordde niet. Hij kon hier weinig tegen inbrengen.

Vader had altijd minachtend over negers gesproken. Dat had hij aangeleerd, toen hij lang geleden in de Ivoorkust was geweest. Het zou moeilijk zijn daar verandering in te brengen. Vader kon zo eigenzinnig zijn. Eigenlijk was het een wonder, dat hij zijn kinderen met zwarten liet omgaan.

„Heeft jouw vader de mijne ingelicht over de ontevredenheid van de werklui?” vroeg Rudi.

„Ja, gisteren nog. Maar je vader wilde niet luisteren.”

„Dan zal ik het eens proberen, Dago. Maar daarvoor moet ik een goede kans afwachten.”

„Nu, wat heb ik je gezegd? Merk je iets aan de jongens of niet?”

„Je hebt gelijk. Ze zijn niet meer zo aardig als vroeger.”

Rudi en Dago stonden bij elkaar in een hoekje van het schoolplein. Het was voormiddag en ze hadden even vrij. De andere jongens liepen gillend en spelend door elkaar.

„Ik zeg je: ze laten ons meer en meer links liggen,” merkte Dago op. „Wat de ouderen zeggen, wordt gauw door de jongeren overgenomen. Natuurlijk wakkert Atea met zijn gemene vriend Amari het vuurtje aan.”

„Dat zal wel. Tot nu toe heeft niemand mij een verkeerd woord gezegd. Maar je voelt zoiets aan.”

„Ginds zijn die twee weer bezig. Je kunt zien, dat ze het over ons hebben. Kijk maar.”

Atea en Amari stonden tussen een groepje jongens. Ze keken met schuine blikken naar de twee vrienden. Af en toe ging er een spottend gelach op.

„Ze willen ruzie uitlokken, want ze voelen zich nu sterker,” zei Dago.

„Als die schoften naar een pak slaag verlangen, dan kunnen ze dat krijgen.” Rudi begon zich op te winden.

„Natuurlijk. Maar wij moeten hun geen reden tot ruzie geven. Gewoon rustig blijven. Net doen, alsof we niets merken.”

„Als je maar niet denkt, dat ik mij op mijn kop laat zitten, Dago.”

„Nee, dat hoeft niet. Maar als die twee ruzie uitlokken, dan hebben ze daar een bedoeling mee. Dan is het beter er niet op in te gaan. — Wat doen we morgen?”

„Morgen is er geen school,” zei Rudi. „Ik heb nu al zo lang met de boog geoefend. Zullen we eens op jacht gaan?”

„Daar voel ik veel voor. Gaan we met ons tweeën?”

„Vraag die twee jongens, die mee uit vissen zijn geweest. Ginds staan ze.”

Dago ging naar de beide jongens. Na even gepraat te hebben, kwam hij terug.

„Ze hebben geen tijd om mee te gaan, omdat ze morgen vis moeten roken. Maar ik geloof, dat ze niet met ons mee durven gaan.”

„Waarom zouden zij niet durven?” vroeg Rudi.

„Waarschijnlijk zijn ze bang de andere jongens tegen zich te krijgen.”

„Het leken mij anders echt aardige jongens, Dago.”

„Dat zijn het ook. Maar hun vaders werken ook in het bos.”

„Goed, dan gaan we met ons beiden.”

Nu eerst merkten de jongens, dat Atea en Amari opeens dichterbij waren gekomen.

„Denk erom, Rudi,” fluisterde Dago, „kalm blijven!”

Atea en Amari deden, alsof ze de twee vrienden niet zagen. Maar ze spraken op luide toon. Rudi en Dago moesten wel horen, wat er gezegd werd.

„Heb jij al eens ooit een blanke jongen tot vriend gehad?” vroeg Atea aan zijn kameraad.

„Neen, maar ik zou het best willen. Je kunt er zo heerlijk mee opscheppen.”

„Nu, ik zou geen blanke vriend willen hebben,” hernam Atea. „Zo iemand beschouwt je toch maar als een apart soort aap. Iets om mee te spelen.”

„Dat moet je niet zeggen,” beweerde Amari. „Ik ken iemand, die mag zelfs bij een blanke in huis komen.”

„O ja, dat is erg leuk. Daarmee kun je de anderen fijn de ogen uitsteken. Maar veel heb je daar niet aan. Want als een blanke genoeg van je heeft, gooit hij je weg als een rotte banaan.”

Zo volgde de ene hatelijkheid op de andere. Dago vertrok geen spier. Hij praatte gewoon door over de jacht van de volgende dag. Maar Rudi luisterde nauwelijks naar zijn vriend. Hij was bleek geworden. Zijn handen balden zich tot vuisten.

„Kalm! Kalm!” zei Dago tussen het gesprek door. „Rustig blijven. Ze doen het erom. — We gaan dus morgen in alle vroegte op stap. — Geef hun geen kans, Rudi. — Misschien zien we wel groot wild. — Niet kwaad worden!”

Met de grootste moeite slaagde Rudi erin zich te beheersen. Gelukkig bracht de schoolbel uitkomst. De twee ruziezoekers verdwenen met spijtige gezichten. Achteraf was Rudi blij, dat hij zich ingehouden had.

„He, he,” zei vader Hekkens, „ik heb een zware dag achter de rug. Laten we maar eens goed eten, kinderen.”

Hij bediende zich van de soep, die de boy Apro had opgediend.

„Is er iets bijzonders gebeurd, vader?” vroeg Rudi.

„Nou en of! Het zal wel op grote herrie uitdraaien.”

„Hoezo, vader?”

„Je moet weten, dat we met ons werk steeds verder in het oerwoud dringen. Vanaf de bosweg maken we zijwegen in de richting van de rivier. In die stroken kappen we de meest geschikte bomen.”

„Ja, dat heeft Dago mij uitgelegd.”

„Goed. Tot nu toe had niemand enig bezwaar geopperd. De inspecteur van het boswezen is hier geweest. Hij vond, dat alles er goed voorstond. Ik moest zo maar doorgaan, vond hij. Nu heb ik gisteren bevel gegeven enkele nieuwe zijwegen te banen. Meteen kwamen de werklui met bezwaren voor de dag. De nieuwe zijwegen liepen door een verboden gebied, beweerden zij.”

„Een verboden gebied?” vroeg Marianne.

„Nu ja, volgens de bijgelovige begrippen van deze mensen. Er moet in dat stuk bos een machtige en gevaarlijke godheid huizen. Alleen de medicijnman en enkele anderen mogen dat gebied betreden. Zij zijn lid van de Afwi-bond. Afwi is de naam van de afgod. Voor de rest duldt de god geen enkele indringer, een blanke wel het allerminst.”

„Daar heb ik van gehoord,” zei Rudi. „Dago heeft me er iets over verteld. We zijn laatst uit vissen geweest. Toen zijn we tot dicht bij het Verboden Bos geweest. Zo noemde Dago het.”

„Juist. — Zit niet zo te knoeien, Marianne. — Ik heb me natuurlijk niet aan de praatjes van mijn werklui gestoord. Ik gaf bevel om zijwegen af te bakenen. Men begon met het struikgewas op te ruimen. Rondom enkele bomen werden stellages gebouwd. Maar het ging heel langzaam. Er werd gemopperd en geluierd. De laatste tijd vertoonden zij toch al kuren. Daarom ben ik er hard tegenin gegaan.”

„Ja, ik had al gehoord, dat de werklui ontevreden waren,” zei Rudi.

„Van wie heb jij dat gehoord?”

„Van Dago, vader. Zijn vader schijnt zich zorgen te maken.”

„Waarover? Ik behandel hem en de werklui toch goed? — Marianne eet nu door voor de drommel!”

„Nee vader, de arbeiders beweren juist, dat u te hard optreedt. U behandelt hen als slaven en niet als mensen, zegt men.” Rudi wierp Rex een brokje vlees toe.

„Wel heb ik van mijn leven!” barstte Hekkens uit. „Die on dankbare honden!”

„Volgens de vader van Dago profiteert Koti, de vroegere voor man, van deze ontevredenheid,” ging Rudi door. „Hij ruit de mensen op. Toch zou u er beter.....”

„Maar dat is het hem juist,” onderbrak zijn vader hem. „Het ligt niet aan mij, maar aan die schoft. Luister maar eens. Hij is gisteren bij me geweest.”

„Hier aan huis?”

„Nee, op het werkterrein. Koti schijnt ook lid te zijn van die Afwi-bond. Van tevoren had hij een apart teken tussen twee bomen opgehangen. Hij kwam mij vertellen, dat wij niet verder mochten kappen dan tot dat teken. Hij sprak over het Verboden Bos en de afgod. De kerel bedreigde mij met allerlei onheil, indien ik mijn wil toch doorzette. Stel je voor!”

Ekoo, de papegaai, had op de schouder van Rudi zitten dom melen. Opeens mengde hij zich in het gesprek.

„Drrommels!” zei hij en hij stak zijn snavel uit voor een lekker hapje.

„En wat hebt u gedaan, vader?” vroeg Rudi gespannen.

„Wat ik gedaan heb, jongen?” zei vader trots. „Ik heb hem van het terrein gegooid. Ik had een stok bij me, maar die had ik niet nodig. De kerel begon allerlei verwensingen te uiten. Meteen zat Rex hem achter zijn broek. Je had hem moeten zien lopen.” Vader lachte bulderend. Rudi at in stilte zijn meloen op.

Intussen had Marianne haar bord met het overgebleven eten stiekem onder de tafel gezet. Rex zorgde voor de rest.

„Wat gaat u nu doen, vader?” vroeg Rudi na enige tijd. „Die boef zal het niet bij bedreigingen laten.”

„Ik ga gewoon door, jongen. De regering heeft mij haar opdrachten gegeven. Ik ga voor niemand opzij.”

„En de arbeiders dan? Zullen zij blijven werken, zoals u het wilt?”

„Dat zal ik hun wel leren. Als blanke heb ik niets te maken met dat Verboden Bos. Zij móéten en zij zúllen werken. Anders betaal ik ze gewoonweg niet uit.”

Rudi dacht aan zijn gesprek met Dago en aan zijn belofte.

„Toch ben ik bang, dat wij in grote moeilijkheden komen, vader.”

„Waarom?”

„De mensen hebben al iets tegen u, omdat u hen te... ruw behandelt. Als dit er nu nog bijkomt, dan...”

„Laat dat maar rustig aan je vader over, wijsneus. Je vader heeft vroeger in dit land veel ondervinding opgedaan. Deze mensen moeten flink aangepakt worden. Anders bereik je er niets mee.”

„Maar de zwarten zijn niet meer zo als vroeger, vader. Ze hebben veel geleerd.”

„Praatjes, Rudi. In die paar jaar verandert een wilde niet in een fatsoenlijk mens.”

„Zeg dat niet, vader. De jongens bij ons op school zijn heus geen wilden. Het is jammer, dat ze de laatste tijd onhebbelijk worden. Heb jij dat niet gemerkt, Marianne?”

„Nee, ik niet.”

„Nou ik wel. Ze zijn niet meer zo vriendelijk als vroeger. En dat komt, omdat er in het dorp over vader gepraat wordt. De een stookt de ander tegen ons op.” Rudi had moeite om zijn opwellende tranen in te houden.

„Kom, kom, jongen. Jij verbeeldt je een heleboel dingen. Laat alles maar aan je vader over. Dan komt alles ook terecht.”

In de vroege morgen trok Rudi naar het dorp. Van daaruit zou de jacht beginnen. Dago stond al op hem te wachten. Ze waren beiden gewapend met een boog. Hun pijlenkokers waren volgepropt met pijlen. Het plan was langs een omweg door het bos naar de houtkapplaats te gaan. Van daaruit zouden de jongens in een boog naar het dorp terugkeren.

„We lopen eerst even bij de sofo aan,” zei Dago. „Ik heb een boodschap af te geven. Ga je mee? Dan trekken we daarna meteen het bos in.”

„Goed,” zei Rudi, „dan wacht ik wel even buiten.”

Onderweg vertelde Rudi van het gesprek met zijn vader. Dago luisterde met een zorgelijk gezicht. Hij bleef lang zwijgen.

„Je vader speelt een gevaarlijk spel,” zei hij toen. „Als dat maar niet helemaal misloopt. — Hier zijn we er.”

Dago ging naar binnen en Rudi ging op de veranda-trap zitten. Even later kwam Dago weer naar buiten. De sofo liep met hem mee de trap af. Hij gaf Rudi een hand.

„Ik hoor, dat jullie vrienden geworden zijn. Dat is prachtig.”

„Ja, mijnheer, al vanaf het begin. Vader was er eerst op tegen, maar nu vindt hij het goed.”

„Hoe bevalt het je op school?”

„Heel goed, mijnheer. Er zijn een paar schoftjes onder de jongens. Maar de meesten zijn wel aardig.”

„De onderwijzer zegt, dat je goede vorderingen maakt. Dat doet mij plezier.”

„Mij ook, mijnheer. Ik krijg een buks van vader, als ik goed mijn best doe.”

„Mooi. Je zult met een buks beter uit de weg kunnen dan met een boog.”

„O maar, sofo, Rudi schiet heel goed met pijl en boog,” mengde Dago zich in het gesprek. „Wij gaan nu samen op jacht.”

„Veel succes, hoor. Mocht je een leeuw schieten, geef mij dan de huid.”

Lachend trokken de jongens weg.

„Wat een aardige man is dat!” vond Rudi.

„Ja, hij is echt hartelijk voor iedereen. Hij werkt zich krom voor zijn mensen.”

„Vader moest hem eens uitnodigen in onze bungalow. Ik zal het hem eens zeggen.”

„Bij Monsieur Lebrun kwam de sofo geregeld. Maar jouw vader is niet.... --- waarom zeg je eigenlijk mijnheer tegen de sofo. Dat hoort toch niet.”

„Och, ik heb nog nooit te doen gehad met een priester. Wat moet ik dan eigenlijk zeggen?”

„Je spreekt hem aan met eerwaarde of pater. Je kunt ook sofo zeggen. — Hier zijn we aan het bospad. Nu gaat de pret beginnen.”

Het was, alsof zij een koele kelder binnentraden. De zon kwam reeds boven de bomen uit. Maar in het oerwoud schemerde het nog. Het licht werd door het dikke dak van bladeren tegengehouden. Er stond meer wind dan anders. Tussen de bomen was hiervan weinig te merken. Alleen de hoge kruinen ruisten zwaar.

De jongens namen hun boog van de schouder. Met een pijl op de pees trokken ze langzaam verder.

„Nu moet je vooral goed op de geluiden letten”, zei Dago zacht. „Voor een jager heeft ieder geluid zijn eigen betekenis.”

Boven hun hoofden klonken de schorre kreten van toekans en papegaaien. Ze waren echter niet te zien. Iets verderop ritselde het in de dorre bladeren op de grond.

„Ratten!” zei Dago. „Wacht!”

Hij wierp een steen tussen het grondgewas. Het lawaai verstoorde de knaagdieren. Een grote rat stak het bospad over. Rudi hoorde een pijl snorren. Piepend bleef de rat liggen.

„Onze eerste buit,” zei Dago. Hij raapte de rat op en trok de pijl uit het dier. „Heerlijk voor de soep vanavond.”

„Eten jullie die smerige ratten? Ba, ik at ze voor geen geld van de wereld.”

„Smaken verschillen, Rudi. Kom, we gaan verder. Ginds is een plas. Eenden! hoor maar!”

Rudi hoorde inderdaad eenden snateren. De jongens slopen in de richting van het geluid. Midden op de door riet omzoomde plas zwommen vijf eenden. De vogels keken onrustig rond. Voor dat de jongens de zoom van het riet bereikt hadden, vlogen ze op.

„Wegduiken! Ze komen misschien over.”

De eenden maakten een korte bocht. Ze kwamen recht over de jagers heen. Twee pijlen flisten tegelijk weg. Twee eenden vielen fladderend tussen de struiken.

„Nu, wat zeg je van mijn schot?” vroeg Rudi trots.

„Het was prachtig. Je bent een volleerd schutter.”

De eenden werden opgehaald en de tocht ging verder. De jongens liepen een poosje zonder iets opvallends te zien of te horen.

„We hebben kans, dat we dadelijk een troep apen ontmoeten,” zei Dago. Ze komen van de rivier af. Gewoonlijk trekken ze hier het bos in.”

Nadat ze even verder gelopen hadden, zei Rudi:

„Hoor ik ze of niet?”

Beiden bleven staan luisteren.

„Ja, hoor. Kom, we gaan ons opstellen.”

Links van hen hoorden ze een zacht gekwebbel, dat steeds luider werd.

„Hier, tussen de struiken,” fluisterde Dago. „Ze zijn niet hoog. Goed uitkijken, Rudi. Ik ga ginder op post staan.”

Rudi kroop in een struik. Voorzichtig tuurde hij boven de takken uit. Veraf kon hij vaag de eerste gestalten zien. Joelend en schreeuwend slingerden de apen zich van tak tot tak. Het was een groot, langharig soort. Rudi hield zijn boog klaar. Een tweede pijl lag gereed. De apen trokken iets meer over Dago heen. Rudi hoorde een pijl zoeven. Een aap gilde en sloeg met zwaaiende poten naar beneden. Een geweldig kabaal ging op. De apen gilden als bezetenen. Op dat ogenblik zag Rudi een groot exemplaar schuin boven zich. Hij mikte nauwkeurig. De pijl floot weg en trof de aap in de zij. Het dier waggelde even. Toen gleed het van de tak af. De aap wist zich aan een liaan vast te grijpen. Hulpeeloos bengelde hij heen en weer. Een tweede pijl trof hem in de borst. Met een smak viel hij op de grond. Juichend rende Rudi door de struiken. Dago kwam al met zijn buit aandragen. De jongens vergeleken de beide dieren.

„Ik geloof waarachtig, dat jij de leider te pakken hebt,” zei Dago. „Het is te hopen dat het niet zo is. Want dan krijgen we last met de hele troep.”

Dichtbij hoorden ze een aap jammeren. Het klonk als het driftig schreien van een kind. Onmiddellijk ging er van alle kanten een kwaadaardig gillen op.

„Het wijfje van de leider treurt,” zei Dago. „Nu moeten we vlug zijn. Zoek jij een paar dunne lianen. Ik zal een stok snijden om de apen te dragen.”

Boven de hoofden van de jongens ging het wild toe. De apen krijsten dreigend. Enkele van hen lieten zich reeds langs een liaan naar beneden zakken. Ze holden naar de jagers toe om dan zo vlug als water weer in een boom te verdwijnen. De troep scheen steeds groter te worden. Het geluid van de gillende dieren was

afgrijselijk. Steeds meer gestalten renden om de jongens heen. Dago stak intussen een stok tussen de samengebonden poten van de gedode apen.

„Vlug! ieder een eind van de stok en dan hollen!”

Met de jachtbuit tussen zich in renden de jongens het bospad af. Boven hen schoten de apen van de ene boom naar de andere. Sommigen liepen met grote sprongen achter de jagers aan.

„Ze achtervolgen nooit lang,” hijgde Dago. „Nog even volhouden!”

Inderdaad, na korte tijd verminderde het geschreeuw. Even later hield het geheel op. Rudi keek om. Er was geen aap meer te bekennen. De jongens renden nog even door

en bleven staan. Ze gierden hijgend van het lachen.

„Alle mensen, wat gingen die beesten tekeer!”

„En dan die koddige gezichten!”

Ze raakten bijna niet uitgelachen.

Vóór hen klonk het geluid van een zware motor.

„We zijn hier dicht bij het houthakkerskamp,” zei Rudi. „We bergen onze jachtbuit in de jeep en gaan wat eten. Daarna brengen we een paar uur in het kamp door en gaan verder. Ik kijk heel graag naar het vellen van bomen. Gezellig.”

De jonge jagers bereikten spoedig het kamp. Rudi's vader stond luid te redeneren met een groep arbeiders.

„Kijk eens, vader, wat Dago en ik geschoten hebben.”

Vader Hekkens keek even om.

„Ik heb nu geen tijd, jongens,” zei hij kort. Meteen wendde hij zich weer tot de werklui.

„Ze hebben het zeker weer over het Verboden Bos,” merkte Rudi bezorgd op. „Het schijnt er nogal warm toe te gaan.”

Ze hoorden vader heftig commanderen. Het groepje werklui viel uiteen. Twee van hen begaven zich verder het bos in. De rest begon met bomen schillen. Vader kwam naar de jongens toe.

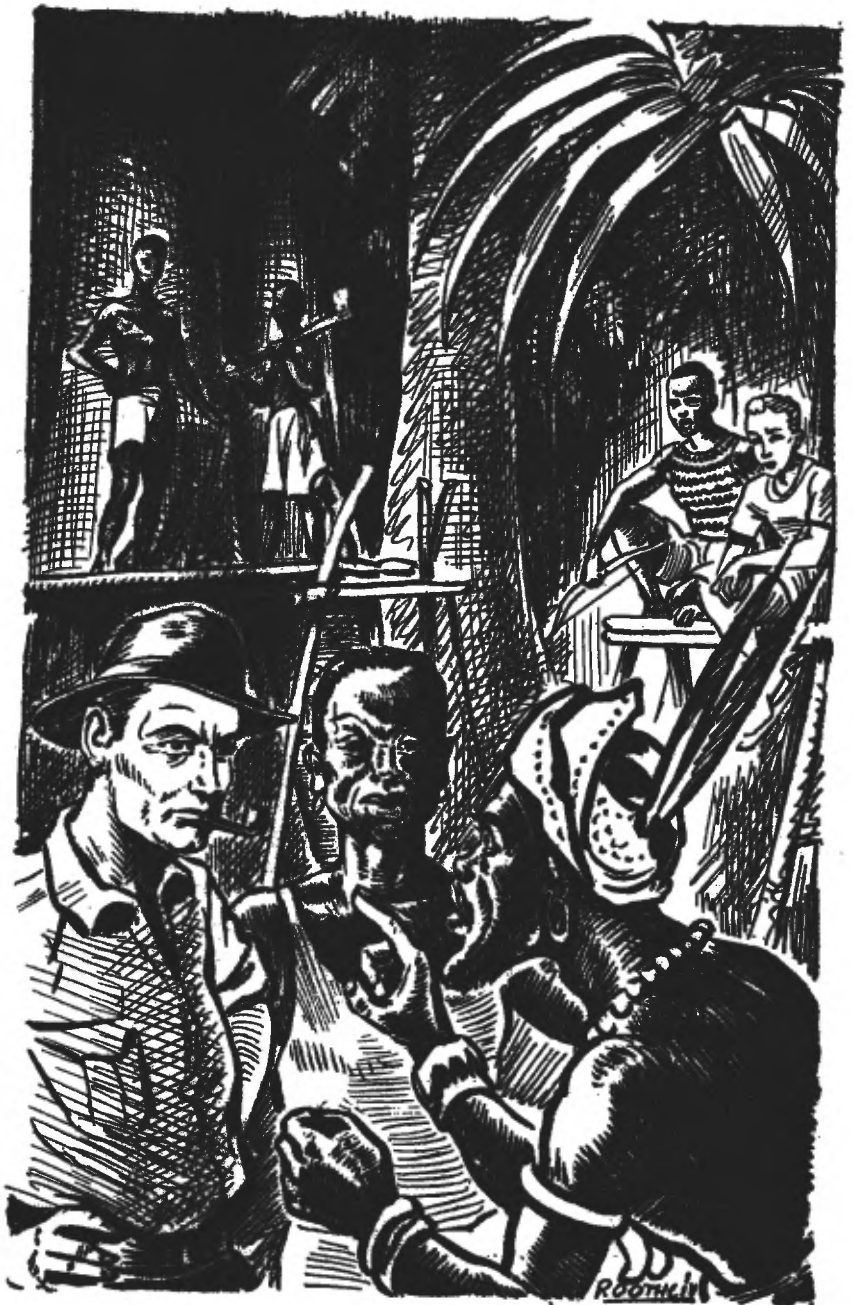
„Ziezo, dat pleit heb ik gewonnen,” zei hij tevreden. „Ze gaan beginnen. Als jullie de eerste boom uit het verboden gebied wilt zien vallen, kom dan maar mee.”

Achter vader aan liepen ze het bos in. De eerste bijlagen weerklonken reeds. Twee houthakkers stonden op het platform. Met forse bewegingen werden de bijlen gehanteerd. De slagen echoden door het bos. De te kappen boom was niet bijzonder dik.

Rudi en Dago gingen er bij zitten. Het werk vorderde snel.

„Als deze eerste boom uit het Verboden Bos geveld is, dan volgt de rest vanzelf. Ik krijg die lui wel klein. Wacht maar!”

Nauwelijks had Hekkens dit gezegd, of hij keek verbaasd op. Uit de struiken kwam een gestalte te voorschijn. Het was een vreemd uitgedoste grijsaard. Zijn borst was omhangen met snoeren van schelpen. In een witte hoofddoek staken rode papegaaienveren. Een dikke rok van raffia hing tot over zijn knieën af. Aan zijn gordel bengelden allerlei tovermiddelen. Om de enkels droeg hij smalle repen harige apehuid.

„Man uit vreemde landen, gij staat op verboden grond.” blz. 121.

De grijsaard was vergezeld van een jonge man. Langzaam en plechtig schreed hij op Hekkens toe. De vader van Dago kwam haastig toelopen. Hij voegde zich bij zijn patroon.

„De medicijnman van het dorp!” fluisterde hij. „Als ik u was, zou ik hem niet te onvriendelijk ontvangen.”

„Laat dat maar aan mij over!”

Rudi en Dago gingen wat opzij. De tovenaars waren nu dichtbij. Rudi kon zijn gezicht onderscheiden. Het was omkransd door een grijs baardje. Boven de uitstekende jukbeenderen fonkelden een paar felle ogen.

Met zijn handen op de rug wachtte Hekkens de bezoeker af. De medicijnman kwam voor hem staan en maakte een voorname buiging. Hij begon te spreken in de taal van het land. De jongeman vertaalde.

„Onze god Afwi zendt mij tot u, blanke man. Dit bos is aan hem toegewijd. Niemand mag het betreden zonder zijn toestemming. Man uit vreemde landen, gij staat op verboden grond. Onze god Afwi laat weten, dat gij niet welkom zijt. Afwi is machtig, Afwi is vol geheimzinnigheid!”

Er heerste een doodse stilte. De houthakkers leunden werkeloos op hun bijlen. Rudi zag, dat zelfs zijn vader onder de indruk was.

„Komfo,” zei Hekkens, „ik ben niet gekomen om het Verboden Bos te schenden. Evenmin ben ik hier om de geheimen van Afwi te doorgronden. Ik wil alleen enkele bomen kappen. Dit is mij opgedragen door de blanke mannen, die dit land regeren.”

„Afwi erkent de rechten van de blanke mannen niet,” was het antwoord. „Onze god erkent alleen zijn eigen rechten. Afwi eist, dat deze geëerbiedigd worden. Indien de blanke man toch dit bos ontwijdt, dan zal Afwi hem en zijn helpers weten te straffen.”

Het gezicht van Hekkens liep geleidelijk rood aan.

„De komfo moge weten, dat ik geen enkel recht erken, dan dat der regering. Niemand mag mij beletten mijn plicht te doen. U niet en uw god niet. Ik zal doen, wat mij het beste lijkt.”

„Dan zal Afwi u verderven!”

Zonder te groeten verdween de medicijnman met zijn gezel in het bos.

„Doorgaan, mannen!” Hekkens stak bevelend zijn hand uit. Maar de twee houthakkers waren verdwenen.

„Wel heb ik van mijn leven! Ze zijn er vandoor gegaan, die hazeharten!” Hekkens keerde zich tot Dago's vader.

„We gaan door, het koste wat het kost. Zoek een paar andere houthakkers. Ik geef hun dubbel loon.”

„Is het wel verantwoord, monsieur? Doet u niet beter....”

„We gaan door! Begrepen? Zoek een paar andere houthakkers!”

Toen Dago's vader nog even bleef weifelen, vervolgde Hekkens: „Jij bent toch katholiek, nietwaar? Jij gelooft toch niet meer in Afwi? Haal dus twee van je geloofsgenoten. Of zijn jullie nog steeds bang voor die heidense god? Dan zit die pater in het dorp aardig zijn tijd te verliezen.”

Er lag een bijtende spot in de stem van Hekkens.

„Het is geen kwestie van bangheid, monsieur. Maar....”

„Geen maren. Breng twee houthakkers hier. Anders zoek ik een andere voorman.”

Dago's vader boog het hoofd en ging. Rudi zag het gezicht van zijn vriendje verstrakken. Dago maakte een beweging, alsof hij zijn vader achterna wilde gaan. Met zachte hand hield Rudi hem terug.

„Maak je niet kwaad, Dago. Ik zal het eens proberen.”

Hij ging naar zijn vader, die zenuwachtig op en neer liep.

„Vader, is het niet verstandig kalmer aan te doen? Misschien

kunt u hun voorstellen eerst een offer aan Afwi te brengen en dan....”

„Rudi, houd je hier buiten! Geen woord meer, of ik stuur je naar huis!”

Rudi keek Dago aan en haalde zijn schouders op.

„Ik ga naar huis!” zei Dago gekwetst.

„Wacht even. Daar komt je vader terug. Hij heeft iemand bij zich.”

„Monsieur, ik heb slechts één man bereid gevonden. Maar ik zal zelf de tweede bijl ter hand nemen.”

„Begin maar,” zei Hekkens kortaf.

De mannen klommen op de stellage. Dago's vader plantte zijn ene voet stevig op de dwarsligger. De dunne paal boog diep door. De man bemerkte het. Hij bukte om te zien, of hij de breuk kon ontdekken. Hij sprong van de verhoging af en kwam op Hekkens toe.

„Een van de dwarsliggers is te zwak, monsieur. Er zit een knik in. Juist aan de kant, waar de boom vallen moet.”

Hekkens ging kijken.

„O, die is sterk genoeg. Daarbij is de boom niet dik en reeds ver ingekapt. Die dwarsligger houdt het wel zo lang.”

„Monsieur, het lijkt me beter eerst een stut aan te brengen. Anders wordt het een gevaarlijk karwei.”

„Vooruit, beginnen!”

De mannen namen hun bijlen op. Ze werkten snel. Dieper en dieper vraten de bijlen in de stam. Het draagvlak van de boom was nu uiterst gering. Om de laatste bijlslagen te kunnen geven moest Dago's vader zijn rechtervoet verzetten. Hij boog zich ver voorover en wilde toehakken. Opeens gebeurde het. De dwarsligger knapte en brak. Tegelijk streek een windvlaag over het bos. Een krakend geluid weerklonk. De boom kwam in beweging!

Dago's vader probeerde wanhopig een steun voor zijn voeten te vinden. Tegelijk met de snel vallende boom stortte hij naar beneden. De tweede houthakker was intussen op de grond gesprongen. Hij wilde zijn voorman te hulp komen. Ook Rudi's vader schoot toe. Zij kwamen te laat. Met een harde smak viel de boom over Dago's vader heen. Hekkens vloekte. Dago en Rudi gilden van ontzetting.

Met een paar palen werd de boom haastig opzij gewerkt. Hekkens boog zich voorover en onderzocht de roerloze gestalte op de grond. Zijn gezicht was lijkleek, toen hij zich oprichtte.

„Dood!”

Eén ogenblik stond Dago als levenloos voor zich uit te staren. Toen wierp hij zich met een wilde schreeuw over het lijk heen. Hij kermde en jammerde luid. Hij snikte en huilde onbedaarlijk.

„Vader! Vader! Vadertje toch!” Zijn handen klauwden over het dode lichaam.

Opeens vloog hij overeind. Met gebalde vuisten stond hij voor Hekkens. Zijn ogen fonkelden.

„U heeft hem vermoord! U heeft hem vermoord! U bent een moordenaar. Ik haat u. En jij,” schreeuwde hij Rudi toe, „jij bent de zoon van een moordenaar. Ik wil niets meer met je te maken hebben. Ik haat jullie! Ik haat jullie!”

Rudi stond met zijn handen voor de ogen, en schreide, schreide.....

Heel ver weg hoorde Rudi een hond blaffen. Het geluid kwam snel dichterbij. Met een schok werd hij wakker. Hij opende de ogen en keek op zijn horloge. Toen schoof hij haastig het muskietennet boven zijn bed opzij en stond op. Opeens dacht hij aan wat er gebeurd was in het bos. Hij huiverde. Die herinnering kwam steeds terug.

Waarom blafte die hond toch zo?

De jongen verliet zijn slaapkamer en opende de deur van een klein vertrek. Daar lag Rex voor een kast. Hij bleef onafgebroken blaffen. De papegaai deed opgewonden mee:

„Waf! Waf! Waf!”

Onder de kast stonden Rudi's schoenen. Zat er soms iets in, dat Rex zo te keer ging? Voorzichtig trok hij de schoenen onder de kast vandaan. Meteen gaf hij een gil van afschuw. Een donker beest met lange poten schoot uit de schoen en op zijn hand. Wild sloeg Rudi van zich af. Het beest viel op de vloer. Een schorpioen! Rex vloog er meteen op af. Maar Rudi hield hem terug.

„Afblijven, Rex! Vergif!”

De schorpioen rende snel over de vloer. De deur ging open en Marianne kwam binnen. Zij zag het beest, liep gillend terug en sloeg de deur achter zich dicht.

Onderwijl fladderde Ekoo van het ene meubel op het andere.

„Drrommels! Rrrex! Rrrex! Waf! Waf!”

Rudi hield de hond bij de halsband vast. Hij keek even rond en greep een zware asbak. Vlug rende hij de schorpioen achterna. Met kracht wierp hij de asbak op het giftige dier. De schorpioen bleef verpletterd liggen.

„Hè, hè”, zei Rudi. „Dat is dàt! Gelukkig, dat Rex waarschuwde. Anders....”

Voorzichtig ging de deur open. Marianne keek door de kier.

„Daar ligt hij,” zei Rudi.

„Ajakkes, wat een akelig beest!”

„Ja, en erg giftig. Rex heeft hem gevonden. Het beest zat in een van mijn schoenen.”

Rudi pakte de schorpioen bij een van zijn poten en gooide hem het raam uit. Apro bracht de haver-moutpap op tafel. Na een haastig ontbijt holden de kinderen naar school.

Toen Rudi op de speelplaats kwam, ontstond er een luid geroezemoes. Aller ogen richtten zich op hem. Er werd gefluisterd en naar hem gewezen. Atea en Amari stonden glunderend temidden van een aantal jongens.

Rudi's ogen dwaalden over het schoolplein. Hij zag Dago niet. Sinds het ongeluk, twee dagen geleden, had zijn vriendje zich niet

meer vertoond. Rudi leed er zwaar onder. Dat men hem nawees, kon hem niet schelen. Maar dat Dago.....

Natuurlijk was het dorp vol geruchten. De heidenen beweerden, dat de straf van Afwi niet lang op zich had laten wachten. De katholieken betreurden het droevige ongeluk. Als vader nu maar van gedachten veranderde. Anders stond er nog meer te wachten.

Een bekende stem verstoorde de gedachtengang van de jongen.

„Rudi Hekkens! Is Rudi Hekkens hier?”

„Jawel, eerwaarde,” zei Rudi. Hij liep op de priester toe.

„Rudi, wil jij je vader vragen, of hij me vanavond kan ontvangen?”

„Zeker, eerwaarde. Ik zal het vader vragen, zo gauw hij thuis is. Dan kom ik u wel even het antwoord brengen.”

„Mooi zo. Ik wacht dus op een bericht.”

Rudi weifelde even.

„Ik hoop, mijnh.... eerwaarde, dat u vader tot andere gedachten zult brengen.”

„O, je weet al, waarvoor ik wil komen. Maak je geen zorgen, jongen. Het komt best in orde.”

„Ik vind het zo erg, dat Dago....” De jongen begon te snikken.

„Niet huilen, kerel. Dago is natuurlijk helemaal van streek. Maar dat gaat wel over. Ik zal eens met hem praten.”

„Dank u, eerwaarde.”

De priester ging naar binnen. De bel luidde.....

Na schooltijd haalde Rudi zijn zusje af. Samen liepen zij naar huis.

„De meisjes zijn helemaal niet aardig meer tegen me,” zei Marianne half huilend. „Ze schelden allemaal op vader.”

„Ja, kind, ik weet het. Maar wat kan ik er aan doen. Vanavond komt de sofo uit het dorp op bezoek. Misschien dat hij iets bereikt.”

Vader was al thuis. Hij liep opgewonden heen en weer op de veranda.

„De arbeiders hebben het werk neergelegd,” zei hij. „Vanmorgen was er niemand te zien.”

„Ik vind het helemaal geen wonder, vader. Eerst de vloek van de medicijnman. Toen dat ongeluk met Dago's vader. Ze zien er natuurlijk een straf in.”

„Een ongeluk is altijd mogelijk, jongen. Die vervloekte Koti is de oorzaak van alles. Hij buit zoiets natuurlijk uit. Vanmorgen ben ik naar het dorp gereden. Daar heb ik van het opperhoofd de nodige werklui geëist. Die oude rakker zei niets. Hij liet iemand met de gong-gong rondgaan om de houthakkers op te roepen. Niemand meldde zich aan. Maar ik zal er wel iets op vinden.”

„O ja, vader, de priester uit het dorp heeft gevraagd, of u hem vanavond kunt ontvangen.”

„Zooo!” zei vader verrast. „Natuurlijk komt hij praten over dezelfde kwestie. Veel nut zie ik er niet in. Enfin, laat hem maar komen.”

Het was al donker, toen de sofo werd aangediend.

„Ik hoop, dat ik u niet teveel last veroorzaak,” zei hij bij het binnenkomen.

„In het geheel niet,” antwoordde vader beleefd. „Wilt u gaan zitten. Een sigaret?”

„Graag.”

Vader presenteerde vuur. Er volgde een korte stilte.

„Het heeft geen zin er lang omheen te draaien,” begon de priester. Met uw goedvinden wilde ik heel openhartig met u komen praten over onze mensen hier.

„Indien u mij toestaat eveneens heel openhartig te zijn, ga dan uw gang.”

„Kijk, mijnheer Hekkens, ik ben meer dan twintig jaar in dit land. Ik wil niet beweren, dat ik dit volk en dit land door en door ken. Maar ik heb toch een zekere ondervinding opgedaan.”

Hekkens luisterde met een wrevelig gezicht.

„Toen ik hier aankwam,” ging de priester verder,” was de toestand hier heel anders dan nu. De blanken waren heer en meester. De zwarten lieten zich alles welgevallen. Zij lieten zich zelfs trappen en slaan zonder een kik te geven.

„Juist,” zei vader. „Dat was de goeie tijd. Die heb ik nog meegemaakt. Ik ben namelijk tien jaar geleden in deze streek geweest.”

„Hoe lang?”

„Twee jaar.”

„Ik zal niet langer over die toestanden uitweiden,” hernam de sofo. „Langzamerhand is daar verandering in gekomen. Allerlei dingen zijn hiervan de oorzaak. Te veel om op te noemen. Er heeft zich hier een zekere vooruitgang voorgedaan. De zwarten zijn meer mens geworden.”

„Daar heb ik nog weinig van gemerkt, eerwaarde. Maar gaat u door.”

„Juist, daar zegt u het, mijnheer Hekkens. U schijnt niet gemerkt te hebben, dat hier iets veranderd is. Dat is jammer. U leeft nog altijd in de tijd van tien jaar terug. U ziet in de neger nog steeds een halve of een hele wilde. En daar handelt u naar. Dat is de voornaamste oorzaak van uw moeilijkheden met de arbeiders.”

„Neen, eerwaarde, u heeft het mis. De grote moeilijkheid is het Verboden Bos. Daarom zit ik nu zonder arbeiders. Maar ik krijg ze wel. Desnoods met geweld.”

„U ziet het verkeerd, mijnheer Hekkens. U meent alles klaar te krijgen met barse woorden. U dreigt met geweld. U wilt de on-

willigen het verdiende loon inhouden. Daar komen ongelukken van, mijnheer Hekkens. En mocht u ooit iets overkomen, dan zal niemand een vinger uitsteken om u te helpen. Omdat u deze mensen behandelt als slaven en als wilden.”

Hekkens raakte meer en meer opgewonden.

„U vergeet één ding, mijnheer, „sprak hij luid. „Dat hier een kwade geest aan het werk is. Dat weet u natuurlijk niet. Ik heb mijn vroegere voorman moeten ontslaan, omdat....”

„Ik weet er alles van, mijnheer Hekkens.”

„Die ellendeling zet de mensen tegen mij op!”

„Nee, mijnheer Hekkens, door uw verkeerde manier van optreden heeft u deze man een wapen in handen gegeven. En Koti is handig genoeg om er gebruik van te maken.”

„Dus volgens u zou ik mij moeten laten ringeloren door zo'n schoft. Volgens u zou ik mooi weer moeten spelen met een stel onbeschaafde kinkels. Ik zou mij schrik laten aanjagen door zo'n dwaze medicijnman? Dat nooit! Ik ben een ontwikkeld en beschaafd mens. Ik ken mijn plicht. Ik laat mij door zo'n stelletje kaffers de wet niet voorschrijven.”

„Nogmaals, mijnheer Hekkens, u heeft alles te winnen door een rustig en menselijk optreden. Wat het Verboden Bos betreft, wees voorzichtig. Op dergelijke punten kunnen de heidenen meedogenloos zijn. Daar kan moord en doodslag uit voortkomen.”

„Ik begrijp u niet, mijnheer. U wilt hier uw katholieke godsdienst invoeren. U heeft er alle belang bij, dat zo'n bos opgeruimd wordt. Waarom staat u niet aan mijn kant?”

„Omdat ons geloof niet steunt op hardheid en geweld.”

„U schijnt mij te beschouwen als een barbaar. Ik neem u dat niet kwalijk, eerwaarde. U bent al zo lang hier. U bent zelf een halve inlander geworden. Ik wil graag aannemen, dat u in geloofszaken thuis bent. Maar op mijn terrein bent u een vreemde.

Daarom zal ik zo vrij zijn mijn eigen gang te gaan. U zult mij dat niet kwalijk nemen, hoop ik.”

„Ik neem het u wél kwalijk, mijnheer Hekkens. Ik kom voor mijn mensen op. Maar goed, ga uw gang. Dan zijn de gevolgen ook voor uw rekening.”

„Natuurlijk!” zei Hekkens.

De priester stond op en vertrok. Vanuit een naburige kamer had Rudi het gesprek gevolgd. Hij liep naar buiten en gaf de priester een stevige hand, zonder één woord te zeggen.

Uit de ramen van de school drong het geluid van eentonige kinderstemmen naar buiten. In de klas van Rudi was men bezig met de Franse les. De jongen was aan de beurt om voor te lezen.

„La France est notre patrie.....”

Buiten brandde de morgenzon op de hutten. Een bromvlieg zoemde luidruchtig door het lokaal. Het was broeierig warm. Hier en daar zonk een zwarte krullebol op een elleboog.

„Jij daar, niet slapen! Allemaal opletten!” De onderwijzer keek streng over de hoofden heen.

Voor een van de openstaande ramen verscheen een zwart hoofd. Een hand wenkte. De onderwijzer ging naar het raam. Er werden een paar woorden gewisseld.

„Rudi Hekkens, hier is iemand voor je.”

Rudi stond op en ging naar buiten. Daar stond Sabakoum, de boy. Hij was erg van streek.

„Massa Hekkens hij plotseling ziek geworden zijn. Hij naar jou en Marianne vragen. Jij komen,” zei de boy.

Rudi voelde opeens een kille vrees. Vader was nooit ziek. Hoe kon dat nu?

„Is het erg, Sabakoum?”

„Ik niet weten. Massa veel pijn hebben hier.” Sabakoum legde een hand op de maagstreek.

„Kom, we halen gauw Marianne op.”

Marianne werd uit school gehaald. Het drietal spoedde zich naar huis.

„Wanneer is vader ziek geworden?” vroeg Rudi.

„Ik niet weten. Hij ziek uit die bos terugkomen. Nu half uur geleden.”

Vader lag in een gemakkelijke stoel. Zijn gezicht was asgrauw en van pijn vertrokken. Marianne begon meteen te huilen.

„Wat scheelt u, vader?” vroeg Rudi ongerust.

„Wist ik dat maar, jongen. Mijn maag lijkt wel een vuurpoel. Krampen.... vreselijke krampen.”

„Heeft u iets bijzonders gegeten?”

„Niet, dat ik weet. Nu ja, ik heb als gewoon ontbeten. In het kamp heb ik nog een sinaasappel gebruikt. Er staat altijd een mandje vol in de loods. Meer niet. Waarom vraag je dat?”

„Ik denk aan vergif, vader. Men kan nooit weten.”

„Nee, dat kan niet. Onze kok is te vertrouwen en die sinaas-appelen..... Ja, daar kan een mogelijkheid in zitten. Maar wie zou..... O, die afschuwelijke pijn....”

„Ik vertrouw het niet, vader. Was er maar een dokter in de buurt. O, weet u wat ik doe. Ik ga naar de sofo. Hij heeft een apotheek en is zeer kundig. Misschien weet hij wel, wat u mankeert.”

„Och, die man weet net zoveel als jij en ik. Hij zal beginnen met een gebedje. Daar moet ik niets van hebben. Ik neem een paar maagpillen in. Dan gaat de pijn wel over.”

Opeens schoot Hekkens voorover. Met beide handen op de buik kreunde hij het uit van de pijn. Zijn gezicht vertrok akelig. Een ogenblik leek het, alsof hij het bewustzijn zou verliezen. Toen leunde hij weer hijgend achterover.

„Ik ga de sofo halen,” zei Rudi. Meteen holde hij de deur uit. Marianne knielde bij haar vader neer.

„U gaat toch niet dood, pappie? Neen, he?”

„Welneen kind. Hoe.... kom je erbij? O, o die pijn!”

„Zal ik onze zuster uit school halen, pappie. Zij is een hele leuke zuster. Zij weet overal raad op.”

„Ik heb meer aan een goede dokter, kind.”

„Maar er is geen dokter, pappie. Zal ik toch maar de zuster....”

„Kind, houd op! Niet meer praten. Pappie heeft teveel pijn.”

Rudi was spoedig terug. Even later volgde de sofo. Hij had een drager met een kist bij zich.

De sofo keek Hekkens in de ogen en stelde hem enkele vragen.

„Wij zullen beginnen met u naar bed te brengen, mijnheer Hekkens. Kunt u staan?”

„Dat gaat nog best,” zei vader.

Hij kwam echter slechts moeilijk overeind. Steunend op de priester en Rudi strompelde hij naar zijn slaapkamer. Nadat hij naar bed was gegaan, gaf de sofo hem een drankje. Even later reeds zei Hekkens moeilijk:

„Ik geloof, dat ik moet overgeven.”

De priester hield hem overeind. Dan onderzocht hij het braaksel. Vader en Rudi keken hem gespannen aan.

„Vergif?” vroeg vader.

De priester knikte langzaam.

„U heeft vergif binnen gekregen. Ik weet echter niet, of het een snel of een langzaam werkend vergif is. Evenmin weet ik, of het dodelijk is. Is uw kok betrouwbaar?”

„Vast en zeker. Het zal die sinaasappel zijn.”

Hekkens vertelde, hoe hij een sinaasappel uit het mandje genomen had. De priester knikte weer.

„We mogen verder geen tijd verliezen. Rudi, wil jij Nomou vragen hier te komen?”

„Nomou?”

„Ja, hij is een bekeerde medicijnman en weet veel van vergif. Zeg maar, dat ik je gestuurd heb. Spreek er met niemand anders over.” De priester duidde hem precies uit, waar Nomou woonde. „Zeg meteen aan een van de boys, dat hij het mandje met sinaasappelen uit de loods haalt.”

Rudi vertrok haastig.

Marianne kwam binnen en ging met de priester bij het bed zitten.

Nog geen kwartier later leidde Rudi een man binnen. Zijn gezicht zat vol rimpels. Zijn leeftijd was niet te schatten. Hij had een korte sik. Zijn kleding bestond uit een te korte broek en een vuil hemd. Met heldere ogen keek hij de sofo aan.

„De sofo heeft mij laten roepen?”

„Ja, Nomou, ik moet je even spreken. — Rudi en Marianne, blijven jullie zo lang bij vader. Ik ga met deze man naar de andere kamer.”

In de woonkamer toonde de priester het braaksel.

„Welk soort vergif?” vroeg hij.

Na even gekeken te hebben zei Nomou:

„Dit zwaar vergif zijn. Vergif van Afwi-Bond. Dodelijk!”

„Zooo! Werkt het snel?” vroeg de priester.

„Dit niet snel zijn. Eén week leven en dan dood. Massa blanke hij vergiftigd zijn?”

„Ja Nomou, en jij moet me helpen. Mijnheer moet gered worden. Hij is toch te redden?”

De rimpels in Nomou's gezicht trokken zich samen. Hij schudde het hoofd.

„Ik hier sterk braakmiddel hebben.” Hij wees op een vuile buidel. „Maar dat niet zeker zijn. Zeker zijn alleen tegenvergif.”

„Waar is dat tegenvergif te krijgen, Nomou?”

„Alleen bij man, die vergif gegeven hebben. Sofo weten, wie dat gedaan hebben?”

„Ik weet zo goed als zeker, dat Koti hier de hand in heeft.”

„Koti niet in dorp zijn. Hij vertrokken. Weg. Maar Koti niet zelf vergif gemaakt hebben. Hij vergif halen bij komfo.”

„Dus de medicijnman zou tegenvergif kunnen geven.”

„Ja, maar hij niet willen.” Nomou zweeg even en vroeg toen: „Nomou naar medicijnman gaan en hem mes op keel zetten?” Er lichtte een vonk in zijn ogen.

„Nee, Nomou,” antwoordde de priester met een glimlach, „geen geweld. We zullen er iets anders op moeten vinden.”

„Wij snel moeten zijn, anders...”

„Wacht even, Nomou. Ik geloof, dat ik er iets op gevonden heb.” De priester stond even diep na te denken. „Ja, zo zullen we het doen. Het is een goed plan,” zei hij tot zichzelf. „Kom dichterbij me, Nomou, en luister.”

Lange tijd stonden de mannen met elkaar te fluisteren.

Het was nacht. De medicijnman van het dorp lag in zijn hut te slapen. Het hekje voor de ingang van de hut was gesloten. De komfo was alleen. Zowel binnen als buiten was het aartsdonker. Vanuit de verte klonk het geluid van sjirpende krekels en roffellende trommen. In het dorp was het overal rustig. Iedereen sliep. Iedereen?

Het hekje voor de hut van de komfo kraakte even. Het werd langzaam opzij geschoven. Een donkere gestalte bukte zich en gleed naar binnen. Er was een licht geritsel, alsof iemand een kledingstuk aantrok.

Een ogenblik later werd de medicijnman wakker. Er viel iets op zijn gezicht. Het snurken hield op. De komfo ging overeind zitten. Hij wreef zich geeuwend de ogen uit. Opeens was hij klaar wakker. Met wijd opengesperde ogen keek hij naar het schrikwekkende wezen vóór hem. De gedaante was geheel in het wit gekleed. Het monsterachtige hoofd zowel als de romp straalden licht uit. Twee klauwen met lange, kromgebogen vingers werden naar de komfo uitgestoken. Het monster zweefde op hem toe.

De medicijnman stak afwerend zijn handen op. Hij kon geen woord uitbrengen. Het spook begon langzaam en met holle stem te spreken. Het sprak de inlandse taal vlot:

„Komfo, hoort gij mij?”

Alleen een angstig klappertanden was het antwoord.

De stem werd dreigender.

„Komfo, hoort gij mij?”

De medicijnman omvatte het amulet¹, dat om zijn hals hing.

„Ja, heer, ik hoor u.”

¹ Amulet: tovermiddel.

„Wee u, komfo. indien gij mij bedriegt.” blz. 139.

„Luister goed, komfo. Ik ben de beschermgeest van de blanke man, die het bevel voert over de houthakkers. Iemand heeft hem vergiftigd. Ik ben uit het rijk der geesten gekomen om de schuldige te straffen.”

„Ik heb het niet gedaan, heer! Ik heb het niet gedaan!” De stem van de medicijnman beefde.

„Zeg mij dan, wie de dader is. Een verschrikkelijke wraak zal hem treffen.”

„Ik weet het niet. Ik weet het niet, heer.”

„Gij leugenaar, gij weet het wel. Weet, dat men een geest niet bedriegen kan. Noem mij de naam van de schuldige. Anders.....” De geest zweefde weer dichterbij. De klauwen bewogen dreigend.

„Koti heeft het gedaan, heer. Niet.... ik, maar Koti.” De komfo stotterde van angst.

„Gij hebt hem dat vergif gegeven, snoodaard. Nietwaar? Zeg op!”

De klauwen waren nu dicht bij het gezicht van de medicijnman.

„Nee, nee! Ja, ja! Koti heeft mij het vergif afhandig gemaakt. Ik... ik... heb het hem gegeven. Genade, heer! Genade. O heer, doe mij niets.”

„Geef mij dan tegenvergif, ellendeling. Alleen dan zal u geen kwaad geschieden.”

„Ik ken geen tegenvergif, heer. Ik ken het niet.”

„Wat? Dan neem ik u mee naar de onderwereld.”

„Nee, heer, dat niet. Ik smeeek u. Ik zal u tegenvergif geven.” Op handen en voeten kroop de komfo naar een oude kist. Zijn vingers grabbelden zenuwachtig. De geest grinnikte zacht. Maar de oude man hoorde het niet. Hij kroop naar het spook terug. Met het voorhoofd tegen de grond gedrukt overhandigde hij een kleine kalebas. Onderwijl sprak hij allerlei bezweringen uit.

„Wee u, komfo, indien gij mij bedriegt. Vloek over u, indien

dit niet het juiste tegenvergif is. Dan zult gij in een wolk van stinkende rook opgaan.”

„Heer der onderwereld, dit is de juiste medicijn. Ik bedrieg u niet. Doe mij geen kwaad.”

Met het gezicht op de vloer wrong de tovenaar zich in allerlei bochten. Hij hoorde echter geen stem meer. Toen hij het waagde op te kijken, was de geest verdwenen.

Op de slaapkamer van Hekkens brandde een zwak licht. De sofo waakte bij de zieke. De kralen van de rozenkrans gleden door zijn vingers. Hekkens was zeer onrustig. Hij kreunde onophoudelijk en sprak af en toe wartaal.

Rudi en Marianne waren naar bed. In huis was alles stil. Van tijd tot tijd keek de priester op zijn horloge. Wanneer zijn hand de pols van de zieke omvatte, keek hij bedenkelijk. De toestand verergerde geleidelijk. Het werd tijd, dat.... Hij opende de deur, luisterde en ging weer zitten. Even later stond hij weer op. Hij ging naar de veranda. Hoorde hij iets? Rex kwam bij hem staan. De hond begon zacht te grommen.

„Koest, Rex!”

De priester liep naar de trap en keek naar beneden. Juist sloop een gestalte op het huis af.

„Ben jij het, Nomou?” vroeg de priester zacht.

„Ja, sofo, ik zijn het.”

„En....?”

Nomou beklom de trap. Hij droeg een bundel witte lappen onder zijn arm. De priester hoorde hem lachen.

„Die komfo hij bang o zo veel. Hij mij tegenvergif geven. Hier zijn het. En hier heb ik de lappen en de ding, dat licht geeft.”

De sofo nam de lakens met de lampjes en de batterij aan.

„Was het moeilijk?”

„Neen, sofo. De komfo zijn als een lam. Hij mij alles geven, indien ik hem gevraagd hebben.”

„Mooi zo. Ik ga nu gauw naar de zieke. Gij jij maar slapen. Dank je en wel te rusten.”

„Mij niet danken, sofo.”

Nomou verdween in de nacht. De priester keerde naar de zieke terug. Het moet nu wel heel raar lopen, als Hekkens er niet bovenop komt, dacht hij. Zacht sloot hij de deur van de slaapkamer.

Weer was de nacht over het dorp Dalo gevallen. De smalle sikkel van de wassende maan stond aan de wolkeloze hemel. Het verre geluid van danstrommen hing boven het oerwoud. De schreeuw van een boombeer wisselde af met het gebrul van een eenzaam roofdier. In het dorp was alles donker. Alleen in de hut van de medicijnman brandde licht.

De komfo had bezoek. Tegenover hem zat Koti. De ontslagen ploegbaas gebaarde heftig. Hij was woedend.

„Hoe kon onze geslepen komfo zich zó laten beetnemen. Ik wed, dat hij bibberde als een bange hond.”

„Ik bezweer je, Koti, dat de geest echt was. Zijn ogen gloeiden dreigend. Hij...”

„Och kom, onnozele hals. Iedereen kan zich verkleden en iedereen kan een grafstem opzetten. Je bent erin gelopen.”

„Jij hebt goed praten. Je bent er niet bij geweest. Voelt Koti er iets voor mee naar de onderwereld genomen te worden?”

„Praat niet zo onzinnig, man. Ik had dat spook de kleren van het lijf gerukt. Bij mij was hij zo maar niet...”

De stilte van de nacht werd verscheurd door een angstwekkend gebrul. Het herhaalde zich nog tweemaal. Toen keerde de stilte terug.

„De stem van Afwi!” zei de komfo vol ontzag.

„Ja, de stem van Afwi! Hij roept harder dan anders.”

„Dat komt, omdat hij zich bedreigd voelt door die vervloekte blanke”, merkte de medicijnman op.

„Daarom is het zo jammer, dat je mijn plannen in de war gestuurd hebt, komfo. De blanke had moeten verdwijnen. En jij geeft het tegenvergif zo maar weg. Die vervloekte sofo is ons te slim af geweest. Hij heeft die geest op je afgestuurd. Maar Hekens is nog niet met mij klaar. Afwi vraagt om voedsel, om het zachte vlees van kinderen. Ik zal het hem geven. Ik zal die blanke treffen in het diepst van zijn ziel. Misschien is het beter, dat hij is blijven leven. Dan zal ik getuige kunnen zijn van zijn smart.”

Koti sprak meer tot zichzelf dan tot de komfo. Op zijn gezicht wisselden zich gevoelens van haat en voldoening af.

„Afwi roept!” zei hij met dromerige stem. „Ik kom, Afwi! Ik zal u heerlijk voedsel brengen. En veel!”

Het was de beurt van Rudi om de banken van zijn klas af te stoffen. Vroeger werd hij hierbij geholpen door Dago. Maar zijn vriend vermeed hem zorgvuldig. Rudi zuchtte. Hij miste Dago erg. Maar hij was niet van plan zich voor hem te vernederen. Daar was hij te trots voor.

De onderwijzer verscheen in de deur.

„Hoe is het met je vader, Rudi?” vroeg hij.

„Volgens de sofo is vader gered, mijnheer. Vader is nog heel erg ziek. Maar het levensgevaar is geweken. De sofo zegt, dat vader binnen twee weken weer hersteld zal zijn. De sofo is zeer kundig. Jammer, dat hij weggeroepen is. Vader zal het nu twee dagen zonder zijn zorgen moeten stellen.”

„Is de sofo op reis gegaan?”

„Ja, mijnheer. Vanmorgen kwam er een boodschapper op de bungalow. Hij bracht een bericht, dat een stervende ver in de bossen naar de sofo gevraagd heeft.”

„Ja, dat gebeurt nogal eens. Maar ik hoop, dat je vader weer gauw beter zal zijn.”

„Dank u wel, mijnheer.”

Toen de onderwijzer weg was, schoot Rudi plotseling iets te binnen. Hij dacht aan het akelige geluid, dat hij nu al verschillende nachten gehoord had. Het had geklonken als het gebrul van een panter. Maar het had hem anders toegeleken, akeliger en somberder. Rudi had de onderwijzer willen vragen naar de aard van dit geluid. Was dit het geluid van een roofdier, ofwel de stem van Afwi? Rudi huiverde bij deze laatste gedachte.

De bel ging. De andere jongens kwamen binnen. Rudi zocht zijn plaats op. De geschiedenisles begon. De jongen opende zijn

boekje en keek op. Er lag een briefje in. Het was geschreven in blokletters.

Beste Rudi, zo luidde de boodschap, ik wil alles weer goed maken. Ik heb je iets bijzonders te vertellen. Kom je direct na schooltijd naar de rivier? Ik wacht je op onder de grote broodboom. Breng Marianne mee. Tika komt ook. Loop om het dorp heen, zodat niemand je ziet. Spreek met niemand over dit briefje. Tot ziens.

De brief was ondertekend „Je vriend Dago”.

Rudi was opgetogen. Eindelijk weer een teken van leven van zijn vriend! Maar wat een geheimzinnige boodschap! Had Dago iets ontdekt over de vergiftiging van vader? Of was er iets met het Verboden Bos?

Vol ongeduld wachtte Rudi op het einde van de lessen. De tijd kroop veel te langzaam voorbij. Eindelijk was het zover. Hij holde de school uit en wachtte Marianne op.

„Kom mee, Marianne, alles is weer goed met Dago. Ik heb een briefje van hem gehad. Hij wacht ons op onder de grote broodboom bij de rivier. Tika is er ook.”

„O, wat fijn. Ik heb haar sinds lang niet meer gezien. Maar waarom kunnen we hen niet in het dorp ontmoeten?”

„Hij heeft iets bijzonders te vertellen. Ik denk, dat hij iets aan de weet is gekomen over de aanslag op vader.”

De kinderen namen een weinig gebruikt pad. Het liep om het dorp heen naar de rivier. Spoedig kwam de bekende boom in zicht. Rudi keek verlangend uit naar zijn vriend. Maar Dago was er nog niet. Hij ging met Marianne op een dikke wortel zitten. Het wachten viel hem lang.

„Blijf jij hier even zitten. Ik loop terug om te zien, of Dago onderweg is.”

„Kom direct terug, Rudi. Ik vind het hier zo akelig.”

Rudi nam de weg terug. Maar hij kwam niet ver. Vóór hem kwamen twee jongens uit de struiken. Het waren Atea en Amari. Zij versperden het pad.

„Waarom zo'n haast?” vroegen ze spottend. „Zoek je iemand?”

„Ja,” zei Rudi. „Maar gaat dat jullie aan?”

„Nee,” antwoordde Atea. „Ons gaat het niet aan. Maar anderen wel.”

Achter zich hoorde Rudi zijn zusje opeens angstig gillen. Hij draaide zich om. Marianne worstelde hevig in de armen van een man. Rudi wilde toesnellen. Maar uit het bos dook nog een man op. Hij wierp zich op de jongen. In een oogwenk waren de handen

van de kinderen op de rug gebonden. Zij kregen een prop in de mond. Alles ging even snel.

„Vooruit, op weg!” zei een der mannen.

„Prettige wandeling!” riep Atea vanuit de verte.

De mannen leidden de kinderen naar een pad, dat langs de rivier stroomopwaarts liep. Rudi voelde zich verlamd van schrik. Het duurde even, voordat hij weer gewoon kon denken. Allerlei gedachten bestormden hem. Waarom waren ze overvallen? En wie waren deze twee mannen? Was dit een gemene streek van Atea en Amari? Of stak hier meer achter?

Rudi probeerde de weg te onthouden. Maar zijn gedachten waren opeens bij Koti de voorman. In zijn oren klonk weer de afschuwelijke kreet in de nacht. Afwi! Hij mócht er niet aan denken. Hij wilde er niet aan denken.

De mannen volgden geruisloos een bijna onzichtbaar pad langs de rivier. Een van hen liep ver vooruit om de weg te verkennen.

Op een gegeven ogenblik herkende Rudi de omgeving. Daar was de rots, waar ze destijds gevochten hadden. Ze gingen de plek voorbij in de richting van het Verboden Bos. Hier was hij geheel onbekend. Hij trachtte enkele opvallende punten te onthouden.

Na enige tijd verlieten de mannen de rivier. Zij drongen het oerwoud in. Het bos was dicht begroeid. Onder de bomen was het bijna donker. De ontvoerders schenen de weg uitstekend te kennen. De tocht voerde langs rotspartijen, waaruit water sijpelde. Men daalde af in een ondiepe vallei.

De zon was intussen lager en lager gezonken. Het daglicht minderde snel. Onder zich zag Rudi water glinsteren. Na enkele kronkels liep het pad langs een grote poel. Hij keek in het donkere water. Bewoog zich daar iets in de diepte? Hij meende een sombere schaduw te zien bewegen. Een onverklaarbare angst overviel hem. Hij keerde zich naar de poel om beter te kunnen zien. Maar

de mannen duwden hem een smalle kloof in. Iets verderop stond een grote struik tussen de rotsen. Daar hielden de mannen halt. Een van hen schoof de takken opzij. Toen verdween hij spoorloos. De tweede man dreef de kinderen voor zich uit. Achter de struik zag de jongen een gapende opening. Ze gingen een donkere grot binnen. Achter hen sloten de takken zich weer.....

In de bungalow van mijnheer Hekkens heerste grote onrust. De kinderen waren niet op de gewone tijd uit school thuis gekomen. De oude negerin had Apro naar de school gestuurd. Sabakoum ging op speurtocht in het dorp. Na schooltijd had niemand de kinderen gezien.

„Marianne en Rudi in bos zijn spelen?” veronderstelde Apro.

„Nee, Apro, zij altijd eerst naar huis komen. En nu zij niet zijn gekomen. Wat meester nu moeten denken, als hij weet.....”

„Meester hij niet mogen weten. Hij ziek erg veel. Hij nog erger veel ziek worden.”

„Jij kijken gaan, Apro, in kamp bos. Kinderen zij daar misschien zijn.” Apro ging, terwijl Sabakoum zijn plaats bij het ziekbed weer innam.

Lang nadat het donker geworden was, kwam Apro terug. Hij schudde het hoofd.

„Ik overal kijken. Ik roepen heel hard. Kinderen niet komen. Zij weg zijn en niemand weten waar.”

„Wat wij nu moeten doen?” vroeg de oude vrouw. „Meester ziek te erg zijn. Sofu hij op reis gegaan. Wij niet wachten mogen zo maar.”

Apro nam plotseling een besluit.

„Ik naar opperhoofd gaan. Hij jagers uitsturen. Zij kinderen vinden.”

In de nacht trok een groep mannen met fakkels het bos in. Hun zoeken was tevergeefs. Er werd in de vroege morgen ijverig gredgd in de rivier. Men vond geen spoor van de twee kinderen.

In het dorp dacht iedereen aan Afwi. Maar men veronderstelde luid, dat Rudi en Marianne verdwaald waren. Het kon ook, dat ze in de rivier verdronken waren en met de stroom meegevoerd. Wie

kon het zeggen? Kinderen kunnen zo dwaas en onvoorzichtig zijn. Men schudde het hoofd met luid misbaar. Maar iedereen dacht er het zijne van.

Op weg naar school hoorde Dago allerlei geruchten. Hij schrok erg, maar wilde het niet laten merken. Strak keek hij voor zich uit. Zijn zusje Tika, die bij hem was, begon verdrietig te schreien.

Op school was hij met zijn gedachten niet bij de lessen. Hij zat te dromen en keek afwezig uit het raam. Meermalen kreeg hij een standje van de onderwijzer. Dan probeerde hij weer op te letten. Maar het lukte niet. Toen de school uit was, ging hij het dorp in. Hij luisterde naar de gesprekken. Rudi en Marianne waren niet gevonden. Op weg naar huis kregen zijn ogen een vastbesloten uitdrukking. Hij was tot een besluit gekomen.

In het geheim keek hij zorgvuldig zijn boog na. Hij vulde de pijlenkoker met uitgezochte pijlen. Een korte speer werd bijgeslepen. Daarna roosterde hij een paar maiskolven en deed ze in een buidel. Alles geschiedde zo onopvallend mogelijk. Hij at zijn avondeten met de anderen. Niemand stelde hem vragen.

Nadat de duisternis was ingevallen, sloop Dago het dorp uit. Hij liep regelrecht naar de bungalow van Hekkens. Naast de trap van de veranda was een ruim hok. Daar sliep Rex meestal en soms ook de papegaai. Als de hond nu maar op zijn gewone plaats lag.

Voordat Dago de deur opende, riep hij zacht:

„Rex! Stil Rex! Brave jongen.”

Hij hoorde een ingehouden janken en opende de deur. Rex kwispelstaartte en sprong blij tegen de jongen op.

„Koest, Rex!”

Opeens klonk er een rauwe stem uit het hok.

„Verdorrie! Vort Rex! Rrrudi...” De stem zweeg.

Dago schrok eerst, maar lachte toen stil in zichzelf. Ekoo zat op

zijn stok te dutten. De jongen deed de hond de halsband met de lange riem om. Daarna legde hij zijn arm om de hals van de hond. „Rex, ssst! Stil zijn. We gaan Rudi en Marianne zoeken.”

Rex tilde zijn donkere kop op en kwispelde met de staart. Dago sloot de deur van het hok. Buiten het dorp om begaf hij zich naar de rivier. Hij liep naar de aanlegplaats om in zijn kano te stappen. Vanaf de hoge rots wilde hij zijn speurtocht beginnen. Maar Rex begon opeens aan de riem te trekken. Hij snuffelde ijverig op de grond en wilde niet mee naar de aanlegplaats. Dago liet de hond begaan. Rex vond een ruw pad, dat de jongen niet kende. Hij trok Dago het bos in.

De maan kwam op smal en geel. Over het water van de stroom lag een lang spoor van glinsterende vonken. Ratten piepten tussen het struikgewas. Boven hem gilde een boombeertje. Dago schonk er geen aandacht aan. Zonder een ogenblik te weifelen, leidde Rex hem door het bos. Voorbij de hoge rots verliet hij de rivier. De twee bereikten een hoger gelegen rotsachtig gebied. Dago hoorde het zachte murmelen van een beekje. Het pad liep nu steil naar beneden. Opeens hield de jongen de hond in. Beneden hem lag een water, waarin de maansikkel zich weerspiegelde.

Door het dichte geboomte was het nauwelijks zichtbaar. De rivier kon het niet zijn. Een meer?

Dago daalde verder af, scherp voor zich uit kijkend. Hij bereikte de kom van een dal. Voor hem lag een klein meer. Het was bijna aan alle kanten door rotsen en bomen ingesloten. Alleen aan één kant liep het uit op een zandige oever. Daar was een open plek. Voorzichtig ging Dago verder. Hij luisterde naar het minste gerucht. Onophoudelijk speurden zijn ogen in het rond. Aan de rand van de open plek bleef hij even staan. Er overviel hem een raar gevoel. Iets onheilspellends deed hem huiveren. Rex scheen eveneens iets aan te voelen. Hij zat doodstil naast de jongen. Na een poosje overwon Dago het gevoel van angst. Voetje voor voetje naderde hij de oever van het meertje. Hij moest de hond met zich mee trekken. Rex wilde hem niet volgen. Dubbel op zijn hoede deed Dago nog enkele schreden. De rimpeloze waterpoel lag nu vlak voor hem. Nauwelijks stond de jongen stil, of er kwam beweging in de glanzende oppervlakte. Dicht bij de zandige oever werd opeens het watervlak doorbroken. Een reusachtige platte kop kwam boven water. Een donker geschubd monster zette een paar kromme poten in het zand. Onverwacht snel kwam de geheimzinnige gedaante op Dago toe. Maar de jongen had zich reeds terug getrokken. Nu rende hij snel met Rex tegen de rotsen op. Het monster weifelde even. Toen waggelde het log naar het water terug. De schrik was Dago in de benen geslagen. Hij ging op een steenblok zitten. De jongen wist zeker, dat het monster een krokodil was. Maar zo'n groot beest had hij nog nooit gezien. Het moest wel vier à vijf meter lang zijn.

Was dit Afwi? dacht Dago. Had hij het geheim van het Verboden Bos doorgrond? Was dit de plaats, waar kinderen.... Vol afschuw keek hij naar het donkere water. Toch moest het haast

wel zo zijn. Had men Rudi en Marianne hierheen gebracht? Waren zij reeds aan de afgod....?

Dago stond op. Hij moest zo snel mogelijk ontdekken, of de twee blanke kinderen in de buurt waren. De jongen boog zich over de hond.

„Dubbel oppassen, Rex! Ssst!” fluisterde hij.

Rex leidde hem met tegenzin weer naar de open plek. Haastig staken ze deze over. Even later liep de hond op een smalle kloof toe. Aan weerszijden rees een metershoge rotswand op. De kloof was begroeid met lage doornstruiken.

Na korte tijd stond Rex opeens stil. Hij gromde heel diep in zijn keel. Dago legde een arm om de hals van het dier. De hond zweeg. In gebogen houding luisterde de jongen nauwlettend. Er was geen twijfel mogelijk. Vóór zich hoorde hij mannenstemmen. Hij kon niet verstaan, wat er gezegd werd. Het was gevaarlijk dichterbij te komen. Maar het moest. Mischien kreeg hij iets te horen over Rudi en Marianne. Hij nam Rex bij de halsband. Voorover gebogen sloop hij onhoorbaar dichterbij. In het zwakke licht van de maan meende hij een grote struik te zien. Daar kwam het geluid van de stemmen vandaan. Dago ging op één knie zitten en luisterde. Het bleef geruime tijd stil. Toen hoorde hij iemand geeuwend zeggen: „Ik krijg slaap. Ik wou, dat de nacht voorbij was.”

„Ik ook,” zei een andere stem. „Dan kunnen we er een einde aan maken. Het is verduiveld gevaarlijk hier met twee blanke kinderen te zitten.”

„Nu ja, bij zonsopgang krijgt Afwi zijn voedsel. Dan zijn wij er af. Trouwens, wie zou die blanke blagen hier zoeken? Hekkens is doodziek en de sofo hebben we weg gelokt.”

„Je weet het nooit. Het gerucht, dat blanke kinderen verdwenen

zijn, verbreidt zich snel. Iedere blanke zal hier op af komen. Ze zullen het hele bos uitkammen.”

„Laat ze komen. Enkele uren na zonsopgang zal er niets meer te vinden zijn. Afwi laat geen sporen achter.”

„Ja, Afwi kan tevreden zijn. Hij krijgt blank vlees....”

Een vlammetje flakkerde op. De spreker stak een pijp aan.

Dago wist genoeg. Rudi en Marianne waren vlak in de buurt. Het zou nog verschillende uren duren, voordat de zon opkwam. De tijd was echter te kort om hulp te gaan halen in het dorp. Alles hing nu van hem en Rex af. De jongen overdacht alle mogelijkheden. Hij kon de mannen meteen overvallen. Maar hij wist niet, met hoevelen zij waren. Er was te weinig licht in de kloof. En waar moest hij Rudi en Marianne zoeken, indien hij er al in slaagde de mannen te verslaan? Neen, hij mocht niets wagen. Hij moest zeker zijn van zijn zaak. Het eerste wat hem te doen stond, was zich terugtrekken op een veilige plaats. Werd hij nu ontdekt, dan waren de kinderen verloren en hijzelf ook.

Geruisloos sloop hij terug naar de ingang van de kloof. Daar verborg hij zich tussen de struiken en dacht na. Het leven van de twee kinderen was in zijn handen. Hoe kon hij het beste te werk gaan? Na veel prakkezeren besloot Dago te wachten tot de morgen. Hij zou de aanval openen, zodra de mannen met Rudi en Marianne voor de dag kwamen. Daarom kwam het er op aan een geschikte plaats te vinden. Dicht bij de poel mocht hij nu niet blijven. Dat kon noodlottig worden, indien er iets mis liep. Neen, hij moest hen overvallen in de kloof. Het liefst van bovenaf en in de rug. Het zou een verrassende aanval worden!

Dago stond op en verkende voorzichtig de omgeving. Aan het begin van de kloof liepen de rotsen trapsgewijs naar boven. Daar zou hij een gunstige plaats moeten zoeken. Hij klauterde met Rex stapje voor stapje naar boven. Langs de rand van de kloof sloop

hij omzichtig voort. Daar zag hij de grote struik. Verder mocht hij niet gaan. Hier kon hij zich veilig verbergen. Niemand kon hem zien. En zelf zou hij alles kunnen waarnemen, wat zich onder hem afspeelde. De jongen ging liggen met de wapens onder zijn bereik. Zijn hand streelde de hond.

„Wachten, Rex. Koest!”

Gehoorzaam strekte Rex zich naast hem uit.

22 AFWI SPERT ZIJN MUIL OPEN.

Het eerste licht van de komende dag viel over de bossen. In het oosten laaide een rosse gloed op.

Dago was in een lichte sluimer gevallen. Hij werd wakker, doordat Rex onrustig deed. De eerste beweging van de jongen was naar zijn wapens te grijpen. Hij meende mannenstemmen te horen. Voorzichtig richtte hij zich op. Hij keek in de richting van de grote struik. Daar stonden twee mannen met elkaar te praten. In een van hen herkende Dago onmiddellijk Koti, de voorman.

Intussen werd het snel lichter. De mannen keken naar de lucht en knikten tegen elkaar. Zij schoven de takken van de enorme struik opzij. Ineens waren zij verdwenen. Nu ging er iets gebeuren. Dat was zeker.

Dago legde twee pijlen voor zich neer en hing de koker over zijn schouder. De korte speer lag vlak bij de hand. De jongen keek even naar de sluiting aan de halsband van Rex. Hij moest deze met één beweging kunnen losmaken. Daarna stond hij weer op de uitkijk.

Even later bewoog de struik weer. Koti kwam te voorschijn, gevolgd door Rudi en Marianne. De tweede man sloot de rij. Zij kwamen door de kloof in de richting van Dago. De jongen zag onmiddellijk, dat geen van beide mannen gewapend was. Zij hadden enkel een stok bij zich. Langzaam kwam de kleine stoet dichterbij. Dago kon de gezichten van de kinderen onderscheiden. Rudi keek strak voor zich uit. Maar zijn mond beefde. Marianne huilde zacht. De handen van de beide kinderen waren op de rug gebonden. Woede en angst kwamen tegelijk in Dago op. Hij moest echter kalm blijven. Alles hing van hem af. Rex begon zich eveneens op te winden. De jongen legde een kalmerende hand op de kop van het dier.

Hij sloeg ruggelings neer.... blz. 158.

Op dat ogenblik passeerde de groep beneden Dago. De beiden ontvoerders waren zich niet van het minste gevaar bewust. De laatste man ging hem voorbij. Dago richtte zich in zijn volle lengte op. Even woog hij de speer op zijn rechterhand. Toen wierp hij haar met volle kracht naar beneden. Het wapen kwam terecht in de schouder van de laatste man. Het was alsof de hel losbrak. De man slaakte een pijnlijke kreet. Hij liet zijn stok vallen en sloeg achterover. Koti keerde zich verschrikt om. Dago had toen reeds een pijl op de boog gelegd en op hem afgeschoten. Door de onverwachte beweging van Koti was het schot niet precies raak. De pijl bleef trillend in zijn bovenarm steken.

Woest keek Koti naar boven. Hij zag Dago staan. Vloekend trok hij met één ruk de pijl uit zijn arm. Toen wierp hij zich op de kinderen.

„Eerst dit hier afwerken!” schreeuwde hij. „Dan kom jij aan de beurt!”

Haastig begon hij Rudi en Marianne in de richting van de poel te slepen. Daarbij verborg hij zich zoveel mogelijk onder de rotswand.

Dago maakte even een beweging aan de halsband van Rex. De hond was vrij.

„Vooruit, Rex! Pak die schoft!”

Als een pijl uit de boog schoot Rex even langs de bovenkant van de kloof. Toen wierp hij zich met een geweldige tijgersprong naar beneden. Hij kwam terecht op de rug van Koti. Deze sloeg met een smak voorover. Intussen liet Dago zich roekeloos in de kloof glijden. Hij kwam op een steen terecht en rolde over de grond. Snel herstelde hij zich. Met de boog schietklaar in de hand holde Dago in de richting van het meertje. Een geweldig gevecht speelde zich daar af op de open plek. Koti rukte en trok nog steeds aan de kinderen. Maar Rex bleef verwoed op hem inbijten.

Met zijn stok probeerde Koti de hond op een afstand te houden. Het was echter tevergeefs. Rex was door het dolle heen. Hij dreef de kinderrover langzaam in de richting van de poel. De voorman zag Dago op het toneel verschijnen. Hij week ongewild enkele schreden terug. Rex zag zijn kans schoon. Met één sprong vloog hij Koti naar de keel. Deze wilde de razende hond ontwijken. Zijn voet haakte achter een boomwortel. Het gewicht van Rex drukte hem achterover. Hij sloeg ruggelings neer en kwam terecht aan de rand van het water.

Toen gebeurde er iets verschrikkelijks. Uit de poel kwam een enorme kop te voorschijn. De muil sperde zich wagenwijd open. Dago zag de blinkende rij van scherpe tanden. Hij gaf een kreet van afschuw. Een afgrijselijke angstgil ging aan de rand van het meertje op. Er was een woest geplas van water. Dago keek op. Koti was verdwenen in het met bloed gekleurde water.

Rudi en Marianne hadden zich bevend teruggetrokken naar de ingang van de kloof. Rex sprong blaffend en kwispelstaartend tegen hen op. Dago staarde verdwaasd om zich heen. Hij zag het groepje staan. Snel liep hij op Rudi en Marianne toe. Hij trok zijn mes en sneed hun banden door. Even keken de twee vrienden elkaar aan. Toen wierpen zij zich snikkend in elkaars armen. Marianne liet zich dit niet welgevallen.

„Ik hoor er ook bij,” riep ze. Zij wong zich tussen de beide jongens in en sloeg haar armen om de hals van Dago.....

23 — „WAT EEN GELUK! WAT EEN GELUK!”

„Wat wij nu doen moeten? Wat wij nu doen moeten? Ik niet meer weten. Meester hij vragen naar kinderen. Hij vaak veel vragen naar Rudi. En wat ik moeten zeggen? Kinderen weg zijn en weg blijven.”

Sabakoum stond wild gebarend voor Apro en de oude negerin.

„Jij zeggen,” opperde Apro, „sofo verboden hebben meester kinderen zien. Hij ziek teveel.”

„Jij domme kop, ik meester dat al gezegd hebben. Maar hij nu veel beter. Hij niet meer geloven. Ik niet liegen blijven kunnen.”

„Nee, liegen mag je niet, Sabakoum,” zei een stem vanaf de veranda.

Verbluft keken de drie naar de priester, die in de deur kwam staan. Het gezicht van de sofo stond strak.

„Ha, sofo hier zijn,” zei Sabakoum blij. „Hij weten wat wij

doen zullen." Met zijn drieën drongen ze om de priester heen. Ze spraken allemaal tegelijk.

„Wacht eens even," zei de sofo. „Dat gaat zo niet. Niet allemaal tegelijk. Natuurlijk weet ik al, dat de kinderen verdwenen zijn. Het is verschrikkelijk. Ik vrees het ergste. Weet mijnheer Hekkens het?"

„Dat juist punt zijn wij praten over," zei Sabakoum. „Hij kinderen willen zien en wij niet weten waar Rudi en Marianne zijn. Wij niets durven zeggen. Hond Rex ook al weg zijn."

„Hoe is de toestand van mijnheer?" vroeg de sofo.

„Meester hij beter veel meer zijn," antwoordde Sabakoum. „Ik niet altijd maar...."

„Ja, ja," zei de priester.

Hij stond even na te denken.

„Ik zal eens gaan kijken, hoe mijnheer het maakt. Ik geloof, dat wij het verschrikkelijke nieuws zullen moeten vertellen. Als hij aan de beterhand is, kunnen wij het niet langer geheim houden. Ga jullie maar aan je werk."

De sofo ging naar de slaapkamer van Hekkens. Hij klopte op de deur.

„Binnen!"

Mijnheer Hekkens probeerde overeind te komen. Zijn gezicht droeg de duidelijke sporen van de pijn, die hij geleden had. Maar zijn ogen stonden helder.

„Blijf rustig liggen, mijnheer Hekkens. Ik zie, dat u het al heel wat beter maakt."

„Gelukkig wel, eerwaarde. Ik ben zo blij u weer te zien. Die domme Sabakoum houdt nog steeds de kinderen van me weg. Hoe ik ook vraag, ik krijg ze niet te zien. Hij beweert, dat u verboden heeft ze bij mij toe te laten."

„Sabakoum heeft een leugen verteld. Dat kwam, omdat hij niet meer wist, wat hij zeggen moest.”

Hekkens zag het betrokken gezicht van de sofo.

„Hoe bedoelt u dat?” vroeg hij verbaasd.

De priester zweeg een ogenblik.

„Voelt u zich sterk genoeg, mijnheer Hekkens?” vroeg hij toen.

„Sterk? Waarom moet ik mij sterk voelen? Is er iets gebeurd? Toch niet met de kinderen?”

Het duurde weer even, voordat de sofo antwoord gaf.

„Men heeft droevig nieuws voor u verborgen gehouden, mijnheer Hekkens. Men kon moeilijk anders handelen. Tot nu toe was u te ziek.”

„Maar zegt u me toch, wat er gaande is, eerwaarde. Zeg het toch! Ik kan weer veel verdragen.”

„Mijnheer Hekkens, uw beide kinderen zijn.... zijn....”

„Dood?”

„Neen, spoorloos verdwenen. Sinds eergisteren.”

„Grote God!” zei Hekkens met gesmoorde stem. Zijn hoofd zonk op de borst. De sofo vertelde, wat hij wist.

„Ikzelf ben erin gelopen. Ik kreeg een boodschap, dat er iemand op sterven lag in een bosdorp. U weet, hoe ik aan tegengif gekomen ben. U was gered. Dus ik ben gegaan. Een dag lang heb ik gelopen om het bosdorp te bereiken. Toen bleek, dat er helemaal geen stervende was. Ik vermoedde onraad en ben onmiddellijk teruggekomen. Onderweg reeds hoorde ik het droevige nieuws. Ik heb direct de dichtstbijzijnde regeringspost gewaarschuwd. Soldaten en inlandse jagers zijn onderweg. Ik heb goede hoop, dat zij de kinderen alsnog zullen vinden.”

Verpletterd staarde Hekkens voor zich uit. Hij sprak geen woord.

„Sterk zijn, mijnheer Hekkens,” hernam de priester met zachte stem. „Alles is nog niet verloren. We zullen doen, wat mogelijk is. U bent een ongelovige. Ik niet. Daarom heb ik mijn toevlucht gezocht bij God. Voor Hem is niets onmogelijk. Waar mensen falen, daar zal Hij uitkomst brengen. Wees daarvan overtuigd, mijnheer Hekkens. Ik ga nu onmiddellijk maatregelen nemen voor een uitgebreid onderzoek.”

Hekkens richtte langzaam het hoofd op. Zijn vochtige ogen richtten zich op de priester. Hij stak de sofo een hand toe.

„Eerwaarde,” sprak hij met verstikte stem, „ik voel mij diep ongelukkig. Maar ik mag niet nalaten u uit de grond van mijn hart te danken voor.... voor.... Ik heb steeds verkeerd over u geoordeeld, maar...”

„Niemand kan u dat kwalijk nemen,” onderbrak de priester hem. „Het heeft niets te betekenen. Blijf rustig liggen en laat alles aan mij over.”

De sofo verliet de slaapkamer.

„Zorg goed voor mijnheer,” zei hij tot Apro, die op de veranda stond te wachten. „Laat hem niet teveel alleen. Hij is nu van alles op de hoogte.”

In gedachten verzonken liep de sofo de trap af. Onderaan bleef hij opeens staan. Hij hief het hoofd op en luisterde. In de verte hoorde hij Rex blaffen. Het geluid kwam dichterbij. Haastig liep hij naar buiten en keek naar alle richtingen uit. Weer hoorde hij de hond opgewekt blaffen. Zijn ogen bleven op de rand van het bos gevestigd. Zij kregen een ongelovige uitdrukking. Daar kwam Rex het bos uit gevolgd door Rudi, Marianne en Dago.

Met dwaas zwaaiende armen holde de sofo op hen toe. De kinderen grepen zijn handen vast. Verheugd drongen zij zich om hem heen, terwijl Rex hoog opsprong. Rudi en Marianne vertelden een verward verhaal.

„Nu niet teveel lawaai maken, kinderen,” zei de priester ten laatste. „Vader heeft net een schok gehad. Ik heb hem moeten vertellen, dat jullie verdwenen waren. Nu zal ik weer naar hem toe moeten, maar met beter nieuws. Wat zal hij gelukkig zijn! Stil zijn nu! Kom mee!”

Het groepje liep op het huis toe. De sofo snelde vooruit. Zonder te kloppen ging hij de slaapkamer binnen. Aan het blijde gezicht van de priester zag Hekkens onmiddellijk, dat er iets bijzonders aan de hand was.

„Is er nieuws?” vroeg hij gretig.

„Ja, mijnheer Hekkens. Bereidt u voor op goed nieuws.” De priester sprak met gejaagde stem. „De kinderen zijn gevonden!”

„Ongedeerd?”

„Ongedeerd en in de beste welstand. Dago is alléén op onderzoek uitgegaan. Hij is erin geslaagd uw kinderen van een zekere dood te redden.”

„Grote God!” zei Hekkens weer. „Waar zijn ze nu?”

„Ze zijn veilig en wel onder uw eigen dak. Zal ik ze bij u brengen?”

„Astublief, Eerwaarde! Astublief! Wat een geluk! Wat een geluk!”

De sofo liep haastig weg. Even later stiet Rex de deur open. Rudi en Marianne stoven naar binnen. Hekkens spreidde zijn armen uit. De tranen stroomden over zijn wangen.

„Kindertjes, lieve kindertjes,” huilde hij steeds maar.

Toen begonnen Rudi en Marianne tegelijk te vertellen. Onder-

wijl kwam Ekoo de papegaai luid schreeuwend naar binnen fladderden.

„Stil toch, Ekoo!” zei Rudi.

De papegaai kwam op zijn schouder zitten. Hij krabde zich eens flink en zei toen: „Dago aardige jongen. Rrrrrudi aardige.....”

„Dat is waar ook”, zei Hekkens, „in onze vreugde vergeten we helemaal de dappere jongen, die jullie heeft gered. Schande! Waar is Dago?”

De sofo, die zich op de achtergrond gehouden had, ging kijken. Spoedig was hij terug.

„De jongen is naar huis gegaan”.

„Wel heb ik van mijn leven! Rudi, laat je vriend direct halen door een van de boys!”

„Tika moet ook meekomen,” voegde Marianne eraan toe.

Een half uur later werd er op de deur geklopt.

„Zwarte kinderen uit dorp zij hier zijn”, zei Apro met een grafstem.

„Laat ze ogenblikkelijk binnenkomen.”

Marianne maakte zich meteen meester van haar vriendin Tika. Dago bleef op de drempel staan. Hij keek verward van de een naar de ander.

„Kom hier, mijn dappere jongen,” zei Hekkens. „Ik wil je aan mijn hart drukken. Jij hebt mijn kinderen gered. Ik kan je niet genoeg dankbaar zijn.”

Dago kwam weifelend naderbij. Maar Hekkens trok hem naar zich toe en sloeg zijn armen om hem heen. De jongen begon onbedaarlijk te schreien.

„Stil nu maar”, zei Hekkens. „Ik weet, dat ik jou en je vader en vele anderen groot onrecht heb aangedaan. Maar ik zal de plaats van je vader innemen en alles goed maken.”

Hij liet de jongen uitsnikken en zei toen vrolijk:

„En nu, een groot glas bier voor de sofo en glazen vol limonade voor jullie allemaal. — Ik hoop eerwaarde,” voegde hij eraan toe, „dat u heel vaak met mij een glas bier zult drinken. En ik hoop ook, dat u mij steeds met raad en daad zult willen bijstaan. Een mens is nooit te oud om te leren.”

„Wel heb ik van mijn leven!” zei de papegaai.

EINDE

INHOUD

1 - Dwars door de woestijn	5
2 - Zon, zand en rotsen	13
3 - Een zandstorm	19
4 - „Een vliegtuig! Een vliegtuig!”	26
5 - Oproer in een stadje	33
6 - Een avontuur aan de Niger	39
7 - Een geest en een leeuw	48
8 - Op de plaats van bestemming	56
9 - Rudi wint een vriendje	63
10 - Rudi leert boogschieten	73
11 - Een gevecht aan de rivier	78
12 - Een blij weerzien en een droevig vermoeden	87
13 - Een uitstapje in het oerwoud	93
14 - Onrust in het dorp	101
15 - Een jachtpartij	111
16 - Dreiging en ongeluk	117
17 - Een waarschuwende stem	123
18 - De Afwi-bond slaat toe	130
19 - Een geest op bezoek	135
20 - Twee kinderen verdwijnen spoorloos	141
21 - Dago waagt zich in het Verboden Bos	146
22 - Afwi spert zijn muil open	153
23 - „Wat een geluk! Wat een geluk!”	157

NUMMER KEURRAADSREGISTER 3543 a

**Imprimatur:
Cum permissu Superiorum,
H. Mondé, Prov.
Oosterbeek, november 1956.**